

САЛИ ГРИЙН ПОЛУЛОШ

Част 1 от „Полулош“

Превод от английски: Владимир Молев, 2014

chitanka.info

На майка ми

*Няма нищо, добро или лошо, което да не е
направено такова от нашето мислене.*

„Хамлет“, Уилям
Шекспир^[1]

ПЪРВА ЧАСТ

НОМЕРЪТ

Две момчета седят едно до друго в стар фотьойл, едва са се побрали между страничните облегалки. Ти си това вляво.

Другото момче се притиска към теб и бавно извързва глава да те погледне.

— Харесва ли ти?

Ти кимаш. То те прегръща през рамо и отново се заяпва в телевизора.

След това се опитвате да повторите видяното във филма. Грабвате голямата кутия кибрит от чекмеджето в кухнята и хуквате към гората.

Ти си пръв. Драсваш клечката и я държиш с два пръста, докато не изгори цялата. Пари, но въпреки това не я изпускаш.

Номерът става.

Другото момче също се пробва. Само че не успява. Хвърля клечката.

И тогава се събуждаш и си спомняш къде си.

КЛЕТКАТА

Номерът е да не ти пука. Нито за болката, нито за нищо.

Номерът да не ти пука, е ключът; само с това разполагаш тук, в тази клетка зад една стара къща наред хълмовете, дърветата и небето.

Най-обикновена клетка.

ЛИЦЕВИ ОПОРИ

Режимът е поносим.

Събуждането под открито небе също не е толкова зле. Събуждаш се в клетка, окован с вериги, но това е положението. Не можеш да

оставиш клетката да те надвие, я. Веригите протриват кожата ти, само че възстановяването е бързо и лесно, така че какво толкова?

Откакто ти дадоха кожите, е далеч по-добре. Дори и когато са влажни, те пак топят. Платнището от северната страна също пооправи нещата. Поне малко спира вятъра и дъжда. И пази сянка, когато пече и е горещо. Шегувам се. Човек не бива да губи чувството си за хумор.

Будиш се, щом небето започне да просветлява, още преди слънцето да се е показало. Не е необходимо да помръдваш и мускулче, не е необходимо дори да отвориш очи, можеш просто да си лежиш и да се наслаждаваш.

Най-хубавият момент от деня.

Птиците не са много, не е като да ги няма хич, ама рядко се обаждат. За съжаление, не ги знаеш всичките какви са, но различаваш цвърченето им. Няма чайки — това би трябвало да ти говори нещо, — няма и следи от самолети в небето. Обикновено преди зазоряване е тихо, с лек ветрец, и някак си веднага с показването на слънцето става по-топло.

Сега може да отвориш очи и да се порадваш на изгрева, който днес е тънка розова линия над тясната панделка на облаците над размазаните зелени хълмове. Разполагаш с минута, може би дори две, за да си събереш ума, преди тя да се появи.

Трябва да имаш план и най-добре е да си готов с него още от предишната вечер, така че да започнеш да го изпълняваш, без изобщо да се замисляш. В общи линии планът е да правиш каквото ти кажат, но не е така всеки ден и днес е един от тези, вторите дни.

Чакаш я да дойде и да ти хвърли ключовете. Хващаш ги във въздуха, отключваш веригите на краката си и разтриваш бавно глезените, за да подчертаеш болката, която тя ти причинява; отключваш белезниците на лявата ръка, после на дясната, изправяш се, отключваш вратата на клетката, подхвърляш ѝ ключовете и излизаш. Държиш главата си наведена, не я поглеждаш в очите (освен ако планът не го предвижда), разтъркваш кръст и може дори да изпъшкаш леко, а после се отправяш към лехата със зеленчуци да се изпикаеш.

Разбира се, от време на време тя се опитва да те извади от равновесие, като разбърка режима. Понякога ти заповядва да свършиш домакинската работа преди упражненията, но в повечето случаи на

първо място са лицевите опори. Разбираш какво е решила още докато вдигаш ципа си.

— Петдесет.

Говори тихо. Знае, че я слушаш.

Не бързаш. Това винаги е част от плана.

Нека почака малко.

Потриваш дясната си ръка. Металната гривна се е впила в плътта ти. Възстановяваш се, чуваш леко жужене в ушите си. Завърташ глава насам-натам, размърдваш рамене, пак завърташ глава и се спираш за миг, застиваш неподвижно една-две секунди, колкото да я предизвикаш, и миг преди да ѝ кипне, се хвърляш на земята. — Едно

Номерът е — Две

да не ти пука. — Три

Единственият — Четири

номер. — Пет

Но има — Шест

много — Седем

тактики. — Осем

Много. — Девет

Всякога — Десет

да си нащрек. — Единайсет

През цялото време. — Дванайсет

И не е — Тринайсет

трудно. — Четиринайсет

Защото няма — Петнайсет

какво друго — Шестнайсет

да правиш. — Седемнайсет

И какво чакаш? — Осемнайсет

Нещо. — Деветнайсет

Каквото и да е. — Двайсет

Каквото — Двайсет и едно

и — Двайсет и две

да е. — Двайсет и три

Грешка. — Двайсет и четири

Сгоден миг. — Двайсет и пет

Пропуск. — Двайсет и шест

Най- — Двайсет и седем

дребната — Двайсет и осем
грешчица — Двайсет и девет
на — Трийсет
Бялата — Трийсет и едно
вещица — Трийсет и две
от — Трийсет и три
ада. — Трийсет и четири
И тя — Трийсет и пет
греша. — Трийсет и шест
И още как. — Трийсет и седем
И ако тази грешка — Трийсет и осем
не ти — Трийсет и девет
помогне, — Четирийсет
ще чакаш — Четирийсет и едно
следващата, — Четирийсет и две
и по-следващата — Четирийсет и три
и още по-следващата. — Четирийсет и четири
Докато — Четирийсет и пет
не — Четирийсет и шест
успееш. — Четирийсет и седем
Докато — Четирийсет и осем
не си — Четирийсет и девет
свободен. — Изправяш се. И тя е броила, но непокорството също
е част от тактиката.

Не казва нищо, пристъпва към теб и те зашлевява по бузата. —
Петдесет.

Петдесет. — След лицевите опори стоиш и чакаш. Най-добре
гледай в краката си. Пътеката е кална, но и без това днес няма да
метеш, имаш си план. През последните дни доста валя. Есента
наближава. Днес обаче не вали, засега всичко е в твоя полза.

— Голяма обиколка.

Говори все така тихо. Няма нужда да повишава глас.

Хукваш... Не, още не. Трябва да я накараш да си мисли, че си в
обичайното си инатливо, но като цяло покорно състояние, тъй че се
залавяш да изчегърташ калта от обувките си, първо с върха на лявата
изчистваш петата на дясната, после с върха на дясната — петата на
лявата. Вдигаш ръка и се оглеждаш, все едно преценяваш посоката на

вятъра, изплюваш се в картофите, оглеждаш се наляво-надясно, сякаш чакаш пролука в движението... да мине автобусът... и хукваш.

Прескачаш каменния зид, пресичаш ливадата и се отправяш към дърветата.

Свободен си!

Де да беше толкова лесно...

Само че сега имаш план, а и за четири месеца си научил много. До този момент си пробягвал голямата обиколка за четирийсет и пет минути. Можеш да я минеш за по-малко, към четирийсет, тъй като обикновено спираш край потока в другия край да си починеш, пиеш вода, ослушваш се и се оглеждаш, веднъж дори успя да стигнеш до върха и оттам видя още хълмове, още дървета и едно езеро, истинско шотландско езеро (не че се отличава особено от тези в Англия, но храстите и дългите летни дни говорят по-скоро за Шотландия).

Днес планът ти е, щом се скриеш от погледа ѝ, да си плюеш на петите. Което не е проблем. Никакъв проблем. Хранителният ти режим е идеален. Дължиш ѝ поне малко признателност, тъй като си суперздрав, в суперформа. Месо, зеленчуци, пак месо, пак зеленчуци, да не забравяме и чистия въздух. Идеален живот.

Добре се справяш. Поддържаш чудесна скорост. Даваш всичко от себе си.

И жужиш, възстановяваш се от шамара ѝ, усещаш едно едва доловимо бззз, бззз, бззз.

Вече си в другия край, оттам можеш да се спуснеш за малката обиколка, която е наполовина колкото голямата. Заповядано ти е обаче да направиш голямата, а и така или иначе, каквото и да ти беше наредила, ти пак щеше да тръгнеш по маршрута на голямата.

Сигурно си поставил нов рекорд.

А сега нагоре по хълма.

Оставяш гравитацията да ти помогне по нанадолнището, спускаш се с големи крачки към потока, който води към езерото.

Тук вече става опасно. Движиш се по границата и съвсем скоро вече ще си оттатък нея. Тя няма как да разбере какво си намислил, докато не изтече времето. Разполагаш с двайсет и пет минути, може би трийсет, най-много трийсет и пет, преди да тръгне след теб.

Но не тя е проблемът; проблемът е гривната. Отдалечиш ли се, капсулата в нея ще се счупи. Нямах представа как работи, дали е

направена с магия, или е резултат от някаква нова технология, но така или иначе, капсулата ще се счупи. Тя ти го каза още първия ден. А капсулата е пълна с киселина. Ако се отклониш от маршрута, киселината ще изтече и ще прогори китката ти.

„И ще останеш без ръка“ — предупреди те тя.

Вече се спускаш по хълма. Чува се тихо щракване... усещаш парене.

Само че този път имаш план.

Спираш и потапяш ръка в потока. Разнася се съскане. Водата помага, макар че течността в капсулата е гъста и лепкава и не се отмива лесно. И продължава да изтича от гривната, вътре има още. Само че нямаш време, трябва да продължиш.

Натъпкваш под гривната мокър мъх и шума. Топваш отново ръка. Слагаш още мъх. Губиш време. Хукваш.

Надолу.

Следваш потока.

Номерът е да не ти пука за ръката. Краката ти са добре. С всяка секунда се отдалечаваш от къщата.

А и дори да останеш без ръка, това не е чак толкова лошо. Може да си сложиш кука например, или тризъбец като на оня от „Драконът идва“. Или пък нещо с остриета, които могат да се прибират и скриват, но когато ти потръбват, щрак, изскачат напред... Или дори миниатюрна огнехвъргачка... За нищо на света обаче няма да сложиш протеза, в никакъв случай.

Вие ти се свят. Жуженето в главата ти обаче се усилва. Тялото ти се мъчи да се възстанови. Кой знае, накрая може да се измъкнеш и с две ръце. Все пак номерът е да не ти пука. Тъй или иначе, въпросът е да се измъкнеш.

Спираш. Отново потапяш ръка в потока, сменяш мъха и продължаваш.

Съвсем малко остава до езерото.

Съвсем малко.

Бррр! Ега си студа!

Бавиш се. Няма как да вървиш бързо през езерото, но пък е добре да държиш ръката си във водата.

Важното е да не спиращ.

Напред и все напред.

Езерото е голямо. Няма лошо. Колкото по-голямо, толкова по-хубаво, тъй като така ръката ти ще е по-дълго време във водата.

Прилошава ти... ще повърнеш.

Да му се не види, ръката ти изглежда доста зле. Поне вече не изтича киселина от гривната. Ще се измъкнеш. Надхитри я. Ще намериш Меркюри. Ще получиш трите дара.

Но трябва да продължиш.

Още малко и ще стигнеш до отсрещния бряг.

Добре се справяш. Браво!

Съвсем малко остана.

Оттам ще можеш да разгледаш долината и...

ГЛАДЕНЕ

— За малко да останеш без ръка.

Ръката ти лежи на кухненската маса, все още е прикрепена към тялото с кости, мускули и жили, които се виждат в разядената плът около китката. Кожата се е свлякла като потоци лава надолу по пръстите, сякаш се е разтопила и после отново се е стегнала. Цялата длан е подпухнала и боли все едно... все едно си я изгорил с киселина. Можеш да мърдаш пръстите, само палецът не се подчинява.

— Може и да се оправи и отново да използваш пръстите. Но може и да останат парализирани завинаги.

На брега на езерото тя свали гривната и намаза раната с мехлем, който притъпи болката.

Беше подготвена. Както винаги.

Как ли се беше озовала там толкова бързо? Дали те е следвала през цялото време? Или пък е долетяла на метла?

На връщане обаче те накара да вървите пеша. Едва издържа.

— Защо не ми говориш?

Надвесила се е над теб.

— Тук съм, за да те уча, Натан. Но първо трябва да престанеш да се опитваш да избягаш.

Извърщаш глава, не можеш да я гледаш.

До кухненската маса е сложена дъска за гладене.

Какво ли е гладила? Панталоните си?

— Натан, погледни ме.

Не отделяш очи от ютията.

— Искам да ти помогна, Натан.

Събираш тлъста хрчка, обръщаш се и я изстрелваш през зъби. Тя обаче реагира светкавично, отдръпва се и хрчката не стига до лицето ѝ, пада на блузата.

Не те удря. Това е новост.

— Трябва да хапнеш. Ще претопля манджата.

И това е новост. Обикновено ти готвиш, чистиш и метеш.

Но пък никога не те е карала да гладиш.

Влиза в килера. Няма хладилник. Нито пък ток. Само една готварска печка на дърва. Паленето на огъня и изхвърлянето на пепелта също са твои задължения.

Докато е в килера, ти се приближаваш да огледаш ютията. Краката ти треперят, едва те държат, но главата ти е бистра. Достатъчно бистра. Ако пийнеш малко вода ще се почувстваш по-добре, само че първо искаш да погледнеш ютията. Парче желязо с метална дръжка, доста старо. Тежко и студено. За да го използваш, първо трябва да го сложиш на печката да се нагрее. И тук, на майната си, тя глади панталоните и блузите си!

Скриваш се зад вратата на килера и когато тя излиза, замахваш силно с ютията към главата ѝ.

Само че тя е висока и бърза. Желязото одрасква кожата над ухото ѝ и се забива в рамото.

А ти си на пода, запушил уши, мярваш обувките ѝ, преди да припаднеш.

НОМЕРЪТ НЕ МИНАВА

Говори ти, но не я чуваш.

Пак седиш на масата в кухнята, потен и разтреперан, от лявото ти ухо се процежда кръв и се стича по врата. Не можеш да се възстановиш. Не чуваш нищо с това ухо. Носът ти също е зле. Явно си паднал по лице и той е счупен, пълен с кръв и също не ще да се излекува.

Ръката ти лежи на масата, вече е толкова подута, че изобщо не можеш да размърдаш пръсти.

Тя е седнала на стол до теб и отново маже китката ти с мехлема. Облекчава паренето. Притъпява болката.

Колко хубаво би било да не усещаш нищо, абсолютно нищо. Само дето е невъзможно. Вместо това тя ще те заключи в клетката, ще те окове във веригите и ще е така всеки ден, до края...

Значи, все пак номерът не става. Не става, тъй като няма как да не ти пука; пука ти и още как! Не искаш да се озовеш обратно в клетката, не желаш да пробваш пак същия номер. До гуша ти е дошло.

Раната над ухото ѝ е заздравяла, но под русата коса се вижда широка черно-червена коричка, на рамото ѝ има кръв. Продължава да нарежда нещо, дебелите ѝ устни не спират да се движат, от тях хвърчи слюнка.

Оглеждаш се. Мивката, прозорецът, който гледа към зеленчуковата градина, печката, дъската за гладене, вратата към килера и обратно към грозната жена с изгладени панталони. И лъснати обувки. А в една от тях е малкият ѝ нож. Понякога го държи там. Видя го, докато лежеше на пода.

Главата ти е замаяна, така че не е трудно да политнеш и да паднеш на колене. Тя те сграбчва под мишниците, лявата ти ръка не е ранена, намира дръжката и измъква ножа от обувката, докато тя се мъчи да те удържи, отпусках си цялата си тежест и в същото време замахваш с ножа към шията си. Силно и рязко.

Ала тя е смайващо бърза, колкото и да риташ и да се бориш, успява да измъкне ножа от ръката ти и вече нямаш сили нито да риташ, нито да се бориш.

Отново си в клетката. Окован. Не успя да мигнеш цяла нощ. Потен си, все още не чуваш с лявото ухо, дишаш през устата, тъй като носът ти е запушен. Окова дори прогорената ти китка и ръката така се е подула, че белезниците ти стягат.

Отдавна се е съмнало, а нея още я няма. Прави нещо в къщата. Чува се тракане. От комина се издига дим.

Днес е топло, подухва лек ветрец от югозапад, по небето безшумно се движат облаци и това дава възможност на слънцето да се покаже от време на време, погалва те по бузата, решетките хвърлят сенки по краката ти. Но всичко това вече си го виждал, тъй че затваряш очи и потъваш в спомени. Понякога е приятно да си спомниш.

---

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

КАК СЕ ОЗОВАХ В КЛЕТКАТА

МАЙКА МИ

Вдигам се на пръсти. Снимката е на масичката в антрето, трудно я стигам. Протягам се и пръстите ми докосват рамката. Тежка е и пада на пода с трясък.

Затаявам дъх. Никой не идва.

Вземам я внимателно. Стъклото е здраво. Свивам се под масата и облягам гръб на стената.

Майка ми е красива. Снимката е от сватбата ѝ. Присвила е очи, косата ѝ блести от слънчевите лъчи, с бяла рокля е, държи букет от бели цветя. До нея е съпругът ѝ. И той е красив, усмихва се. Закривам лицето му.

Не знам колко време оставам там. Обичам да гледам мама.

Появява се Джесика. Забравил съм да се ослушвам за нея.

Сграбчва рамката.

Не я пускам. Държа я здраво. С всичка сила.

Но ръцете ми са потни.

А и Джесика е много по-голяма от мен. Дърпа я нагоре, кара ме да се изправа, рамката се изплъзва от пръстите ми. Тя я вдига високо и замахва, ръбът на рамката раздира бузата ми.

— Да не си я пипнал отново!

ДЖЕСИКА И ПЪРВОТО ИЗВЕСТИЕ

Седнал съм в леглото, а Джесика ми разказва:

— Мама попита: „Защо сте дошли? Да го отведете ли?“. Застаналата на прага млада жена отговори: „Не. Как щяло?! И през ум не би ни минало“. Изглежда сериозна, нахъсана да си свърши добре работата, но явно е наивна.

Прекъсвам я.

— Какво означава „наивна“?

— Смотана. Глупава. Задръстена. Като теб. Схвана ли?

Кимам.

— Добре, слушай тогава. Наивната млада жена казва: „Обикаляме всички Бели в Англия, за да ги известим за новите правила и да им помогнем да попълнят формулярите“. Усмивва се. Стоящият зад нея Ловец не се усмивва. Облечен е в черно като всички Ловци. Той е внушителен, висок и силен.

— Мама усмивва ли се?

— Не. След като ти се роди, мама престана да се усмивва. Та тя не отговори и жената от Съвета свъси вежди загрижено. „Получили сте известието, нали? Важно е.“ Разлисти нещата в папката си и извади едно писмо.

Джесика разтваря сгънатия лист в ръцете си. Хартията е дебела, дълбоките сгъвки образуват формата на кръст. Тя го държи внимателно, все едно е някаква скъпоценност. Прочита на глас:

**ИЗВЕСТИЕ ЗА РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА НА БЕЛИТЕ ВЕЩИЦИ И МАГЪОСНИЦИ В
АНГЛИЯ, ШОТЛАНДИЯ И УЕЛС**

С оглед на мерките за подобряване на сигурността на Белите, Съветът реши да изготви регистър на всички вещици и магьосници във Великобритания.

Всяко лице ще бъде обозначено, както следва: Бял (Б); Черен (Ч); Безцветен (БЦВ). Децата от смесени бракове ще бъдат класифицирани по следния начин: 1/2Б/1/2Ч (единият родител Бял, а другият — Черен); 1/2Б/1/2 БЦВ (единият родител Бял, а другият — Безцветен); и 1/2Ч/1/2 БЦВ (единият родител Черен, а другият — Безцветен). На първо място е обозначена принадлежността на майката, а на второ — на бащата. Това обозначение ще е в сила, докато не се присъди окончателна принадлежност на лицето (Б, Ч, БЦВ), което трябва да стане най-късно до навършване на шестнайсет години.

— Знаеш ли какво означава това? — пита Джесика.

Поклащам глава.

— Означава, че ти си мелез. Нечистокръвен. Обозначен си като Ч, Черен.

— Баба казва, че съм Бял.

— Ще ти се!

— Наистина казва, че съм наполовина Бял!

— Ти си наполовина Черен.

После Джесика продължава с историята:

— След като жената прочете известието, мама не каза нищо. Влезе вътре, като остави вратата отворена. Жената и Ловецът я последваха. Събрахме се в хола. Мама седна на фотьойла пред камината. Огънят обаче още не бе запален. Дебора и Аран, които си играеха на пода, се настаниха от двете ѝ страни на облегалките на фотьойла.

— А ти къде си?

— Стоя права до нея.

Представям си Джесика, скръстила е ръце, краката ѝ са изпънати с долепени пети.

— Ловецът застава край вратата. Жената с папката сядна на ръба на другия фотьойл, подпира папката на събраните си колене, в ръката държи химикалка. Казва на мама: „Ще е по-лесно и по-бързо аз да попълня формуляра, а вие само да го подпишете“. След това пита: „Кой е главата на семейството?“.

— Аз — прошепва мама.

Жената я моли да каже името си. Кора Бърн, отвърща мама. Бяла вещица. Дъщеря на Елси Ашуърт и Дейвид Ашуърт. И двамата Бели.

Жената пита колко деца има. Мама отговаря:

— Джесика, на осем години. Дебора, на пет. Аран, на две.

— Кой е баща им?

— Дийн Бърн. Бял магьосник. Член на Съвета.

— Къде е той?

— Мъртъв е.

— Простете... — извинява се жената. — А бебето? То къде е?

— Ето го тук — отвърща мама. — В чекмеджето.

Джесика се обръща към мен и обяснява:

— След раждането на Аран мама и татко не искаха повече деца. Раздадоха креватчето, проходилката и всички други бебешки неща.

Затова нежеланото бебе спи на една възглавница в чекмедже и е облечено в стари, овехтели дрешки на Аран. Никой не му купува играчки и подаръци, защото всички знаят, че е нежелано. Никой не носи цветя и шоколадови бонбони на мама, защото е всеизвестно, че тя не го е искала. Никой не би искал такова бебе. След раждането мама получи само една картичка.

Замълчава.

— Искаш ли да знаеш какво пишеше в нея?

Поклащам глава.

— Пишеше: „Убий го!“.

Захапвам ръката си, не се разплаквам.

— Жената пристъпва към бебето в чекмеджето, Ловецът също се приближава, защото и той иска да види това странно нежелано създание. Дори и когато спи, бебето е ужасно грозно, с дребно телце, груба кожа и рехава черна косица.

— Има ли си вече име? — пита посетителката.

— Натан.

Джесика изговаря името ми като проклятие.

— А кой е баща му?

Мама не отговаря. Не може да се насили да произнесе ужасното име. Но от пръв поглед си личи, че бащата на това отвратително създание е убиец.

— Може би ще е по-лесно да напишете името на бащата — предлага жената.

Подава папката на мама. Мама се разплаква. Не може да напише името. Името на най-злия Черен магьосник.

Отвътре ми напират да изкрещя: „Маркус“. Искам да изрека името му, но ме е страх. Ужасно ме е страх.

Джесика си поема дъх и продължава:

— Жената отива отново да погледне спящото бебе, протяга ръка да го докосне...

— Недей! — обажда се Ловецът.

Макар че Ловците от нищо не ги е страх, те винаги са нащрек, когато наоколо има черна магия.

— Та той е още бебе — отвръща тя и погалва голата ръчичка с пръст.

Бебето се размърдва и отваря очи.

— О, божичко! — възкликва жената и отстъпва.

Дава си сметка, че не е бивало да докосва това гадно създание, и отива в банята да се измие.

Джесика протяга ръка към мен, после се отдръпва.

— Гнус ме е да пипна такава гадост.

БАЩА МИ

Стоя пред огледалото в банята и се вирам в лицето си. Изобщо не приличам на мама, нито пък на Аран. Кожата ми е по-тъмна от тяхната, по-смугла, косата ми е гарвановочерна, но голямата разлика е в черните ми очи.

Не познавам баща си, никога не съм го виждал. Но знам, че съм наследил очите от него.

САМОУБИЙСТВОТО НА МАМА

Джесика вдига снимката високо и замахва, ръбът раздира бузата ми.

— Да не си я пипнал отново!

Не помръдвам.

— Чуваш ли?

По ръба на рамката има кръв.

— Тя е мъртва заради теб!

Облягам се на стената.

Джесика продължава да крещи:

— Самоуби се заради теб!

ВТОРОТО ИЗВЕСТИЕ

Вали като из ведро. От няколко дни не е спирало и накрая ми дотегна да стоя сам в гората. Затова сега съм седнал на масата в кухнята и рисувам. Баба се мотае наоколо. Тя е стара и съсухрена, с изтъняла, почти прозрачна кожа, слаба и изправена. Облича се в плисирани карирани поли и носи гумени ботуши или високи обувки. По цял ден е в кухнята, а там подът винаги е кален. Макар че във вали, вратата е отворена. Една кокошка влиза да потърси подслон, но на баба такива не й минават, избутва я нежно с ботуша обратно навън и затваря вратата.

На печката къкри тенджерата, от нея се вдига тясно стълбче пара, което после бързо се разширява и се слива с надвисналият отгоре бял облак. Едва се виждат зеленото, сивото, синьото и червеното на билките, цветята, корените и луковиците, които висят от тавана на връзки, в мрежи и в кошници. По лавиците са подредени буркани, пълни с настойки, листа, семена, мазила, мехлеми, има няколко и със сладко дори. По проядения от дървояди дъбов плот се търкалят всевъзможни лъжици — метални, дървени, кокалени, дълги колкото ръката и малки като кутрето ми; по стойката са набучени ножове, а още няколко — мръсни и с полепнали разни неща по острието, лежат на дъската, до тях каменно хаванче с чукало, два плетени панера и още буркани. От вътрешната страна на вратата са закачени пчеларска шапка с мрежа, няколко престилки и черен чадър, извит като банан.

Рисувам ги.

С Аран гледаме стар филм по телевизията. Аран обича стари филми — колкото по-стари, толкова по-добре, — а аз обичам да седя до него — колкото по-близо, толкова по-добре. И двамата сме по къси панталони, и на двамата краката са ужасно кльощави, само дето неговите са по-бели и както сме седнали на фотьойла, почти стигат до земята. На лявото коляно има малък белег, друг, по-голям, се вижда на десния прасец. Косата му е светлокестенява и леко чуплива, но някак си никога не пада над лицето му. Моят е дълга, права и черна и постоянно скрива очите ми.

Аран е със син плетен пуловер, отдолу е с бяла тениска. Аз съм с негова стара червена тениска. Той се притиска към мен и бавно извърща глава от телевизора да ме погледне. В сиво-сините му очи блестят сребристи искрици. Премигва бавно. Никога не прибързва, винаги е внимателен и нежен. Бих искал да съм като него.

— Харесва ли ти? — пита той.

Кимам.

Той ме прегръща през рамо и се зазяпва отново в телевизора.

Лорънс Арабски прави номера с кибритената клечка. След филма решаваме да го пробваме. Грабвам кутията с кибрит от чекмеджетото в кухнята и хукваме към гората.

Аз съм първи.

Запалвам клечката, държа я с два пръста, тънки и с изгризани до живеца нокти, докато не изгори цялата. Пари ми, но не я пускам.

Аран се пробва и той. Само че не успява. Хвърля я, както направи и другият във филма.

Той се прибира, а аз пробвам отново. Лесно е.

С Аран се промъкваме в стаята на баба. Мирише странно, на лекарства. Под прозореца има дъбова ракла, в нея баба държи известията от Съвета. Сядаме на килима. Аран вдига капака на раклата и изважда второто известие. Лист дебела жълта хартия, изписана със сиви завъртулки. Аран ми го прочита бавно и тихо:

**ИЗВЕСТИЕ ЗА РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА НА БЕЛИТЕ ВЕЩИЦИ И МАГЪОСНИЦИ В
АНГЛИЯ, ШОТЛАНДИЯ И УЕЛС**

С оглед осигуряване на сигурността и безопасността на Белите Съветът ще продължи да прилага политиката си за залавяне и налагане на Възмездие на Черните.

Съгласно взетите решения ежегодно ще се изготвя оценка на децата от смесено потекло (1/2Б/1/2Ч0). Оценката ще се взема предвид при присъждането на окончателно обозначение на лицата като бели (Б) или Черни (Ч).

Не си правя труда да питам Аран като какъв ще бъде обозначен според него. Знам, че ще ме излъже, за да ме успокои.

Днес ставам на осем години. И трябва да отида в Лондон да ми направят оценка.

Сградата на Съвета е лабиринт от студени коридори от сив камък. С баба чакаме на дървена пейка в един от тях. Аз треперя от студ. Появява се млад мъж с бяла лекарска престилка и ми посочва една врата вляво от нас. Баба не я пускат вътре.

В стаята ме посреща една жена. Тя също е с бяла престилка. Нарича младия мъж Том, а той се обръща към нея с „госпожице Лойд“. Мен ме наричат „нечистокръвния“.

Заповядват ми да се съблека.

— Свали си дрехите.

Подчинявам се.

— Стъпи на кантара.

Стъпвам.

— Застани до стената.

Измерват ме. След това ме снимат.

— Обърни се на една страна.

— Още.

— Застани с лице към стената.

Оставят ме да зяпам неравномерните следи от четката в лъскавата кремава боя, докато разговарят и прибират разни неща.

След това ми казват да се облека и аз се обличам.

Отварят вратата и ми посочват пейката в коридора. Сядам, без да поглеждам баба.

По някое време се отваря вратата срещу нас, излиза едър мъж, явно пазач. Вдига пръст към мен и ми дава знак да вляза. Баба се надига, но той я спира:

— Вие ще изчакате.

Помещението е голямо и с високи тавани, с голи стени и високи полукръгли прозорци. Таванът също е извит като купол. Мебелите са от дърво. Огромна дъбова маса се простира почти по цялата ширина на стаята, от далечната ѝ страна седят трима членове на Съвета. Креслата са тежки и резбовани като царски тронове от едно време.

Жената в средата е стара, слаба, с прошарена коса и сива кожа, все едно във вените ѝ не е останала и капка кръв. Тази вдясно е на средна възраст, пълничка, с черна кожа и високо вдигната коса. Мъжът е най-млад, слаб, с гъста руса коса. И тримата са облечени в бели роби от грубо платно, което сякаш искри на слънцето.

Вляво от мен стои един пазач, а този, който ме извика, е зад гърба ми.

Жената в средата се представя:

— Аз съм председателката на Съвета. Ще ти зададем няколко лесни въпроса.

Само че не ги задава тя, а другата жена.

Тя е бавна и методична. Има си списък и изчита въпросите един след друг, докато не стигне до края. Някои са лесни — „Как се казваш?“, други не толкова — „Знаеш ли коя билка извлича отрова?“.

Обмислям внимателно всеки въпрос, но не отговарям на нито един. И аз съм методичен.

След като жената приключва, по-възрастната също се пробва. Нейните въпроси са по-различни, свързани са с баща ми. Опитвал ли се е да се свърже с мен, знам ли къде е, дори ме пита дали според мен той е могъщ магьосник и дали го обичам.

Мълча, макар че знам отговорите.

Накрая те свеждат глави един към друг и си шепнат нещо. Русокосият заповядва на пазача да викне баба. Председателката на Съвета ѝ дава знак да се приближи, за миг ми се струва, че едва ли не слабата ѝ бледа ръка навива кордата, която придърпва баба напред.

Баба застава до мен. Не сме слагали залък в устата си от сутринта и може би заради това изглежда толкова уморена. Вижда ми се стара колкото председателката на Съвета.

Председателката на Съвета оповестява:

— Оценката е готова.

Другата жена пише нещо на един дебел лист хартия, после го подава през масата с думите:

— Подпишете се, че сте съгласни с нея.

Баба пристъпва към масата, взема листа и се връща при мен. Прочита ми на глас оценката. Става ми приятно.

Лице: Натан Бърн

Обозначение по рождение: 1/2Б/1/2Ч

Пол: М

Възраст: 8 години

Дарба (при навършени 17 г.): —

Умствено развитие: неустановено

Специални умения: неустановени

Лечителски умения: неустановени

Езици: неустановено

Забележки: Лицето отказва да сътрудничи.

Обозначение: неустановено

Усмивам се за първи път от сутринта.

Баба се връща до масата, взема писалката от чернокожата жена и се подписва със замах.

Председателката на Съвета заговаря отново:

— Като попечител на момчето, госпожо Ашуърт, ваша е отговорността да го накарате да ни сътрудничи.

Баба вдига глава.

— Утре ще дойдете отново и ще повторим процедурата.

Готов съм цяла година да буксуваме в коловоза на „неустановеното“, но на следващия ден баба ме моли да отговоря на поне няколко въпроса, стига да не се отнасят до баща ми. Така и правя.

В крайна сметка във формуляра записват, че умственото ми развитие е слабо и че говоря английски, а в графа „забележки“ отбелязват, че отказвам да сътруднича и не мога да чета. Обозначението ми обаче остава „неустановено“. Баба е доволна.

ПОСВЕЩАВАНЕТО НА ДЖЕСИКА

Днес Джесика навършва седемнайсет. Още от сутринта е вирнала нос и лази по нервите на всички. Не я свърта на едно място. Няма търпение да получи трите дара и да стане истинска пълноправна вещица. Баба ще извърши ритуала на обяд и дотогава не ни остава нищо друго, освен да се мъчим да не обръщаме внимание как Джесика обикаля насам-натат из кухнята, грабва ту едно, ту друго и после го оставя на мястото му.

Ето, сега тя взема нож, разхожда се напред-назад с него, после се спира до мен и казва:

— Какво ли ще стане на рождения ден на Натан...

Пробва с пръст върха на ножа.

— Ако и тогава трябва да ходи в Лондон да го оценяват, може и да пропусне посвещаването си.

— Натан ще получи трите дара на рождения си ден — обажда се баба. — Така е с всички вещици и магьосници. Така ще бъде и с него.

— Ако стане нещо, последствията са лоши дори и за Белите, а за него ще е...

— Нищо няма да стане, Джесика. — Баба се обръща към нея. — Ще дам на Натан трите дара така, както ще ги дам на теб, на Дебора и на Аран.

Аран идва и сяда до мен. Слага ръка на рамото ми и тихо прошепва:

— Аз ще дойда на твоята церемония, а ти — на моята.

— Киаран ми разказа за един от Йорк, който не получил трите дара — продължава Джесика. — Накрая се оженил за една Безцветна и сега работи в банка.

— И как се казва? — пита Дебора.

— Няма никакво значение. Въпросът е, че вече не е магьосник и никога няма да бъде.

— Не съм чувала за такъв случай — отсича баба.

— Но е истина. Киаран ми го каза — не отстъпва Джесика. — Той твърди, че за Черните било още по-зле. Не само, че губели дарбата си, направо умирали, ако не получат трите дара.

Джесика забива върха на ножа в масата пред мен, крепи го прав с показалец.

— Не умират веднага, първо се разболяват, кретат година-две, отслабват все повече и повече, и накрая... — пуска ножа — един Черен по-малко.

Затварям очи.

Аран нежно хваща ножа за дръжката и го прибира. После пита:

— Наистина ли умират, бабо?

— Не познавам Черни, Аран, тъй че не мога да ти отговоря. Но Натан е наполовина Бял и ще получи трите дара на рождения си ден. Джесика, престани вече.

Джесика се надвесва над Аран и прошепва:

— Интересно ми е да видя какво ще стане. Предполагам, че ще умре.

Не издържам повече. Качвам се горе. Не чупя нищо, но ритвам стената няколко пъти.

За моя изненада, Джесика е избрала посвещаването да мине без големи церемонии, в тесен семеен кръг. Естествено, тесният семеен кръг е толкова тесен, че аз съм изключен от него. Чух баба да се

опитва да я убеди да покани и мен, но тя не отстъпи, а и без това аз не желая да присъствам. И тъй като нямам приятели, с които да си играя, оставам сам у дома, когато баба, Джесика, Дебора и нацупеният Аран се отправят към гората.

По това време обикновено и аз съм навън, само че сега не смея да изляза, тъй като иначе баба ще ме намаже с някое от мазилата си. Нямам никакво желание заради Джесика по цялото ми тяло да се появят огромни циреи, от които се процежда жълта гной.

Седнал съм на кухненската маса и рисувам. На рисунката баба извършва ритуала и поднася трите дара. Джесика посяга да ги вземе, само че ги изтървава. Това е лош знак. Кръвта от ръката на баба, кръвта на предците, която Джесика трябва да отпие, капе яркочервена на земята. Джесика се е ококорила уплашено, няма да получи дарбата си, своята вълшебна сила.

Рисунката ми харесва.

Скоро те се завръщат и отдалече си личи, че Джесика не е изтървала нищо. Още от прага заявява:

— Вече съм пълнолетна вещица и сега трябва да открия дарбата си.

Поглежда рисунката ми, после се обръща към мен.

— Хубаво, е че има върху кого да се упражнявам.

Мога само да се надявам никога да не открие дарбата си. Или пък да се окаже нещо обикновено, например приготвяне на отвари, дарбата на баба. Или дарбата ѝ да е слаба като на повечето мъже. Но знам, че надеждите ми са напразни. Дарбата ѝ ще е силна като на повечето жени, Джесика ще я открие, ще я развива и упражнява. И ще я използва върху мен.

Лежа на тревата в задния двор и наблюдавам как мравките си строят мравуняк. Изглеждат големи. Виждам ясно телата им, как крачката им се движат, катерят се нагоре.

Аран идва и сядва до мен. Пита ме как съм, как върви училището, той от такива неща се интересува. Аз му разказвам за мравките, къде отиват и какво правят.

И изведнъж Аран задава въпроса:

— Гордееш ли се с баща си, Натан?

Мравките продължават по задачите си, само че аз вече не им обръщам внимание.

— Натан?

Обръщам се към него, той ме поглежда в очите открито и искрено, както винаги.

— Маркус е могъщ магьосник, най-могъщият от всички. Би трябвало да се гордееш с него.

Никога преди Аран не ме е питал за баща ми.

Никога.

И макар да му вярвам напълно, да му вярвам повече, отколкото на всички останали, ме е страх да му отговоря. Баба ми е набила в главата никога да не говоря за Маркус.

Никога.

Каквото и да става, който и да ме пита, не бива да отговарям на въпроси за него.

Каквото и да кажа, може да бъде извъртяно и превратно изтълкувано от Съвета. И най-малкият знак, че някой Бял симпатизира на Черните, се смята за предателство. По заповед на Съвета Ловците преследват всички Черни. Ако ги заловят живи, ги подлагат на Възмездие. Ако някой Бял помогне на Черен, го екзекутират. Затова трябва да доказвам постоянно, на всички, че съм Бял, че съм верен на Белите, че мислите ми са чисто Бели.

Баба ме е предупредила, че ако някой ме пита какво изпитвам към Маркус, трябва да отговоря, че го мразя. Ако не мога да кажа, че го мразя, най-добре е да си мълча.

Но сега ме пита Аран.

Искам да съм искрен с него.

— Възхищаваш ли му се?

Познавам Аран по-добре от всеки друг, с него говорим за какво ли не, но досега никога не е ставало дума за Маркус. Нито пък за бащата на Аран, който е бил убит от моя баща. Какво има да си говорим?

И въпреки това... Искам да мога да се доверя на някого, а Аран е най-добрата и единствената възможност. Гледа ме тъй мило и загрижено.

Ами ако му кажа: „Да, възхищавам се на убиеца на баща ти“, или „Да, гордея се, че Маркус ми е баща. Той е най-могъщият Черен

магьосник и неговата кръв тече във вените ми“. Какво ще стане тогава?

Той обаче продължава да настоява:

— Възхищаваш ли му се? А? Възхищаваш ли му се?

Очите му се толкова ясни, толкова искрени, умоляват ме да споделя чувствата си.

Свеждам поглед. Мравките продължават да се щурат по своите си задачи като бежанци, които мъкнат тежки товари към новия си дом.

Едва чуто отговарям.

— Какво? — пита той.

Все така взрян в земята, повтарям малко по-силно:

— Мразя го.

В този миг край мравуняка се появяват два бели крака. Краката на Аран.

Аран седи до мен и в същото време стои пред мен. Двама Арановци. Седналият се намръщва и пред очите ми се преобразява в Джесика, тениската и късите панталони на Аран изглеждат омалели и тесни на по-едрото ѝ тяло.

Джесика се привежда към мен и процежда:

— Знаеше, че съм аз, нали? Досетил си се!

Скача ядосано и хуква към къщата.

— Как позна, че не съм аз? — пита Аран.

— Не познах.

Поне на външен вид не си личеше. Дарбата ѝ е смайваща.

Джесика не се отказва от опитите си да ме заблуди с дарбата си. Преображенията ѝ са ненадминати, а решителността и упоритостта ѝ не отстъпват. Проблемът ѝ обаче е фундаментален и тя не може да го разбере: Аран никога не би се опитал да ме накара да говоря за баща си.

И въпреки това Джесика не се отказва. Заподозра ли, че Аран може да е Джесика, посягам към него, погалвам го или го хващам за ръката. Ако е той, се усмихва и ме докосва. Ако е Джесика, се отдръпва. Не успява да се овладее.

Една вечер Дебора идва в стаята ни, сяда на леглото на Аран и се зачита в някаква книга. Прилича на Дебора, кръстосва крака като Дебора, накланя глава на една страна като Дебора, но въпреки това аз съм нащрек. Слуша ни как си говорим с Аран, макар че се преструва, че чете, от време на време отгръща страниците.

Аран отива да си измие зъбите.

Сядам до Дебора. Косата ѝ обаче не мирише като косата на Дебора.

Накланям се към нея и казвам:

— Ще ти доверя една тайна.

Тя ми се усмихва.

— Миришеш отвратително, Джесика. Ако не се махнеш веднага, ще повърна.

Тя ме заплюва в лицето и изхвърча навън.

Наистина имам една тайна. Толкова мрачна, безнадеждна и абсурдна, че не бих могъл да я споделя с никого. Повтарям си я всяка вечер, щом си легна. Баща ми изобщо не е лош, а могъщ и силен. И ме обича. Държи на мен. Иска да ме отгледа като свой син, да ми предаде уменията си, да ми покаже света. Но Белите го преследват постоянно, не му дават възможност да ме потърси. Не го оставят на мира. Той обаче ги напада само в краен случай, когато животът му е под заплаха. Твърде опасно е да рискува да ме вземе при себе си. Иска да бъде на сигурно място и затова трябва да раста далеч от него. Въпреки това, когато настъпи подходящ момент, баща ми ще се появи и ще бъдем заедно. На седемнайсетия ми рожден ден ще ми даде трите дара и ще отпия от кръвта му, кръвта на нашите предци. Лежа под завивката и си представям как той идва някоя нощ и заедно отлитаме в мрака.

ДАЛЕЧ ОТ СЕДЕМНАЙСЕТТЕ

В гората край къщата на баба сме. Времето е влажно и тихо, опадалите листа скриват размякнатата кална земя. Сивото небе е надвиснало над нас като стар чаршаф, проснат да съхне по черните клони на дърветата. Джесика държи в протегнатите си ръце малък кинжал. Острието е наточено и лъскаво. Тя се подсмивва и ме поглежда.

Дебора е застанала леко приведена, но изглежда ведра и спокойна, дланите ѝ са свити в шепи. Баба ѝ подава брошка, която е

била на нейната баба, годежния пръстен на мама и ръкавел на бащата на Дебора. Ръцете им се докосват и баба изговаря думите от ритуала:

— Дебора, давам ти три дара, за да получиш една дарба.

След това изважда нож и прокара острието по месестата част на дланта си под палеца. По китката се стича кръв, няколко капки падат на земята. Дебора скланя глава и притиска устни към раната. Баба се надвесва над нея и прошепва тайните думи в ухото ѝ. Дебора преглъща кръвта, виждам как гърлото ѝ се движи. Наострям уши да чуя заклинанието, но думите звучат като шепота на вятъра в листата.

Дебора всмуква за последно със затворени очи, пуска ръката на баба и се изправя.

Това е. Дебора вече е истинска Бяла вещица.

Поглеждам Аран. Той стои сериозно, но ми се усмихва. След това прегръща Дебора. Чакам да дойде моя ред да я поздравя.

— Радвам се — казвам. И наистина се радвам. Прегръщам я, но няма какво повече да добавя и затова се отправям към гората.

Сутринта преди посвещаването на Дебора пристигна поредното известие.

**ИЗВЕСТИЕ ЗА РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА НА БЕЛИТЕ ВЕЩИЦИ И МАГЪОСНИЦИ В
АНГЛИЯ, ШОТЛАНДИЯ И УЕЛС**

Забранява се провеждането на ритуала по посвещаване на нечистокръвни от смесен произход (1/2Б/1/2Ч и 1/2Б/1/2БЦВ) без разрешението на Съвета. Нарушаването на тази разпоредба ще се смята за равнозначно на бунт срещу Съвета. Всеки нечистокръвен, който приеме трите дара и кръвта на предците си без разрешение на Съвета, ще се причисли към враговете на Белите. Наказанието за неизпълнение на разпоредбите на Съвета е доживотен затвор.

Баба прочете известието на глас и Джесика веднага понечи да се обади, но аз нямах никакво намерение да я слушам. Станах и се отправих към вратата. Аран ме хвана за ръката и каза:

— На теб ще ти разрешат, Натан, ще видиш.

Подминах го и излязох, нямаше смисъл да му обяснявам. Взех брадвата от дръвника и се хванах да цепя дърва, докато не останах без сили.

Дебора дойде и седна до мен. Облегна глава на рамото ми, беше ми приятно.

— Ще намериш начин, Натан — рече тя. — Баба ще ти помогне, аз също, както и Аран.

Човърках пришките по дланта си.

— Как?

— Не знам. Но ще измислим начин.

— Не бива да ми помагате. Ще решат, че се противопоставяте на Съвета. Ще ви затворят.

— Но...

Дръпнах се и се изправих.

— Не желая помощта ви, Дебора. Не можеш ли да го схванеш? Уж си толкова умна, а не го схващаш!

И я оставих.

Дебора вече получи трите дара и кръвта на баба, след три години и Аран ще премине през ритуала на посвещаването, а аз... Сигурен съм, че Съветът няма да ми разреши. Страх ги е в какво ще се превърна. А ако не стана магьосник, ще умра. Знам го.

На всяка цена трябва да получа трите дара и кръвта на предците си, кръвта на моите родители. Като се изключи баба, само един човек на света може да ми даде трите дара, само той може да се изправи срещу Съвета и пак той притежава кръвта, благодарение на която ще стана магьосник.

В гората е тихо. Все едно дърветата са се смълчали и ме наблюдават. И изведнъж ме връхлита усещането, че баща ми е готов да ми помогне. Сигурен съм, че е така. Баща ми иска да ми даде трите дара и да ми позволи да отпия от кръвта му. Знам го.

Знам, че ще дойде при мен.

И затова чакам.

В гората е все така тихо.

Той обаче така и не идва.

Явно за баща ми е твърде опасно да дойде тук. Затова аз трябва да отида при него.

Трябва да го намеря.

На единайсет години съм. Единайсет е твърде далеч от седемнайсет. Нямам никаква представа как да открия Маркус. Нямам идея откъде да започна. Но сега поне зная какво трябва да сторя.

УЧИЛИЩЕТО „ТОМАС ДОУС“

ИЗВЕСТИЕ ЗА РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА НА БЕЛИТЕ ВЕЩИЦИ И МАГЪОСНИЦИ В
АНГЛИЯ, ШОТЛАНДИЯ И УЕЛС

Съветът трябва да бъде уведомяван за всяка среща между нечистокръвни (1/2Б/1/2Ч) и Бели. Ако някой нечистокръвен пропусне да уведоми Съвета, за наказание ще му бъде наложена пълна забрана за общуване с други лица.

За „среща“ се приема присъствието на нечистокръвен в едно помещение с Бели или, ако са навън, когато двамата са достатъчно близо, за да разговарят.

— И какво сега? Да отида да се заключа в избата ли? — питам. Дебора взема известието и го прочита отново.

— „Пълна забрана за общуване“... Какво означава това?

Баба като че ли не знае какво да отговори.

— Няма да му забранят да общува с нас, нали? — Дебора отмества поглед от баба към Аран. — Не могат да го направят. Или?

Явно Дебора все още не осъзнава, че Съветът може да прави всичко, което си поиска.

— Ще направим списък с Белите, с които Натан се вижда. Няма да е трудно. И без това общува с много малко хора.

— Ами О’Браян в училище? — подсказва Аран.

— Други няма. Списъкът ще е съвсем кратък. Просто трябва да спазваме правилата.

Баба е права, списъкът е кратък. Единствените Бели, с които общувам, са близките ми и тези от Съвета. Не ходя по празници, купони и сватби, тъй като името ми никога не се появява в поканите, които пристигат по пощата. Обикновено баба остава с мен вкъщи и изпраща Джесика, а след като пораснаха, с нея тръгнаха и Дебора и

Аран. Те ми разказват за празненствата, но аз никога не съм присъствал на тях.

Белите от цял свят са добре дошли при побратимите и посестримите си, у дома обаче рядко идват посетители. Ако някой остане да преспи една или две вечери, ме избягва, все едно съм някакъв урод или прокажен, и затова аз гледам да не се показвам.

Когато с баба бяхме в Лондон за първи път, вечерта окъсняхме и отидохме при някакви нейни познати близо до Уимбълдън. Те ме оставиха навън да зяпам червената врата, а баба влезе вътре. След няма и минута изскочи обратно пребледняла и разтреперана от гняв, сграбчи ме за ръката и ме задърпа след себе си, като измърмори: „Ще си намерим хотел“. Аз не бях ядосан, даже дори се зарадвах.

Преди да ме изпратят в „Томас Доус“ ходех в малкото селско училище. Аз съм глупавото, заваяно момче на последния чин, което си няма приятели. Като повечето Безцветни по света, съучениците ми и учителите не вярват, че съществуват вещици и магьосници, дори не подозират, че живеем сред тях. Не виждат нищо особено в мен, освен че съм глупав. Почти не мога да чета и да пиша, дори не мога да измисля как да излъжа баба, когато избягам от часовете. Единственото, което научих в селското училище, е, че е по-добре да умирам от скука в класната стая, отколкото да обикалям навън и после да страдам от бабините наказания с мехлеми. Още от сутринта нямах търпение да дойде краят на часовете. Подозирам, че и в „Томас Доус“ ще е същото.

Оказвам се прав. На първия учебен ден отивам облечен с едни стари сиви панталони на Аран, които са ми твърде широки, бяла риза със захабена яка, лекьосана вратовръзка на синьо-жълти-черни райета и тъмносиньо сако, което ми е голямо, макар че баба скъси ръкавите. Единственото, което не е втора ръка, е един евтин телефон. Баба ми го даде „за всеки случай“. Аран също едва сега получи телефон, така че явно баба подозира, че ще ми потрябва.

Когато вдигна телефона към ухото си, чувам съскане. Ако го разнасям със себе си, ставам раздразнителен. Преди да тръгна за училище, го оставям зад телевизора в хола, там му е мястото, тъй като отскоро и от телевизора започнах да долавям неприятно съскане.

Благодарение на Аран и Дебора пътуването до училище и обратно е поносимо. За щастие, Джесика замина да се учи за Ловец. Ловците са елитна група вещици и магьосници, подчинени на Съвета, чиято цел е да преследват Черните във Великобритания. Според баба тях ги използват и другите Съвети в Европа, тъй като на Острова са останали много малко Черни. Ловците са основно жени, но има и няколко мъже със силни дарби. Те са безскрупулни и ефективни, което означава, че Джесика е попаднала точно където трябва.

Ако не беше училището, сега, без Джесика, можех да се отпусна да се порадвам на живота у дома. Умолявам баба да ме остави вкъщи, обяснявам ѝ, че ходенето на училище ще е пълна катастрофа. Тя обаче твърди, че вещиците и магьосниците трябвало да се „вписват“ сред Безцветните, че трябвало да се „науча да спазвам нормите в обществото“, тъй като това щяло да е важно за мен, и че „нищо няма да ми стане“.

Думите ѝ обрисуват един живот, който е твърде далеч от моя. По свой адрес очаквам да чуя по-скоро обиди като „мръсен и долен загубеняк“ и неизбежното „тъпанар“. Знам, че ще ми се подиграват колко съм глупав, мръсен и беден и някой идиот със сигурност ще се опита да ми скочи, тъй като съм дребен, но това не ме безпокои. Втори път няма да посмее.

Подготвен съм за всичко това, но се оказвам неподготвен за шума. Автобусът е огласян от крясъци и писъци плюс съскане от мобилни телефони. В класната стая е още по-зле, тъй като е пълна с компютри, които издават високочестотно пицчене в черепа ми, което не изчезва, дори и да си запуша ушите.

Другият проблем, най-големият за момента, е Аналис.

Аналис е Бяла вещица, и то от семейство О'Браян. Братята ѝ са в същото училище, с изключение на Киаран, който е колкото Джесика. Нийл е във випуска на Дебора, а Конър — на Аран.

Аналис е с дълга руса коса, която лъщи като разтопен бял шоколад. Очите ѝ са сини, клепките — дълги и руси. Винаги е усмихната и се виждат правите ѝ бели зъби. Ръцете ѝ са невъобразимо чисти, кожата ѝ е с цвета на мед, ноктите блестят. Блузата ѝ от училищната униформа изглежда току-що изгладена. Дори и сакото ѝ стои добре. Аналис е издънка на стар род, незамърсен от кръвта на

Безцветни, а единствената ѝ връзка с Черните са предците ѝ, които са избивали Черни или са били убити от тях.

С две думи, не бива да припарвам до нея.

Още първия ден учителката ни дава да напишем съчинение, в което да разкажем за себе си. Обем — една страница. Белият лист се блещи празен към мен. Не ми идва на ума какво да споделя, а дори и да се сетя за нещо, не мога да го напиша. Успявам да изографисам името си най-горе, макар че го ненавиждам. Фамилията Бърн е на починалия съпруг на майка ми. Няма нищо общо с мен. Зачерквам го, после плътно го задрасквам, така че да не си личи. Ръката ми е потна и химикалката се плъзга. Оглеждам се, другите пишат усърдно, учителката обикаля и наднича в тетрадките. Стига до мен и ме пита какво има.

— Не се сещам какво да напиша.

— Ами, разкажи какво си правил през лятото. Или пък за семейството си — отвърща тя мило, все едно говори на умствено изостанал.

— Хъм, добре.

— С нещо друго да ти помогна?

Поклащам глава и се вирам в листа.

Щом тя ме подминава и се навежда да надникне в нечия друга тетрадка, аз успявам да измъдря следното:

ас имам брад и една сестра брад ми е годин а Деборъ
е многу умна

Знам, че е зле, но това е положението.

Идва време да предадем съчиненията си и момичето, което ги събира, поглежда моя лист и ме зяпва изненадано.

— Какво? — питам.

Тя се размива.

— Брат ми е на седем и пише по-добре от теб.

— И какво?

Усмивката ѝ изчезва и тя измърморва:

— Нищо...

Хуква към бюрото на учителката, от бързане се спъва и едва не пада.

Оглеждам се да видя кой друг се подсмивва. Момчетата от двете ми страни съсредоточено се взират в химикалките си. Тези вляво са се ухилили, но веднага свеждат погледи към чиновите си. Същото е и с момчетата вдясно. Единственото изключение е Аналис. Тя не поглежда към чина си, а ми се усмихва. Не съм сигурен дали ми се присмива, или не. Обръщам глава.

На следващия ден имаме математика. Не успявам да реша нито една задача. За щастие, учителят бързо осъзнава, че ако не ми обръща внимание, ще си кротувам и няма да преча. На Аналис обаче няма как да не обърне внимание. Тя става и казва отговора на първата задача. Верен е. На втората също е верен. Както и на третата. Извърщам се леко към нея и отново яхващам да ме гледа усмихнато.

На третия ден в часа по рисуване някой ме докосва по рамото. Чиста ръчичка с цвят на мед се пресяга и взема въглена. Ръката се дръпва обратно и маншетът на сакото погалва дланта ми.

— Прекрасна е.

Какво?!

Поглеждам рисунката си на кълвач, кълвящ трохи на празна детска площадка.

Само че в главата ми вече няма и помен от мисъл за кълвача и рисунката. Единственото, което отеква там, е: „Тя ме заговори! Заговори ме мило!“.

След това се сещам, че трябва и аз да отвърна нещо. Но в празната ми глава бумти само това: „Кажми нещо! Кажми нещо!“.

Сърцето ми подскача в гърдите, кръвта във вените ми пулсира в ритъм с думите.

„Кажми нещо!“

В паниката ми идва на ум само: „Обичам да рисувам, а ти?“ и „Добра си по математика“. За щастие, Аналис отминава, преди да изтърся някаква такава глупост.

Тя е първата Бяла извън семейството ми, която ми се усмихва. Съвсем първата. Единствената. И през ум не ми е минавало, че може да се случи нещо такова; може би няма и да се повтори.

Знам, че не бива да припарвам до нея. Но пък тя се държа мило с мен. А и нали баба все опява, че трябва да свикваме с нормите в

обществото и да се вписваме в средата и така нататък, а любезното отношение е част от това. Така че в края на часа успявам да се овладея и се приближавам към Аналис.

Подавам ѝ листа.

— Какво ще кажеш? Довърших я.

Очаквам да ме попари, да ми се изсмее в лицето или да се подиграе на рисунката. От друга страна, не ми се вярва да го направи.

Тя се усмихва.

— Много е добра.

— Наистина ли?

Аналис не поглежда листа, взира се в очите ми.

— Великолепна е.

— Горедолу става... Макар че не успях да докарам хубаво алеята.

Тя се засмива, но щом улавя погледа ми, рязко се сепва.

— Не се смея на теб. Рисунката е страхотна.

Поглеждам листа. Кълвачът изглежда добре.

— Ще ми я дадеш ли?

Какво?!

За какво ѝ е?

— Не, това беше глупаво. Но рисунката е един път, наистина.

Тя прибира своята и се отправя към вратата.

Оттук насетне Аналис седи до мен в часа по рисуване и се опитва да се паднем в един отбор по физическо. В останалите часове сме разделени на групи. Аз съм при повтарачите, а тя е при отличниците, така че почти не се засичаме.

Следващата седмица в часа по рисуване Аналис пита:

— Защо ме поглеждаш само за миг и после се извърщаш?

Не зная какво да ѝ отговоря. За мен този миг е много по-дълъг.

Топвам четката в бурканчето с вода, обръщам се към нея и я поглеждам. Виждам усмивка, очи, медна кожа...

— Рекорд от две секунди и половина — обажда се тя.

На мен ми се стори много повече.

— Не изглеждаш чак толкова срамежлив.

Не съм срамежлив.

Привежда се към мен.

— Нашите смятат, че не бива да говоря с теб.

Този път я поглеждам в очите. Те искрят.

— Защо? Какво са ти казали за мен?

Аналис се изчервява и блясъкът в очите ѝ поугасва. Не отговаря на въпроса ми, но каквото ѝ да са ѝ казали, очевидно не е достатъчно да я възпре.

Вечерта у дома се поглеждам в огледалото в банята. По-дребен съм от останалите момчета на моята възраст, но не много. Постоянно ми се карат, че съм мръсен, само че през повечето време съм в гората и там няма как задълго да се опазиш чист, пък и не разбирам какво им пречи, че съм кален, да речем. Макар че ми харесва, че Аналис е толкова спретната. Чудно ми е как го постига.

Аран идва да си измие зъбите. По-висок е от мен, нали е с две години по-голям. Мисля, че Аналис би харесала момче като него. Красив, нежен, умен...

Появява се и Дебора. Става малко тясно. И тя е чиста и спретната, но не колкото Аналис.

— Какво правиш? — пита тя.

— Според теб какво правя?

— Според мен Аран си мие зъбите, а ти се любуваш на красивата си мутра в огледалото.

Аран ме сръгва и се усмихва, по устните му има пяна.

Отражението ми също прави опит да се усмихне. Изцеждам малко паста върху четката. Докато си мия зъбите, се вглеждам в очите си. Очи на магьосник. Очите на Безцветните са невзрачни. Очите на вещиците и магьосниците, които познавам, искрят. Очите на Аран са бледосиви със сребристи искрици; на Дебора са по-тъмни, зелено-сиви с бледозелени и сребристи искрици. Очите на Аналис са сини със сребристосиви блестунки, които подскочат и кръжат, когато тя ме занася за нещо.

Дебора и Аран не виждат искриците, баба също; тя казва, че малцина притежават тази дарба. Не съм ѝ казал, че когато се погледна в огледалото, не виждам сребристи искрици, а черни триъгълници, които се въртят бавно и всъщност изобщо не са искрици, тъй като не блестят, приличат повече на късчета черна, бездънна бездна.

Братята на Аналис Нийл и Конър са със сини очи, в които блещукат сребристи искрици. Отдалече можеш да ги познаеш по русата коса, снажната снага и красивите лица. В междучасията избягвам Аналис, тъй като, ако братята ѝ ни видят заедно, лошо ѝ се пише. Не ми е приятно да си мисля, че ще ме вземат за страхливец, но наистина не желая да забърквам Аналис в неприятности, а и училището е огромно и лесно можеш да избегнеш всеки, с когото не искаш да си говориш.

Един ден в края на първия месец навън ръми ситен дъждец, уж не вали, а целият подгизваш, все едно си под душа. Стоя зад физкултурния салон и се чудя къде да се скатая, ако избягам от часа по география, и в този миг иззад ъгъла се появяват Нийл и Конър. Усмиват се доволно, намерили са каквото са търсили. Не помръдвам, оставам облегнат на стената, и също се усмихвам. Ще е по-интересно от урока за делтата на Мисисипи.

— Видяхме те да говориш със сестра ни — започва Нийл.

Зачудвам се кога и къде, но не си правя труда да питам, само ги поглеждам невъзмутимо.

— Стой далеч от нея — обажда се Конър.

Споглеждат се, колебаят се как да продължат.

Сподавам смеха си. Толкова са смотани. Мълча си обаче, питам се дали това е всичко.

Сигурно щеше така да приключи, ако Аран не се беше появил зад тях.

— Какво става?

Те се обръщат към него и мигом се преобразяват. Не ги е страх от Аран и не искат той да се досети, че ги е било бърз от мен. В един глас отговарят:

— Разкарай се!

Той обаче не помръдва и Нийл прави крачка към него.

Аран не отстъпва.

— Не закачайте брат ми.

Звънецът оповестява края на голямото междучасие и Нийл бута Аран в гърдите.

— Хайде, връщай се вътре.

Аран прави крачка назад, но след това прави една и напред.

— Никъде не отивам без брат ми!

Конър е завъртял глава към него и като го гледам отстрани, не мога да издържа на изкушението. Первам му един бърз ляв в брадичката и още преди тялото му да е тупнало на земята, се навеждам зад Нийл и забивам лакът в сгъвката на коляното. Той пада като покосен, едва успявам да се отдръпна. И както съм все още приведен, го халосвам два пъти в мутрата и след това бързо се извърщам да се погрижа за Конър. Изправям се, сритвам Нийл, който се мъчи да се изтъркаля настрани, а след това върхът на обувката ми нацелва Конър, който тъкмо се надига, в рамото. По-опасен обаче е Нийл, тъй като е по-едър и по-як, освен това е и хитрец, щом се сети да се претърколи, когато замагнах към него. Не успявам обаче да го сритам както трябва, тъй като Аран ме сграбчва и с изненадваща сила ме дръпва назад. Не оказвам кой знае каква съпротива. Резултатът засега ме устройва.

Отправляме се към вратата, ръката на Аран е още на гърба ми. Държи ме здраво, притиска ме към себе си, но щом стигаме до стълбите, ме блъска настрани. Ядосан е.

— Какво? — питам.

— Защо се хилиш?

Хиля ли се? Не си бях давал сметка за това.

Аран влиза и на прага размахва ръце, сякаш иска да ме пропъди. Вратата се затръшва зад него.

ОЩЕ СБИВАНИЯ И ПЪРВА ЦИГАРА

Решавам да избягам от следващите часове. Отивам в гората и после се отправям към къщи, като изчислявам така, че да пристигна заедно с Аран и Дебора. Чакам Аран да каже нещо, но той мълчи. Не обелва нито думичка цялата вечер. Мисля си, че щом си легнем, най-сетне ще отстъпи, само че когато влизам в стаята, той вече е загасил и се е мушнал под одеялото. Светвам и облягам гръб на вратата.

— Утре ще кажа на баба за Нийл и Конър.

Камарката под завивката не отговаря.

— Нормално е момчетата да се бият. Повечето го правят. Ако не се биех, щяха да ме вземат за страхопъзльо.

Мълчание.

— Засмях се, защото ги победихме. От облекчение. Честно казано, те имаха преимущество — ти беше на моя страна.

Никаква реакция.

— Това не означава, че съм лош.

Той най-сетне се размърдва, изправя се и ме поглежда.

— Само че сега те ще кажат, че ти първи си започнал.

Ха, добро утро! Дори и да не се бия, дори и да избягвам Аналис, дори и да падна на колене и да олижа обувките на Нийл и Конър, това няма да има никакво значение; те пак ще правят каквото си поискат и каквото и да твърдят, другите ще им вярват. Аран още не е приел, че за мен няма надежда. Но пък изглежда страшно нещастен.

Сядам на леглото и питам:

— Много ли те тормозят, задето си ми наполовина брат?

— Не съм наполовина, просто съм ти брат.

Поглежда ме с погледа си на най-кроткия човек на света.

— В такъв случай: много ли те тормозят, задето си ми брат?

— Не особено.

Хич не го бива да лъже, но заради опита му го обичам повече от всякога.

— А и — допълва той — цял живот съм бил покрай Джесика. Тези смешници са нищо в сравнение с нея.

Чудя се кога Нийл и Конър ще дойдат да потърсят реванш. Най-голямото ми опасение е, че може да си го изкарат на Аран, но те не му посягат. Сигурно са си дали сметка, че това ще е по-глупаво, отколкото да си отмъстят направо на мен.

След схватката реших да не се застоявам в училище в голямото междучасие, вместо това обикалям по улиците наоколо, като гледам да не се сблъскам случайно с братята О'Браян, само че от това ми е толкова тъпо, че след две седмици ми писва да се крия.

Облегнал съм се на същото място на стената, където бях и предишния път, и Нийл и Конър пак се подават зад ъгъла. Знам, че този път сигурно ще са по-добре подготвени, но си мисля, че ако успея да неутрализирам Нийл, шансовете ми не са за изхвърляне.

Приближават се към мен и веднага става ясно, че са си научили урока. Нийл държи паве в ръката.

Най-добрата защита е нападението. Поне така съм чувал да казват. Втурвам се към тях и се разкрещявам с цяло гърло, сипя ругатни и обиди.

Нийл се сепва за миг и аз го изблъсквам настрани, като в същото време замахвам към Конър, който е зад него. Нийл обаче протяга ръка и ме сграбчва за сакото. Отскубвам се от него, но междуременно Конър е сграбчил лявата ми ръка и я извива към гърба. Опитвам се да го ударя с дясната, макар да си давам сметка, че мачът е свършил.

Докато Конър ме държи здраво, Нийл ме халосва с павета по главата.

Следващият удар е в гърба, навярно отново с павета. Все още се държа. И тогава

Б

А

М

Ударът отеква в гръбначния ми стълб и ме парализира.

Застивам като забит в земята пирон.

Конър ме пуска и се отдръпва. Гледа ме ококорено. Пребледнял е като платно, ченето му е увиснало от смайване. Уплашен е.

Двамата си плюят на петите.

Бавно, съвсем бавно асфалтът се надига към лицето ми, дори имам време да си помисля, че досега не съм виждал земята да се надига така, чудя се какво става...

Студено ми е. Лежа по очи. Бузата ми опира в нещо твърдо и грапаво. Усещам вкуса на кръв в устата си.

Но се чувствам добре. Странно, но добре.

Отварям очи, всичко наоколо е сиво и замъглено.

Правя опит да се фокусирам. Да, на игрището съм... Спомням си...

Не помръдвам. Павето е до мен, на асфалта. И то не помръдва. Изглежда очукано и отмаляло като мен.

Затварям очи.

В гората край къщи съм. Почти не си спомням как съм стигнал тук. Лежа по гръб и се вирам в небето. Всичко ме боли. Вдигам пръсти към лицето си, опипвам го милиметър по милиметър, като постепенно се осмелявам да докосна и местата, които са най-зле.

Устната ми е подута и изтръпнала, един зъб се клати, по неясни причини и езикът ме боли, носът ми е разкървавен, дясното око е подуто, от рана над лявото ухо се процежда кръв и нещо лепкаво. На темето ми е изникнала цицина.

Баба измива лицето ми и намазва с някакъв мехлем синините по ръцете и гърба. Раната на главата отново прокървява и баба обръсва косата над ухото ми и намазва кожата с мехлем. Откакто ѝ обясних с кого съм се бил, не е казала нито дума.

Поглеждам се в огледалото и се усмихвам въпреки цепнатата устна. И двете ми очи са посинени, преливат в нюанси на виолетово, зелено и жълто. Дясното е така подуто, че не виждам с него. Носът ми също е отекал и разранен, но не е счупен. Косата над дясното ухо е обръсната и кожата е обилно намазана с жълт мехлем.

Баба ми разрешава да не ходя на училище, докато не се пооправя. За щастие, през това време косата ми пораства отново.

Още първия ден Аналис сяда до мен в часа по рисуване и прошепва:

— Разбрах какво е станало.

Докато стоях у дома, мислих много за нея и братята ѝ. Знам, че е по-добре да не ѝ обръщам внимание, и съм сигурен, че ако я помоля, тя ще ме остави на мира. Даже съм си подготвил цяла реч, нещо от рода на: „Моля те, не говори повече с мен и аз няма да говоря с теб“.

Само че сега Аналис казва:

— Извинявай. Аз съм виновна.

И думите ѝ — които тя изрича така, сякаш наистина съжالياва за случилото се и се тревожи за мен — ме ядосват. Не е виновна тя. И аз не съм. Забравям съчинената реч и глупавите си намерения и вместо това докосвам леко ръката ѝ с върха на пръстите си.

До края на часа с Аналис не спираме да си шепнем и да се гледаме. Вече издържам много повече от две секунди и половина. Предпочитам обаче да се гледаме насаме и затова започваме да търсим начин да прекарваме повече време заедно сами.

Най-подходящото място за среща е Гърбавият хълм, защото там рядко ходят хора. А и без това Аналис минава покрай него на път за вкъщи. Всеки ден я поглеждам въпросително, но тя поклаща глава. Братята ѝ я пазят, не я оставят сама, когато не е в училище.

При мен е същото. Откакто тръгнах отново на училище, Аран и Дебора ме придружават неотлъчно от автобуса до класната стая. На връщане Аран седи до мен и дори и в голямото междучасие на обяд не ме оставя сам.

Въпреки Аналис вече едва издържам в училище. Съскането в главата ми се усилва и колкото и да се мъча да не му обръщам внимание, понякога ми иде да се разкрещя, за да го заглуша.

В часа по информационни технологии няколко седмици след побоя съскането в главата ми става нетърпимо. Нямам представа какво трябва да правим на компютъра, не ме интересува и не ми пука. Искам разрешение да отида до тоалетната, учителят кима и аз излизам.

В коридора ми просветва малко, ала тъй като няма какво да правя, все пак се отправям към тоалетната.

В мига, в който пристъпвам вътре, виждам Конър.

За по-малко от секунда преценявам положението, решавам, че възможността не е за изпускане, и се хвърлям срещу него. Удрям го няколко пъти доста силно, той се свлича на земята и аз продължавам с ритници.

Конър не се и опитва да се защити. Дори не прави опит да ме удари. Не успявам обаче да го подредя както заслужава, тъй като се появява господин Тайлър, учителят по история. Хваща ме и ме издърпва настрана, притиска ме към потните си гърди, държи ме здраво, докато Конър се въргаля на земята и скимти жално.

— Ако има нещо счупено, не мърдай — заповядва господин Тайлър. — Ако няма, стани да те огледам.

Конър застива за миг, после се изправя.

Така като го гледам, нищо му няма.

— Елате с мен.

Не прозвучава нито като заповед, нито като молба, по-скоро като тежка въздишка.

Господин Тайлър ме е стиснал за китката толкова здраво, че ръката ми изтръпва. Вървим по празните коридори и паркетът скърца под краката ни. Оставяме Конър в лекарския кабинет. Дори не знаех, че

в училище има лекарски кабинет. След това господин Тайлър ме насочва към кабинета на директора и се спираме на килима пред бюрото на секретарката.

Господин Тайлър обяснява какво е станало, тя кима, почуква на вратата на директора и влиза. След няма и минута се връща и ни дава знак да влезем.

Господин Тайлър ме избутва пред бюрото на господин Браун, едва сега ме пуска и се настанява тежко на един стол. Столът изскърцва заплашително.

Господин Браун не ни поглежда, трака съсредоточено на клавиатурата.

Господин Тайлър обяснява, че ме е хванал да се бия.

Директорът продължава да чука по клавишите през цялото време, докато учителят говори. После прочита бавно написаното на екрана. След това си поема дълбоко дъх, обръща се към господин Тайлър и му благодари за проявената бдителност.

Поема си отново дълбоко дъх и едва сега ме поглежда. Смъмря ме, че в училище трябва да се държа прилично, нарежда ми да остана след часовете, а сега да се върна в класната стая. Личи си, че не му е за първи път. Приключва с въпроса за по-малко от пет минути.

Трябва да се върна в час. В компютърната зала.

— Не искам.

Думите изскачат от устата ми още преди да съм си ги помислил.

— Какво?! — възкликва господин Браун.

— Няма да се върна в час.

— Господин Тейлър ще те придружи — заявява директорът с нетърпящ възражение тон и се обръща отново към компютъра.

Господин Тайлър се надига от стола със сумтене.

Бутвам го да седне.

— Няма да се върна в час!

Завъртам се, измъквам клавиатурата изпод ръцете на директора и за миг те увисват във въздуха. Стоварвам я върху екрана и го избутвам на пода.

— Няма да се върна в час!

Господин Тайлър, както си седи на стола, отново ме сграбчва за китката и ме дръпва към себе си. Не оказвам съпротива, напротив, отпускам се с цялата си тежест и се стоварвам върху него. Столът се

килва назад и господин Тайлър размахва ръце да запази равновесие, само че това няма как да стане. Така или иначе, поне ме пуска и за разлика от него падам, без да се ударя.

Изправям се и излизам от кабинета.

И тъй като ме е страх, че стореното няма да е достатъчно, за да ме изключат, грабвам стола на секретарката и го мятам през прозореца. След това се отправям към главния вход, като по пътя активирам противопожарната сигнализация. Навън едва не се блъсвам в падналия пред стълбите стол и за всеки случай го хващам и правя на сол предното стъкло на колата на директора.

Когато стигам у дома, полицаите вече ме чакат.

Налага се още веднъж да отида до училище, макар и за последно, за да се извиня официално на господин Тайлър и на директора. По неясни причини не ме карат да се извиня на Конър. Баба мърмори, че трябва да се занимава с бумащини и да търпи посещения на социален работник. Наложено ми наказание е петдесет часа общественополезен труд.

В групата сме четирима, задачата ни е да чистим спортната зала. Според мен времето ще минава по-бързо, ако правим нещо — може би дори да поработим, — но Лиам, най-големият и с най-голям опит в общественополезния труд, не дава и дума да се изрече за това. Първия час се преструваме, че търсим метли и парцали, по-точно аз се преструвам, а Лиам просто се мотае наоколо. След това излизаме навън да си починем и да изпушим по една цигара. До този момент не съм палил, но Джо е спец и може да прави кръгчета. Показва ми как.

От време на време се появява набитият младеж, който седи на регистратурата, и ни опява да влизаме да чистим. Не му обръщаме внимание и той се прибира.

В общи линии аз си кротувам, пуша и слушам останалите.

Лиам са го арестували няколко пъти за кражба. Не подбирал, нямало значение дали е ценно, или не. Въпросът бил да го отмъкне, а не дали ще му влезе в работа. Джо го били хванали да краде в магазин, а Браян е катастрофирал при гонка на околоръстното и все още носи яка на врата.

В останалото време обикаляме из залата. Понякога мъкна метла и се правя, че мета. Най-натоварено е в събота сутрин. С Джо обичаме да гледаме часовете по карате. Те са за деца. От начинаещи до такива с черни колани. След това излизаме да пушим.

Една събота след края на часовете по карате Браян цъфва с лъскави нови маратонки „Найк“.

— Време е да вляза във форма — казва той. — Нали вече ми свалиха яката.

— Точно така, пич — обажда се Лиам. — Just do it!

С Джо се излягаме по гръб на широкия нисък зид и вадим пакет „Марлборо“. Опитвам се да направя поредица от три кръгчета и едно малко в средата. За малко да успея, ако от задния вход не беше изскочило едно момче и не се беше развикало:

— Кой ми отмъкна маратонките, скапаняци?

Издухвам дима и го поглеждам. Знам го по физиономия, има черен колан. Сега обаче не е с кимоно, а по джинси. И бос.

Лиам и Браян са се скатали някъде.

— Искам си ги веднага!

Каратистчето пристъпва наперено към мен и Джо.

Не се изправям, само леко повдигам крака — да се видят очуканите ми обувки.

— Не са у мен.

Джо става и мълчаливо подритва стената със старите си сиви кецове. Издухва кръгче цигарен дим и след това в него прокарва друго, издължено като торпедо, като го насочва право към каратистчето.

Надигам се и казвам:

— Видяхме те да тренираш кунгфу.

— Карате.

— Все тая. Имаш черен колан, нали?

— Аха.

— Ако ме свалиш на земята, ще намеря маратонките и ще ти ги върна.

Джо се засмива.

— Ха! Двубой!

— Но ако аз те победя, ще забравиш за тях и те ще останат за този, който ги е взел.

На каратистчето му трябва по-малко от секунда, за да се реши. Стърчи над мен с цяла глава и е поне с десет килограма по-тежък, а и е сигурен, че нямам черен колан. Веднага заема бойна стойка.

— Добре, хайде. Ела да те видим.

Изваждам цигарата от устата си и уж посягам да я подам на Джо, но в същото време се оттласвам от зида и се стоварвам върху каратистчето. То се просва на земята, аз се приземявам на крака.

Дръпвам се настрани. Каратистчето е бясно.

Виждам, че съм изтървал цигарата си, и се навеждам да я взема. В този момент изведнъж отнякъде изскача треньорът по карате. Той е нисък, набит, петдесетинагодишен и всеки би помислил два пъти, преди да му се изпречи на пътя. За разлика от момчетата, които обучава, изглежда да се е изправял срещу доста противници, които не са му оставали длъжни.

— Дадената дума си е дадена дума, Том — обажда се треньорът. — Той спечели. Ти не беше достатъчно бърз.

Джо се подхилва.

Треньорът подава ръка на каратистчето да му помогне да стане и го избутва настрани.

Аз нехайно си дръпвам от фасата.

Онзи се обръща и подхвърля:

— Тия цигари ще те убият, момче.

Джо издухва голямо кръгче, което обаче излиза разкривено, тъй като той продължава да се хили.

След като каратистите се прибират вътре, Джо пита:

— Мислиш ли да живееш толкова дълго, че да умреш от рак на белите дробове?

ПЕТОТО ИЗВЕСТИЕ

Някъде около седмица след като ме изключиха от училище, баба излиза с новината, че ще ме обучава у дома. Звучи страхотно. Край на училището. Край на „вписването“ и „спазване на нормите“.

— Пак ще учиш, само че с мен — казва тя.

Събрала е старите учебници на Аран, тетрадки и химикалки и сядаме на масата в кухнята. Започваме. Аз едва-едва сричам въпросите и баба ме кара да напиша азбуката. След като вижда резултата от усилията ми, тя избутва настрана учебниците на Аран.

Следобеда излизаме да се разходим в гората, говорим си за дърветата и растенията, разглеждам лишеи с лупа.

След като Аран се прибра, баба го помоли да седне да почете с мен. Аран е търпелив и от него не ме е срам, че сричам, но четенето върви едва-едва и ужасно ме уморява. Баба ни наблюдава от страни. Накрая казва:

— Не си за книгите, Натан. А и аз не притежавам нито търпението, нито уменията да те науча да четеш. Ако искаш да успееш, ще трябва Аран да се нагърби с тази задача.

— Не ми се занимава — отговарям аз, макар да знам, че Аран ще настоя да не се отказвам.

— Както решиш. Има много други неща за учене.

На другия ден баба ме взема на първата ми експедиция до Уелс. Пътува се два часа с влак. Времето е студено и ветровито, но поне не вали. Цял ден обикаляме из планината, прекрасно е да видиш къде растат билките и тревите и обикалят дивите животни.

В първия топъл ден през април оставаме да преспим там на открито. Заклевам се, че никога повече няма да спя в къща. Баба ми разказва за звездите и ми обяснява как луната влияе на растенията, които събираме.

У дома тя ме учи да приготвям мехлеми и отвари. В сравнение с нея съм доста несръчен, а и ми липсва нейната интуиция как се допълват или си пречат различните билки. В общи линии обаче научавам основните правила за приготвянето на лекарства, виждам как баба само като ги докосне или им дъхне, подсилва действието им. Вече мога да правя прости лечебни мехлеми за рани, мазило, което изсмуква отрова, и прахче за приспиване, но се убеждавам, че дарбата ми не е свързана с това.

Баба ми е дала няколко карти на Уелс. Разчитането им е лесна работа, те са като картинки. Разучавам реките, долините и планините, къде са проходите, къде може да се намери подслон и вода, къде може да се плува, да се лови риба и да се залагат капани.

Започвам да пътувам сам до Уелс, понякога оставам там два-три дни, спя навън и се храня с каквото намеря.

Първия път, когато отидох сам, дълго лежах на земята. Има нещо вълшебно в това да легнеш по гръб в планината. Опитвам се да разгадая откъде идва това усещане. Щастлив съм, когато съм с Аран, достатъчно ми е да съм до него, да гледам колко е нежен и кротък; щастлив съм и с Аналис, тя е толкова красива, а и когато съм с нея, забравям кой съм. Но в планината има нещо друго. Още по-хубаво. Там съм истинският аз. Истинският аз и истинската планина сме еднакво живи, дишаме като един.

След дванайсетия ми рожден ден идва време за нова оценка. Колкото и да ми е неприятно, се насилвам да прекарам един ден в сградата на Съвета и да понеса измерването и претеглянето, за да бъда отново на свобода. Накрая разпитват баба за образованието ми, макар да си личи, че знаят за изключването ми от училище. Баба отговаря с недомлъвки, не споменава за експедициите до Уелс. Като че ли всичко минава добре. Обозначението ми остава неопределено.

Седмица по-късно пристига ново известие. Сядаме около кухненската маса и баба го прочита на глас.

ИЗВЕСТИЕ ЗА РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА НА БЕЛИТЕ ВЕЩИЦИ И МАГЪОСНИЦИ В
АНГЛИЯ, ШОТЛАНДИЯ И УЕЛС

С оглед осигуряването на сигурността и безопасността на Белите Съветът взе следното решение: Нечистокръвните (1/2Б/1/2Ч) могат да напускат района, в който живеят, единствено след разрешение от страна на Съвета. Ако някой нечистокръвен бъде заловен другаде, ще му бъде наложено ограничение за придвижване.

— Това е прекалено. Накрая ще му забранят да излиза от къщи — обажда се Дебора.

— Дали подозират, че Натан ходи в Уелс? — пита разтревожено Аран.

— Не зная. Вероятно. Мислех, че го позволяват, за да... — баба замлъква, без да довърши мисълта си.

Досещам се какво подозира. Съветът ме използва, за да прилъже Маркус. Изкушава го да направи опит да се свърже с мен и ако той се поддаде, ще го убият. Сега обаче като че ли са решили да ограничат движенията ми.

Явно и Дебора се е сетила за Маркус, тъй като казва:

— Може да е свързано с онова семейство, което е нападнал Маркус.

Обръщаме се към нея.

— Не знаете ли? Избил ги е всичките.

— А ти откъде разбра? — пита баба.

— Ами... държа си ушите отворени. Би било добре всички да го правим, нали? Заради Натан... и заради самите нас.

— И с кого по-точно си държиш ушите отворени? — обажда се Аран.

Дебора се поколебава за миг, после вирва брадичка.

— Приятелих се с Нийл.

Аран поклаща глава.

— Гледам го в устата и му повтарям колко е красив и умен, а той... той ми споделя разни неща.

Аран се привежда към нея, предполагам, че ще я скастри, но тя не му дава възможност.

— Не съм направила нищо лошо. Просто говоря с него и го слушам. Нещо нередно в това?

— А когато той почне да обижда Натан, ти какво правиш?

Дебора ме поглежда.

— Не го подкрепям.

— А възразяваш ли?

Ако не беше Аран, щях да кажа, че се подсмивва злорадо.

— Аран! Според мен идеята е чудесна — намесвам се. — Съветът постоянно използва шпиони, нали, бабо? Защо да не обърнем тяхната тактика срещу тях? А и Дебора е права — това, което прави, не е лошо.

— Но не е и правилно.

Приближавам се към Дебора, целувам я по рамото и казвам:

— Благодаря ти, Деб.

Тя ме прегръща.

— И какво още си научила, Дебора? — пита баба.

Дебора си поема дъх.

— Нийл твърди, че Маркус е избил цяло семейство миналата седмица — мъж, жена и сина им, който бил колкото нас. Бащата на Нийл бил извикан за извънредно заседание на Съвета.

— Не мога да повярвам, че ти е говорил за това — поклаща глава Аран.

— Нийл обича да се перчи със семейството си. Хвали се, че Киаран се обучава за Ловец и винаги е първи на изпитанията, освен ако Джесика не го изпревари. Доколкото разбрах, Киаран държи да бъде изпратен да разследва случая, това да бъде първото му официално задание.

— Кой са загиналите? — пита баба.

— Семейство Грей. Тя била Ловец, а той работел за Съвета. Познаваш ли ги?

— Чувала съм ги — измърморва баба.

— Нийл каза, че те пазели Феърборн и точно него искал да вземе Маркус. Нямам представа какво е това и според мен и Нийл не знае. Когато започнах да го подпитвам, той си даде сметка, че се е разприказвал, и млъкна.

Не казах нищо. Баща ми е убил още трима души, включително момче само няколко години по-голямо от мен. Дали е било по погрешка? Може би се е опитал да им обясни, че не е лош, че няма да им направи нищо... Освен да вземе Феърборн. Може би този Феърборн, каквото и да представлява, му е трябвал, а те не са му го дали, отказали са да го изслушат, нападнали са го и той е трябвало да се отбранява...

— Ще пиша до Съвета и ще поискам разрешение да продължиш с пътуванията си до Уелс — казва баба.

Така съм се замислил, че хващам само последните думи.

— Какво?

— В известието се посочва, че е необходимо разрешение. Ще пиша на Съвета да ти разрешат.

— Недей. Не искам да знаят къде ходя. Не ми трябва тяхното разрешение.

— Възнамеряваш да продължиш да ходиш в Уелс, без да ги информирам?

— Моля те, бабо. Поискай разрешение само за гората тук, магазините в селото и други такива места, дето не ме интересуват.

— Натан, тук пише — баба поглежда листа: — „Ако някой нечистокръвен бъде заловен другаде, ще му бъде наложено ограничение за придвижване“.

— Знам какво пише. Но знам и какво искам.

— Ти си на дванайсет, Натан. Не разбираш, че те...

— Разбирам, бабо. Всичко разбирам...

Вечерта, докато се приготвям да си лягам, Аран се опитва да поговори с мен. Предполагам, че баба го е накарала. Обяснява, че трябва да премисля, да поискам разрешение за ходене в Уелс и други такива глупости. Работи за възрастни. Бабини деветини.

Аз го прекъсвам.

— Може ли да отида до тоалетната, моля?

Той не отговаря. Хвърлям джинсите на пода, падам на колене и повтарям:

— Може ли да отида до тоалетната? Моля те!

Аран продължава да мълчи, но също коленичи на пода до мен и ме прегръща. Стоим така. Той ме притиска към себе си, а аз съм вцепенен от гняв, иде ми да го ударя.

След малко и аз го стисвам леко, едва-едва.

ПЪРВА ЦЕЛУВКА

Съветът ми разреши да обикалям свободно в радиус от няколко мили около дома, колкото да отида до магазина в селото и в гората. Минава година, после още една. Рождените ми дни — първо тринайсетият, после и четиринайсетият — са единственото различие в ежедневието, но хубавото е, че поне остава обозначението „неопределен“ в оценките ми. Баба продължава да ме учи да приготвям мехлеми и отвари и кое растение за какво се използва. Не съм се отказал от експедициите до Уелс. Научих се как да оцелявам навън през зимата, да познавам времето и да се справям с дъжда. Не оставам там повече от три дни и внимавам да не ме забележат. Минавам по различни маршрути и винаги съм нащрек за преследвачи.

Често си мисля за баща ми, но още не съм избистрил плановете си как да го намеря. Още по-често си мисля за Аналис. Не ми излиза от главата, постоянно си представям косата, кожата и усмивката ѝ, а след четиринайсетия ми рожден ден това направо ме подлудява. Искам да я видя, да я докосна най-сетне.

Не съм толкова глупав, че да я потърся у дома или в училище, но между тях е Гърбавият хълм, където се бяхме разбрали да се срещнем някой ден.

Затова ходя там.

Хълмът е като захлупена купа, билото е равно, а склоновете — стръмни, само една пътека обикаля в подножието. От южната страна е скала, от върха ѝ се вижда цялата равнина, зелени поля, пресечени от пътища, оградени от двете страни с живи плетове, тук-там къщички. От другата страна е гора, високи и прави дървета, но по стръмното не расте нищо. Скалата е от груб пясъчник и е прорязана от дълбоки пукнатини. В подножието ѝ има малко равно място гола червеникава земя. По обувките ми полепва прахоляк, когато минавам оттам.

Катеренето по скалата не е трудно, има къде да закрепеш крака си и достатъчно издатини, за които да се хванеш. Заради наклона от върха не се вижда пътеката в подножието, но понякога се чуват гласове, най-вече на хора, дошли да разхождат кучетата си, и на деца, които се прибират към къщи от училище. Ако някой реши да тръгне нагоре, имам достатъчно време да се скрия.

Всеки учебен ден чакам Аналис горе на скалата. Веднъж дори ми се стори, че чух гласа ѝ, като че ли говореше с брат си, затова се скрих и после се прибрах у дома.

Един ден в края на есента русата коса на Аналис проблясна иззад извивката на склона.

Аз съм седнал горе на скалата и уж нехайно полюшвам крака във въздуха.

Аналис не поглежда към мен, докато не стига до най-стръмния участък. Забавя ход, вижда ме, оглежда се и продължава. Стига точно под мен, вдига глава, усмихва се и се изчервява.

От толкова време чакам да я видя и знам какво искам да ѝ кажа, а сега изведнъж думите ми се струват глупави. Усещам се, че краката ми вече не се полюшват, и отново насочвам вниманието си към тях. Сърцето ми тупти.

Аналис се катери по скалата. Дори и това го прави с изящество. След няколко секунди сяда до мен и започва да люлее крака в такт с моите.

След около минута събирам сили да си отворя устата.

— Трябва да уведомиш Съвета, че си била с мен.

Краката ѝ застиват.

— Има решение, че всеки е длъжен да уведоми Съвета, ако се е срещал с нечистокръвни.

Аналис започва отново да полюшва крака и подхвърля:

— Че това среща ли е?

Усещам как сърцето ми думка, имам чувството, че ще изскочи от гърдите ми.

— А и освен това съм зле с паметта. Мама все ми се кара, че забравям. Ще се опитам да не забравя да ѝ кажа, че съм те видяла, но подозирам, че ще ми изхвъркне от ума.

— Значи, аз съм леснозабравим, така ли? — измърморвам, гледам как ту се появяват, ту изчезват от поглед покритите ѝ с червена прах обувки.

— Не съм те забравила. Помня всичките ти рисунки, помня всеки един път, в който ме поглеждаше в училище.

Едва не падам от скалата. Всеки един път?!

— И колко пъти съм те погледнал?

— Първия ден — два пъти.

— Два ли?

Сигурен съм, че беше един. Усещам, че ме гледа, но аз не отмествам очи от обувките ѝ.

— Изглеждаше толкова... нещастен.

Страхотно!

— И някак си измъчен.

Изсмивам се.

— Така се и чувствах.

Струва ми се, че оттогава са минали векове.

— На втория ден — десет пъти — продължава тя.

Глупости, само веднъж я бях погледнал! Досещам се, че ме занася.

— На третия ден ме погледна само два пъти, докато седях до теб в часа по изобразително изкуство. А ти не ме погледна нито веднъж,

цялото ти внимание беше във врабчето.

— Не беше врабче, а кълвач. Как да не го гледам, като го рисувах?

— След това си мислех, че си преодолял срамежливостта си, но и сега изобщо не ме поглеждаш.

Тя вдига крака, изритва обувките си и те падат на земята.

— Не съм срамежлив. И не е вярно, че не съм те погледнал.

— Не ме гледаш тук.

Знам, че сочи лицето си, но не отмествам поглед от мястото, където допреди миг се полюшвах краката й. Обръщам се и преглъщам. Коса като разтопен бял шоколад, чиста кожа като мед, с лек слънчев загар и едва-едва поруменяла. Но няма усмивка.

— Знаеш ли колко невероятни са очите ти? — пита Аналис.

— Не.

Тя ме побутва с рамо.

— Не бъди такъв пън, когато ти говоря мило.

Привежда се към мен, наднича в очите ми и аз надничам в нейните, в синьото море проблясват сребристи искрици, някои се движат бързо, други бавно, трети като че ли се насочват към мен.

Аналис премигва и се отдръпва.

— Е, може и да не си чак толкова срамежлив.

Отскача от скалата и се приземява долу. Разстоянието хич не е малко.

Скачам до нея и в мига, в който краката ми докосват земята, тя хуква като газела. Гоним се насам-натам и времето ни бързо изтича, Аналис трябва да се прибира.

Когато оставам сам, лягам на скалата и си припомням всичко миг по миг. Мъча се да измисля какво да й кажа следващия път. Някакъв комплимент, нещо като нейното за очите ми. „Очите ти са като утринно небе.“ „Кожата ти е нежна като кадифе.“ „Харесва ми слънчевият отблясък в косата ти.“ Звучат ужасно, никога не бих могъл да ги изрека.

Срещаме се отново седмица по-късно, този път Аналис гледа мрачно и се взира в обувките си. Сещам се за причината.

— Много лоши неща ли казват за мен?

Не отговаря веднага, може би брои.

— Твърдят, че си от Черните.

— Ако беше вярно, досега да са ме убили.

— Според тях приличаш повече на баща си, отколкото на майка си.

Изведнъж си давам сметка на каква опасност съм я изложил.

— Върви си. Не бива да оставаш тук.

Тя ме хваща, обръща се и ме поглежда в очите.

— Не ме интересува какво говорят за теб. Не ме интересува кой е баща ти. Интересуваш ме ти.

Не зная какво да отговоря. Какво можеш да отговориш на това? Но най-сетне правя това, за което мечтая отдавна. Вземам ръката ѝ и я целувам.

Срещаме се всяка седмица, седим на скалата и си говорим. Разказвам ѝ за мен, не всичко, разбира се, по малко за баба, Аран и Дебора. Не споменавам за ходенията си в Уелс, макар да ми се иска. Но ме е страх. И това е отвратително. Отвратително е, че не мога да бъда искрен заради гадния ужасен страх, заради усещането, че колкото по-малко знае, толкова по-добре за нея самата.

И тя ми разказва за себе си. Оставам с впечатлението, че баща ѝ и братята ѝ са мъжки копия на Джесика, а майка ѝ е Бяла вещица с необичайно слаби способности. Животът на Аналис изглежда нещастен, в сравнение с нейния моят у дома е направо свободен и спокоен. Не беше чувала за оценките на Съвета и не ми повярва, докато не ѝ описах русия мъж, който седи вляво от председателката. Аналис каза, че вероятно това е чичо ѝ Соул О'Браян.

Веднъж ѝ зададох въпроса, който отдавна ме тормози: колко са нечистокръвните в страната. Тя не знаеше, но обеща да пита баща си, който работи за Съвета.

Следващата седмица ми каза, че той е отговорил: „Само един“.

— Дебора намерила ли е дарбата си?

— Не. Още се мъчи. Прекалено е рационална.

— Нийл също не е доволен. Би дал всичко на света, за да може да става невидим като Киаран и чичо ми, но едва ли ще го огрее. Не иска мама да ръководи ритуала по посвещаването, смята, че ще има повече шансове, ако отпие от кръвта на татко. Според мен няма никакво значение. Киаран отпи от кръвта на мама, не на татко. Дарбата зависи от човека, тя си е в теб от раждането и посвещаването само я отключва. Нийл е твърде простодушен, за да може да става невидим.

— Да, и аз мисля така. Дарбата на Джесика е да се преобразява. А тя винаги е била царица на лъжите, така че това напълно ѝ отива. Тя пи от кръвта на баба, а от страна на баба в рода ни никой няма дарбата да се преобразява.

— Моята сигурно ще е да приготвям отвари, поне на мама е такава.

— И на баба също. Тя е умна, но в същото време има и силна интуиция. Затова ѝ се удава да приготвя отвари. Ти си като нея. Нейната дарба е силна.

— Моята едва ли ще е силна. По-скоро ще съм като мама.

Аналис рядко греши, този път обаче думите ѝ нямат нищо общо с истината. Хващам ръката ѝ и я вдигам към устните си.

— Не, твоята дарба ще е силна.

Тя се изчервява леко.

— А ти? Понякога си мисля, че какъвто си буен и невъздържан, ще наследиш дарбата на баща си. Друг път обаче си толкова нежен и ми се струва, че ще си като майка си. Макар че дарбата ти едва ли ще е да приготвяш отвари.

Срещаме се веднъж в седмицата през цялата учебна година от зимата до началото на лятото. Внимаваме да не се бавим много и редуваме дните. През ваканциите не се виждаме.

Галя косата ѝ и гледам как тя се спуска по пръстите ми. Аналис разучава дланта ми, прокарва пръст по кожата ми. Казва, че ще ми гледа на ръка.

— Ще станеш могъщ магьосник.

— Нима? Колко могъщ?

— Невероятно могъщ. — Пак ме погалва нежно. — Да, вижда се ясно. Ето го тук, в линиите. Дарбата ти ще е необичайна. Малцина я

имат. Ще можеш да се преобразяваш в животни.

— Не е зле.

Повдигам косата ѝ и я пускам да падне обратно на раменете.

— Но не всякакви животни, а само в буболечки.

— Буболечки?!

Оставям косата ѝ.

— Да, ще се превръщаш само в буболечки. И най-вече в торен бръмбар.

Разсмивам се.

Тя продължава да гали дланта ми.

— Ще се влюбиш силно.

— В човек или в торен бръмбар?

— В човек. И тя ще те обича до края на живота си, дори когато си торен бръмбар.

— А как изглежда тя?

— Това не се вижда... точно тук е полепнала кал по ръката ти.

Погалвам страната ѝ с опакото на пръстите си. Тя не помръдва, оставя ме да я докосна. Пръстът ми се плъзва по бузата, обикаля устата, стига до брадичката и се спуска надолу по шията, после се качва отново нагоре чак до челото, бавно завива към носа и устните и там замира. Аналис го целува нежно. После пак. Навеждам се и отдръпвам пръст едва когато устните ми заемат мястото му.

Прегръщам я здраво, устните, гърдите, бедрата, цялото ми тяло се стреми към нея.

Не искам да отлепя устни от кожата ѝ.

Сякаш са минали само няколко минути, а когато най-сетне успяваме да се разделим, небето вече потъмнява.

Тя взема ръката ми и целува показалеца; устните, езикът и зъбите ѝ докосват кожата ми.

Разбрали сме се да се видим отново след седмица. Имам чувството, че следващият ден едва се влачи. По-следващият е още по-зле. Не ме свърта на едно място, но няма какво да правя, освен да чакам. Тялото ми е изтръпнало от копнеж. В гърдите ми ври и кипи.

Най-сетне уреченият ден бавно изпълзява на бял свят, а след това като че ли минава цяла година, докато дойде следобедът.

Чакам я на скалата, лежа по гръб, зяпам небето и се ослушвам да чуя стъпките ѝ. Сепвам се при всеки шум и когато я чувам да се катери по склона, се извъртам на една страна и се надигам. Русата ѝ коса се появява зад завоя и аз скачам от скалата, приземявам се приклепнал, пръстите на лявата ръка докосват земята, дясната ми ръка е протегнатата настрани — перча се. Изправям се и пристъпвам напред.

Но нещо не е както трябва.

Лицето на Аналис е разкривено, уплашено.

Поколебавам се. При нея ли да отида? Или да избягам?

Оглеждам се.

Сигурно са братята ѝ, само че не ги виждам. Не може да е Съветът... Или?

Пристъпвам към нея. И в този миг до Аналис се появява мъж. Бил е там от самото начало, държал я е за рамото, побутвал я е нагоре по склона и я е държал да не хукне. Само че е бил невидим.

Киаран.

Най-големият ѝ брат е висок като всички в семейството, само че е по-широкоплещест и косата му не е руса, а рижка, по-рядка и късо подстригана. Без да отмества очи от мен, той се привежда и прошепва нещо на Аналис.

Тялото ѝ е сковано. Тя кима отривисто. Погледът ѝ е насочен настрани, не ме поглежда. Киаран я пуска и Аналис се обръща и побягва, препъвайки се, обратно към подножието.

ЧБ

Киаран препречва пътя за бягство надолу. Вляво от мен се появява Конър, вдясно изниква Нийл. Мога да хукна надолу и ще ги надбягам, но Аналис ми е казвала, че Киаран е адски бърз. Дори и да мина по най-прекия маршрут, докато сляза долу, той вече ще ме причаква в подножието...

Киаран се усмихва и ми маха подканващо да се приближа.

Не, благодаря.

Обръщам се и хуквам нагоре. Катерил съм се по скалата стотици пъти и знам къде са издатините и цепнатините, в които можеш да закрепши крака си. Мога и със затворени очи да мина оттам. Киаран от мястото си долу в подножието няма как да ме настигне. Само че забавянето ми от няколко секунди е дало преимущество на Нийл и

Конър и когато главата ми се показва над ръба, виждам как Конър тича към мен, протяга ръце и ме бута в гърдите.

Политам назад, във въздуха успявам да се извъртя и се приземявам приклекнал. Отново съм там, където бях преди няколко минути. Нищо ми няма, за щастие, но сега единствената възможност е да хукна надолу. Само че едва понечвам да се надигна, и в корема ми се забива ботуш, отхвърквам повече от метър и се просвам на земята по лице, не мога да си поема дъх.

Големите черни ботуши на Конър рият в земята, пращат прах и пясък в очите ми. Запълзявам. Шут в ребрата. Още един. Ботушите се появяват пред мен, единият ме настъпва по врата и натиква лицето ми в прахоляка.

— Седни на краката му — заповядва Киаран на Конър. — Нийл, хвани ръцете му.

Нийл ме хваща, отпуска се на колене върху раменете ми и сяда на главата ми. Потните му панталони ме задушават, едвам си поемам дъх. Не мога да мръдна. Виждам само парче сив вълнен плат, чувам шумното дишане на Нийл, Конър задъхано и нервно се засмива. Не мога да мръдна.

— Знаеш ли какво е това, Конър? — пита Киаран.

Конър размишлява малко, после казва:

— Ловджийски нож.

Гърча се, сумтя, ругая.

— Дръж го здраво, Нийл! И по-точно, това е френски ловджийски нож. Французите са големи майстори. Виж как гладко се прибира острието. Превъзходен дизайн. Швейцарците си падат по ножове с всевъзможни джаджи, но всъщност на човек му трябва единствено острието да е хубаво.

Разкъсва тениската ми и усещам хлад по гърба. Опитвам се да се надигна, отново закрепявам ругатни.

— Дръж го здраво и му запуши устата!

Краката на Нийл се раздвижват, той натъпква в устата ми парче от тениската и аз се опитвам да го ухапя, само че в този момент острието докосва гърба ми. Мъча се да се свия, но върхът застива в средата на лявата ми плешка.

— Ето оттук ще започна. Това ще е черната половина.

Върхът на ножа пронизва кожата. Гърбът ми пламва, крещя и ругая нечленоразделно, но думите излизат приглушени заради тениската в устата ми.

Киаран просъсква в ухото ми:

— Нийл ти каза да оставиш сестра ни на мира, черно лайно такова!

Отново забива ножа в лявата ми плешка и прави още един прорез. Пак се разкрещявам.

Той спира.

— Трябваше да го послушаш.

Отново забива ножа.

Крещя като луд, моля се някой да го спре.

Киаран обаче продължава да кълца, не мога да направя нищо, освен да крещя и да се моля.

— Почивка.

Другите мълчат. Но в главата си не чувам тишина. В нея отеква молитва. Моля се това да свърши.

— Хубаво местенце, а, Конър? — обажда се Киаран. — Чудесен изглед.

Преставам да се моля, искам да чуя какво си говорят.

Конър не отговаря.

— Киаран, кърви доста — обажда се Нийл разтревожено.

— А, щях да забравя. Благодаря, че ми напомни, Нийл. Нося си едно прахче от лагера. — Гласът му се приближава. — Използват го при мъченията и налагането на Възмездие.

Отново започвам да се моля, още по-силно отпреди, моля, спрете го, моля ви!

— Спира кървенето, така че Черните да не умрат от загуба на кръв. Чувал съм, че доста боли. Сега ще разберем.

Вече му се моля на него. Наум, но му се моля. Моля те, недей, моля те, недей, недей...

— Ей, свести се!

Мога да си поема дъх. Нийл вече не седи на главата ми, тениската е извадена от устата.

— Хайде, отвори очи.

Виждам единствено лъснат черен ботуш с тук-там полепнали пращинки и капчици кръв. Затварям очи.

Киаран се навежда над мен, долавям дъха му в ухото си.

— Как си? Добре ли си?

Страх ме е.

Вече не боли толкова, но не мога да издържам повече. Готов съм на всичко, за да престане. Ще се моля, ще пълзя на колене, ако трябва... Наум повтарям: „Моля те, недей. Моля те!“. Не мога да го изрека, от устата ми не излиза нито дума, но наум не спирам да се моля: „Моля те, недей“.

— Ревеш ли? Хей, Нийл! Конър! Вижте го как циври!

Мълчание.

— Мислиш ли, че вече съжалява, задето те удари, Конър?

Конър измърморва нещо.

— Може и да си прав. Но не съм сигурен. Ти какво ще кажеш, Нийл?

— Да.

Чувам го ясно, звучи ядосан.

— Добре... Е, това е хубаво. — Киаран отново се надвесва над мен, устните му са на милиметри от ухото ми. — Значи, съжаляваш, задето се сби със смотаните ми братлета?

Искам да кимна. Искам го. Наум се извинявам. Но от устата ми не излиза и дума.

— Съжаляваш ли за срещите със сестра ми?

Тонът му подсказва, че не е свършил. Това не е краят. Няма никакво намерение да престане. И каквото и да направя, няма да спре. А и аз не мога да направя нищо, освен да го мразя.

— Попитах те дали съжаляваш за срещите със сестра ми!

Мразя го, мразя го, задето ме накара да плача, да крещя и да му се моля.

— Какво правеше с нея, а?

Хубаво би било да му разкажа, но не мога да си отворя устата.

— Май хич не съжаляваш, като те гледам, а?

Не, не съжалявам. Не съжалявам за нищо. Изпълнен съм с омраза, няма място за съжаление.

— Да пробваме отново тогава. От другата страна. Това ще е бялата половина.

Тениската отново се озовава в устата ми, усещам острието да прорязва дясната плешка близо до гръбнака. До този момент ножът е шарил само по лявата половина на гърба ми и знам какво ще последва. Заради това Киаран го изрече на глас, за да се досетя какво ще последва.

От ножа боли, но в ума ми е само прахчето. От него ме е страх. Киаран обаче не бърза...

— Свести се, хайде. — Плесник по бузата. — Почти приключих. Остана само любимата ми част. Най-хубавото трябва да остане за финала, нали?

Вече не мога да мисля, отдавна съм престанал да се моля. Взирам се в пясъка. Миниатюрни зрънца, оранжеви, керемидени, червени, тук-там черни.

— Искаш ли ти да го наръсиш с прахчето, Нийл?

— Не!

— Не искаш? Значи, честта се пада на теб, Конър.

— Киаран... — Конър едва шепне. — Не мога...

— Стегни се, Конър! Ето, вземи!

Киаран коленичи до главата ми.

— И внимавай да не се повтори, мелез такъв, защото, ако отново се срещнем, ще ти отрежа топките, а след това ще те изкормя и ще те обеса на червата ти.

Мразя го! Ругая и крещя в тениската.

Тъмно е. Земята под мен е студена. И вътре в мен цари студ, само гърбът ми е в пламъци. Не мога да мърдам, но трябва да угася пламъците. Успявам да се завъртя. Някой някъде далеч от мен изкрещява.

Викове...

Гласът на Аран...

Дърветата стърчат като часовои, но се движат край мен.

Мрак.

— Натан? — прошепва нежно Аран в ухото ми.

Отварям очи, виждам приведеното му лице. Май сме в кухнята.

Аз съм на масата. Като пиле, поднесено за вечеря. Баба е с гръб към мен, приготвя соса. Дебора носи купа, от която се вдига пара. Може би в нея има картофи.

— Ще се оправиш. Ще се оправиш — повтаря Аран, но гласът му звучи странно.

Дебора оставя купата до мен. Знам, че в нея няма картофи, и ме е страх, ужасно ме е страх. Ще докосне гръба ми. Моля Аран да не им позволи да ме докосват.

— Трябва да промият раните. Ще се оправиш. Ще издържиш.

Моля го да ги спре. Но думите не излизат от устата ми.

Той стиска силно ръката ми.

Събуждам се отново. Все така като пиле на масата. Аран ме стиска за ръката. Гърбът ми пари, сякаш е посипан с жарава.

— Натан?

— Не ме оставяй, Аран.

Усещам слънчеви лъчи върху лицето си. Гърбът ми е изтръпнал, пулсира с ударите на сърцето ми. Не смея да помръдна. Аран продължава да ме държи за ръката.

— Натан?

— Вода...

— Завърти се бавно. Ще пъкна сламка в устата ти.

Отварям очи. Лежа на една страна в леглото, главата ми е на ръба на дюшека. На пода има чаша с вода, от която стърчи дълга сламка.

Отпивам и отново се унасям. След малко се събуждам, присвива ме коремът. Повръщам в купа, която се е появила на мястото на чашата, при всеки напън ужасяваща болка раздира гръба ми.

Когато пак се свестявам, Аран отново е до мен.

— Баба ти е приготвила настойка за повръщането. Каза да отпиваш по съвсем малки глътчици.

Настойката има отвратителен вкус. В нея сигурно има приспивателно, тъй като се събуждам чак вечерта.

Размърдвам пръсти, ръката на Аран е изчезнала. В стаята е тъмно, виждам силуета му в леглото, спи. В къщата е тихо, след малко се разнасят приглушени гласове, извъртам глава едва-едва да погледна през полуотворената врата. В коридора стоят баба и Дебора. Напрягам се да чуя какво си говорят. Не, не говорят, плачат.

На сутринта отново се събуждам ожаднял. На пода има чаша с вода, добре, че този път не трябва да пия пак от гадната настойка. Засмуквам жадно, пресушавам я.

— Не бива да пиеш по толкова много.

Вдигам глава, Аран седи на леглото, облегат на стената. Блед е, под очите му има тъмни кръгове.

— Как си?

Замислям се, раздвижвам глава. Гърбът ми е все така изтръпнал.

— По-добре. А ти?

Той потърква очи.

— Уморен.

— Поне не плачеш — казвам. — Не бях чувал баба да плаче досега.

Отново засмуквам със сламката, макар че чашата е празна, след това го поглеждам и питам:

— Толкова ли е зле?

Той ме поглежда в очите и кимва.

— Да.

Замълчаваме.

— Ти ли ме намери?

— Когато стана късно, излязох да те търся в гората, това беше към десет. Обиколих селото, нямаше те никъде. Дебора ми се обади към полунощ. Някой ѝ звъннал и ѝ казал къде си. Според нея е бил Нийл.

Разказвам му какво точно стана, признавам за срещите с Аналис.

Той мълчи и затова го питам:

— Мислиш ли, че е глупаво да се виждам с нея?

— Не е.

— Наистина ли?

— Щом се харесвате. Тя е мила и... ами, красива.

Пак замълчаваме.

— Обещай, че повече няма да я търсиш.

Взирам се в пода, мисля за Аналис и усмивката ѝ, за очите и за изражението ѝ последния път.

— Натан, обеща ми.

— Не съм толкова глупав.

— Закълни се.

— Кълна се, че не съм толкова глупав.

Все така зяпам в пода.

Аран се приближава и сяда до мен. Отмята косата ми настрани и ме целува по челото.

— Моля те, Натан, не мога да го понеса...

Умея да се възстановявам от наранявания доста бързо, но въпреки това превръзката я свалят чак след пет дни. Заставам в банята с гръб към огледалото, в ръката си държа малкото огледалце на баба. На втория ден Аран ме беше попитал дали Киаран ми е казал какво е направил. Знаех си, че не е шарил просто ей така с ножа.

Белезите се спускат от плешките до кръста: Ч от лявата страна и Б от дясната.

ПОСТТРАВМАТИЧНО

Знам, че не бива да се виждам повече с Аналис. Не съм глупав. Не бих се опитал да се свържа с нея, най-малкото поне засега, но ме интересува дали е добре.

Откакто Дебора се дипломира, не поддържа отношения с Нийл, като се изключи обаждането му по телефона да ѝ каже къде съм. Но дори и да си говореха, не бих се доверил на думите на Нийл за Аналис. Питам Аран дали би ѝ предал съобщение от мен. Той отговаря, че Нийл го е предупредил да не припарва до нея, бил го заплашил: „Ще те сполети същото, което сполетя и брат ти“. Подозирам, че Нийл не е казал „брат ти“, но така или иначе, посланието е ясно.

— Не се вини — мъчи се да ме утеши Аран.

Не се виня. Киаран и братята му са виновни.

Знам, че и Аналис смята така, ясно е, че не съм имал намерение да я забърквам в неприятности. Просто се издъних. Бях наивен. Знаех, че и двамата яко ще загазим, ако ни хванат, но си бях затворил очите. Както и тя.

Баба е седнала на леглото до мен и измива мазилата от гърба ми. Прокарва пръст по белезите и аз също посягам да ги докосна. Грапави, плитски бразди.

— Заздравели са — казва баба. — Все едно са отпреди няколко години.

Извивам гръб, навеждам се напред, размърдвам рамене. Вече не усещам болка, кожата ми не е тъй стегната.

— Мехлемите помогнаха, но по-голямата част от работата си я свършил сам. Явно притежаваш невероятна способност да се възстановяваш.

Вещиците и магьосниците могат сами да се лекуват. Някои го правят много бързо. Други — мигновено. Знам, че баба е права. Чувствам се добре. Усещам жужене, лека замаяност в главата.

Така или иначе, вече съм напълно здрав. Първата вечер след свалянето на превръзките си лягам рано, радвам се, че най-сетне мога да се свия удобно, както съм свикнал. Приятно е, но не задълго. Започвам да се потя, главоболието, на което досега се опитвах да не обръщам внимание, се усилва, имам чувството, че черепът ми ще се пръсне. Отивам в кухнята и си сипвам чаша вода, само че от нея ми става лошо и сядам на прага на задната врата. Веднага ми просветва. Оставам там доста време. Небето е ясно, има пълнолуние, луната изглежда огромна. Тихо и спокойно е, не усещам умора. Оглеждам се, тъмната ми дълга сянка пада на кухненския под. Вземам от чекмеджето нож, пристъпвам бавно, усещам как отново ми се замайва главата, но веднага щом се връщам на прага, съзнанието ми се прояснява.

Играя си с ножа, колебая се къде да пробвам.

Продупчвам леко с върха на ножа меката възглавничка на показалеца. Засмуквам кръвта, разтварям настрани кожата около

прореза. Бликва още кръв, всмуквам я отново и се мъча да излекувам раната.

Хайде, възстанови се!

Кръвта обаче не спира.

Насилвам се да се отпусна, поглеждам луната, усещам раната, пулсирането в палеца. Усещам го. Насочвам мислите си към него и към луната. Не знам колко време е отнело. Не много. Но нещо става. Усмиввам се. Жуженето отново е тук. Забавно е. Отново забивам върха на ножа в пръста си.

На следващата вечер отново си лягам в леглото, но щом се стъмва, пак започвам да се потя и ми става лошо. Излизам навън и веднага ми просветва. Спя в градината и сутринта се прибирам в стаята, преди Аран да се е събудил.

На третата нощ е същото, само че този път, когато се връщам вътре, Аран вече се облича.

— Къде скитосваш?

Вдигам рамене.

— Нали не си ходил при Аналис?

— Не съм.

— Ако ме лъжеш...

— Не те лъжа!

— Знам, че я харесваш, но...

— Не съм се опитвал да я видя! Просто не можах да заспя. Беше горещо. Затова излязох навън и спях в градината.

Аран продължава да ме гледа подозрително. Излизам в коридора, Дебора се реши пред огледалото, преструва се, че не е чула нищо.

Когато сядаме да закусим в кухнята, тя се навежда към мен и прошепва:

— Снощи не беше горещо. Според мен е по-добре да кажеш на баба, че не можеш да спиш.

Поклащам глава.

След което Дебора обявява на всеослушание:

— Хванах се да почета малко за посттравматичния стрес.

Аран въздиша тежко. Гребвам ядосано от овесените ядки в купата.

— В много от случаите предизвиканата от шока реакция се проявява със закъснение. Хората сънуват кошмари, не могат да

забравят случилото се. Стават раздражителни, лесно избухват...

Хвърлям ѝ един кръвнишки поглед и пъхам пълната лъжица в устата си.

— За какво говориш, Дебора? — пита баба.

— Натан преживя сериозна травма. Не може да спи. Потис се.

— А! — кимва баба. — Кошмари ли имаш, Натан?

— Нямам кошмари — отсичам аз с пълна уста.

— Ако има кошмари и ако страда от този посттравматичен стрес — обажда се Аран, — едва ли е най-подходящият момент да го обсъждаме на масата.

— Исках само да кажа, че баба може да му приготви някаква отвара за сън.

— Имаш ли нужда от отвара за сън, Натан? — пита Аран.

— Не, благодаря — измърморвам и лапвам от овесените ядки.

— Добре ли спа тази нощ, Натан?

Аран задава въпроса с подигравателна загриженост.

— Да, благодаря.

— Но защо навън, а не в леглото си? — пита Дебора и отмества погледа си от мен към Аран.

Забивам лъжицата си в купата. Аран хвърля кръвнишки поглед на Дебора.

— Нали не ходиш при Аналис? — пита баба.

— Не!

От устата ми се разхвърчат пръски.

Баба свъсва вежди строго.

Защо никой не ми вярва?

— Така и не каза защо не си спиш в леглото — обажда се Дебора.

— Той обича да спи навън, Дебора — отвръща Аран.

Удрям с лъжица по масата.

— Спах навън, защото вътре ми става лошо. Това удовлетворява ли те?

— Но това... — подема Дебора.

— Млъкнете! И тримата — прекъсва я баба. Разтрива слепоочията си уморено. — Трябва да ви кажа нещо. — Протяга се и ме хваща за ръката. — Твърди се, че между Черните и нощта има някаква необяснима връзка.

Зяпвам, тя не отмества старите си очи от мен, гледа ме сериозно и загрижено. Връзка между Черните и нощта? Да не би това, че съм спал няколко вечери навън, да ме превръща в Черен?

Издърпвам ръката си от нейната и ставам.

— Но Натан не е Черен... — подема Аран.

— Също така се твърди, че това е и тяхно слабо място — продължава тя. — Някои Черни не могат да останат в затворено помещение през нощта. Не знам дали е истина, но така се приказва. — Баба отново разтрива слепоочията си. — Ако останат вътре през нощта, полудяват.

Аран ме поглежда и поклаща глава.

— С теб няма да е така.

— Ще ви разкажа една история — въздъхва баба. — Важна е за Натан.

Свил съм се в ъгъла в кухнята. Дебора става и идва при мен. Прегръща ме, свежда глава на рамото ми и прошепва:

— Извинявай, Натан. Не знаех. Не знаех...

СМЪРТТА НА САБА

Саба била Черна вешица. Веднъж убила един Ловец и избягала. Вирджиния, предводителка на Ловците, събрала отряд с най-добрите си хора, за да я хванат и да си отмъстят. Преследвали я из цяла Англия, в горите, в градовете и селата, били по петите ѝ.

Саба била останала без сили и в отчаянието си се скрила в мазето на голяма къща в края на едно селце. Ако не била толкова отчаяна, сигурно и през ум нямало да ѝ мине да го направи. От Ловците никой не може да се скрие. Не може да не си е давала сметка, че те ще я проследят дотам. И те наистина я открили. Обградени къщата. Саба нямало как да избяга. Неколцина от Ловците настояли веднага да нахлуят вътре, но Вирджиния не искала повече жертви сред подчинените си. В мазето се влизало само през една врата и предводителката заповядала да се постави пост пред нея — до един месец Саба или цяла да умре, или да е толкова отслабнала, че да я заловят без загуби.

Вирджиния съзнавала, че повечето Ловци не са доволни от решението. Те искали отмъщение, слава и край на Саба и дългото преследване. Постът пред мазето гарантирал не само че Саба няма

да избяга, но и че никой от Ловците няма да наруши заповедите на предводителката.

След като се стъмнило, Ловците се приготвили за сън. Само че никой не успял да заспи, тъй като малко след падането на нощта от мазето се разнесли ужасяващи писъци.

Ловците хукнали към вратата на мазето, предполагали, че някой е влязъл вътре на своя глава и сега Саба се гаври с него. Там обаче намерили застаналия на пост. Писъците не стихнали до сутринта. Ловците напразно се мъчели да поспят, запушвали ушите си с пръсти или с парцалчета от дрехите си, но нищо не помагало. Крясъците отеквали в главите им, докато и на самите Ловци вече не им идвало да запищят.

На сутринта Ловците били скапани. До един били корави мъже и жени, най-коравите сред Белите, но били преследвали Саба от седмици и били останали без сили.

Вечерта писъците започнали отново и пак никой не успял да поспи.

Това се повтаряло всяка нощ и в края на седмицата между Ловците избухнали кавги и раздори. Един намушкал друг, трети избягал. Дори Вирджиния едва се крепяла, не била мигвала и виждала как пред очите ѝ елитният ѝ отряд се разпада. В края на осмия ден, когато писъците започнали отново, тя изтичала към мазето и бясно заблъскала барикадата, която били издигнали пред вратата. Ловците се събрали край нея, не знаели какво да сторят. Всички искали да нахлуят вътре и да сложат край на мъчението, но като гледали как предводителката им, която обикновено била изключително овладяна жена, се мъчи с голи ръце да разчисти пътя към мазето, им се струвало, че е изгубила разсъдъка си.

Един Ловец излязъл напред и се осмелил да напомни, че самата тя била заповядала да държат Саба затворена един месец, а била минала само седмица. Вирджиния го изблъскала с думите, че е готова да рискува живота си, за да сложи край на мъчението.

Предводителката отворила вратата и се спуснала по стълбите. Ловците я последвали.

Вътре било тъмно. Вирджиния си осветявала пътя с фенерче, видели се щайги, кашони, един стар стол, бутилки от вино, чувал с картофи. Мазето било преградено на две, към вътрешната част

водела малка вратичка. Оттам идвали писъците. Предводителката се насочила към вратата и я отворила.

Във второто помещение обаче като че ли нямало никого. В ъгъла лежала купчина стари парцали.

Вирджиния се приближила, повдигнала дрипите и се оказало, че това е Саба. Била полумъртва и обезумяла, лицето ѝ било издрано, не можела да говори, тъй като била прехапала езика си. Но продължавала да крещи.

Предводителката лесно можела да я убие, но вместо това заповядала да я отведат за разпит в Съвета. Саба била на прага на смъртта, само че била силна Черна вещица и затова Вирджиния заповядала да я вържат, преди да я изнесат навън.

Вече минавало полунощ, ала навън било светло като ден, тъй като имало пълнолуние. Когато Ловците изнесли тялото, Саба започнала да нарежда нещо и да се гърчи в ръцете им. Вирджиния изведнъж осъзнала, че навън Саба възвръща силите си. Но вече било късно. От устата на Саба изригнали пламъци и подпалили двамата Ловци, които я носели. Тя паднала на земята и с пламъците прогорила въжетата, с които била вързана. Вирджиния я простреляла в гърдите, но със сетните си сили Саба се вкопчила в нея и я подпалила. Двете горели като факли, докато синът на Вирджиния, Клей, не застрелял Саба в тила. Тя се строполила на тревата пред къщата и писъците най-сетне утихнали.

Вирджиния умряла от изгарянията и Клей бил избран за предводител на Ловците.

Баба потрива чело.

— Една Ловджийка ми разказа тази история. Бяхме на опело на нейна приятелка, също Ловджийка. Беше си пийнала доста. Изведох я навън и ѝ дадох от моите отвари, за да се успокои. После седнахме на тревата и се заговорихме. И тя ми каза, че нейната приятелка била тази, която била избягала, докато обсаждали Саба. Клей я намерил и заповядал да я убият. Накарали нея, жената, с която говорих, да дръпне спусъка.

Дебора поклаща глава.

— Чудовища! Ловците са същите като...

— Дебора! Недей! Не говори така — прекъсва я Аран.

— А коя е била Саба? — питам.

Баба си поема дъх.

— Майката на Маркус.

Не съм изненадан. Отблъсквам Дебора и излизам да седна на прага.

Аран идва и сяда до мен. Надвесва се и прошепва:

— Това не означава нищо.

— Саба ми се пада баба.

— Но това не означава, че си като нея.

Поклащам глава.

— И с мен става същото, Аран. Усещам го. Аз съм Черен.

— Не, не си. Ти не си тялото си. Истинската ти същност няма нищо общо с Черните. Наследил си от гените на Маркус и на Саба, но това засяга само тялото ти. А не то, нито гените и дарбата ти те правят Черен. Повярвай ми. Единствено мислите и действията ти показват какъв си. Ти не си лош, Натан. В теб няма и капчица злина. Дарбата ти ще е силна — всички го виждаме — и от това как ще я използваш, ще си проличи дали си добър, или лош.

Почти съм готов да му повярвам. Не мисля, че съм лош. Но ме е страх. Тялото ми върши странни и неразбираеми неща, а и няма как да знам какво още може да направи. Все едно си има своя воля и ме води нанякъде, а аз само го следвам. Треперенето нощем ме праща навън, кара ме да се разделя с досегашния си живот. Шумовете в главата ми също ме отделят от хората.

Когато Джесика казваше, че съм наполовина Черен, баба винаги добавяше: „Но и наполовина Бял“. Винаги съм си представял, че гените на майка ми и баща ми са се смесили в мен, но сега по-скоро ми се струва, че тялото съм наследил от баща ми, а душата — от майка ми. Може би Аран е прав, може би душата ми не е лоша, само че върви с тяло, което почти не владее.

На сутринта заминавам за Уелс, планът е да пообикалям из планините ден-два. Харесва ми да спя на открито и да се храня с това, което сам си хвана, а и след разговора с Аран се чувствам по-добре, като че ли по-добре разбирам кой съм и какъв съм. Всъщност това е

просто по-различен поглед върху нещата, само че ми дава възможност да наблюдавам тялото си отстрани и да разуча на какво е способно. Наблюдавам го някак си дистанцирано, проверявам способностите му да се възстановява, разучавам как ми влияе нощта.

Оставам в Уелс втори ден, после трети, след това и четвърти. Намирам една изоставена плевня, решавам да се опитам да спя в нея и установявам, че луната ми въздейства. При пълнолуние не мога да стоя вътре, само след час се разтрепервам и започвам да повръщам. Когато луната е нова, само малко ми се замайва главата. Освен това при пълнолуние се възстановявам по-бързо. Изпробвам го, като се порязвам по ръката. Когато луната е нова, раната зараства два пъти по-бавно.

Дните отминават един след друг, научавам много нови неща, които обаче не мога да споделя с никого, дори и с Аран. Всичко, свързано с Черните, трябва да остане тайна; така или иначе, вече съм сигурен, че тялото ми е на Черен магьосник.

МЕРИ

Прекарах повече от месец в Уелс. Научих много неща за тялото си, само че ми е малко притеснено. Имам чувството, че баща ми ме наблюдава. Вижда всичко, което правя. Кима мъдро, когато открия нещо ново, усмихва се одобрително, когато хвана, одера и изпека заек, поклаща глава, когато сгреща и се озова без подслон на студа или пресека река на неподходящо място. Каквото и да правя, не ме напуска мисълта, че той ме гледа, и все се надявам, че може и да се появи.

Но баща ми така и не се появява, разбира се. Понякога се чудя дали причината за това не е, че съм наполовина Бял, а не изцяло Черен. След това обаче се успокоявам, че това не са истински изпитания; истинското изпитание ще е да намеря пътя си към него и аз вече съм готов за това.

До петнайсетия ми рожден ден остават три седмици. Не ми се рискува да се изправя пред Съвета за поредната оценка. Сигурен съм, че съветниците ще видят какво става с тялото ми, как се променя, и обозначението ми вече няма да „неопределен“. Никой не казва какво ще стане с мен, ако решат, че съм Черен, но тъй като Черните във Великобритания са почти напълно изтребени, не е трудно да си представя какво ме очаква.

Трябва да замина. Първо обаче ще се видя с Аран. След седмица той навършва седемнайсет и аз искам да съм с него на ритуала по посвещаването му. След това ще замина да търся баща си.

Първата сутрин, след като се прибирам у дома, Дебора ми връчва плик, пристигнал преди няколко седмици. За мен е. За първи път получавам пратка по пощата. Известията обикновено са адресирани до баба. Предполагам, че е някакво решение на Съвета, но вътре намирам дебела бяла картичка, върху която с красив почерк пише нещо.

Подавам я на Аран.

— Коя е Мери Уолкър? — пита той.

Вдигам рамене.

— Кани те на рожден ден. Навършва деветдесет години!

— За пръв път я чувам.

— Познаваш ли я, бабо? — пита Аран.

Баба се е намръщила, кима предпазливо.

— Е?

— Тя е... една стара вещица.

— За това и сами се досетихме — измърморва Аран.

— Не съм я виждала от много отдавна.

— Откога?

— Бях млада. Тя работеше за Съвета, но... нещо ѝ стана.

— В смисъл?

— Започна да се държи странно.

— Превъртяла е, така ли?

— Ами... Не беше на себе си, сипеше обвинения наляво-надясно. В началото всички си мислеха, че така само ще си навреди, после стана ясно, че е загубила разсъдъка си. Танцувала на заседанията на Съвета, пеела любовни песни на председателя. Накараха я да напусне. И малцина съжаляваха за нея.

— И защо кани Натан на рождения си ден?

Баба не отговаря. Прочита поканата и се залавя да приготви чай.

— Ще отидеш ли? — пита Аран.

Баба отнася чайника до мивката да го напълни с вода.

— Стара луда вещица... — размишлявам на глас. — Никой друг от вас не е поканен. Аз не я познавам и не бива да ходя никъде без

позволенията на Съвета. — Усмивам се широко. — Ще отида, защо не?

Баба оставя празния чайник.

Рожденият ден е след четири дни. През тях не успявам да науча нищо повече за Мери; заговоря ли за нея, баба само настоява да запамята указанията как да стигна до къщата, написани на гърба на картичката. Има и малка карта с подробно разписание в колко часа трябва да съм на дадено място. Баба смята, че трябва да го спазвам много стриктно.

Тръгвам рано сутринта. На гарата се качвам на влак, после се прехвърлям на друг, след това вземам автобус и пак се прехвърлям. Мотая се доста, мога да хвана и по-ранни автобуси, но указанията са подробни и аз се придържам към тях.

След това продължавам пеша. Щом стигна до някое от обозначените на картата места, изчаквам да настъпи посоченият час, преди да продължа към следващото. Гората е доста дива; колкото по-навътре навлизам, толкова по-тихо става. Докато чакам да дойде времето да поема по последния участък от маршрута, си давам сметка, че в главата ми нищо не съска и не жужи, наоколо цари невероятна тишина. Едва не изтърквавам уречения час, докато се мъча да си спомня кои шумове липсват. Все пак успявам да спазя графика и в крайна сметка излизам пред една стара западнала къщичка.

Вляво от къщата има зеленчукова градина, вдясно — поточе, край него щъкат кокошки. Завивам надясно и гребвам с шепи от водата. Тя е сладка и бистра. Прескачам поточето с един нормален разкрач. Заобикалям къщата, която отзад е започнала да се събаря, виждам една стая, в която се разхожда пиле. Продължавам към малката зелена врата и почуквам леко, тъй като ме е страх да не издъня изгнилите дъски.

— В това хубаво време е грехота човек да стои вътре.

Обръщам се.

Силният ясен глас не се връзва с приведената стара вещица с шапка с голяма периферия, развлечен вълнен пуловер, широки панталони и огромни кални ботуши.

— Мери? — подхвърлям нерешително; това създание пред мен има бели мустачки и спокойно може да се окаже мъж.

— Няма нужда да питам ти кой си.

Гласът обаче определено е на жена.

— Тъъ, честит рожден ден.

Подавам ѝ кошницата с подаръците, но тя не посяга да я вземе.

— Подаръци. За теб.

Мери продължава да мълчи.

Ръката ми увисва.

Разнася се нещо средно между смях и кашлица, по брадичката на Мери се спуска слюнка и тя я избърсва с ръкав.

— За първи път ли виждаш стара вещица?

— Ами не познавам много... Всъщност...

Мери се вира напрегнато в мен и аз млъквам. Тя е приведена почти надве и затова се отдръпва назад и се извъръща странишком, за да ме огледа.

— Може и да не си одрал кожата на баща ти, както ми се стори в първия момент, но със сигурност приличаш на него.

— Познаваш ли го? Виждала ли си го?

Мери не обръща внимание на въпросите ми. Прави се на глуха бабичка, макар че според мен чува прекрасно. Посяга към кошницата.

— Подаръци ли носиш? За мен?

Отправля се към потока и сяда на рехавата трева. Отпускам се до нея. Тя бърка в кошницата и изважда бурканче сладко.

— Сливи?

— Ябълки и боровинки. От нашата градина. Баба го прави.

— Тая дърта кикимора още се държи, а?

Зяпвам.

— А това?

Показва голямо гърненце, запечатано с восък и украсено с панделка.

— Ами... мехлем срещу болки в ставите.

— Ха! — Тя оставя гърненцето на тревата. — Но пък винаги я е бивало с отварите и мехлемите. Дарбата ѝ още е силна, нали?

— Аха.

— И кошницата е хубава. Опитът ми показва, че колкото и кошници да има човек, все не му стигат. — Оглежда кошницата

внимателно, обръща я насам-натам. — Нищо друго да не научиш днес, поне това запомни.

Кимам глупаво и отново изплювам въпроса си:

— Значи, познаваш Маркус?

Мери пак не ми обръща внимание и изважда последния подарък, лист картон, навит на руло и вързан с кожена връвчица, която тя внимателно прибира обратно в кошницата.

— И кожена връвчица, да видиш ти... Какъв урожай, а? Не съм получавала толкова подаръци от... от памтивека.

Мери развива картона, нарисувал съм ѝ дървета и катерички. Разглежда рисунката ми дълго и накрая казва:

— И баща ти обича да рисува. И той има талант като теб.

Така ли? И откъде го знае?

— Възпитаните хора благодарят, когато някой им направи комплимент.

— Благодаря — измърморвам.

Тя се усмихва.

— А така, добро момче. Хайде, да вървим да извадим тортата... Деветдесет свещички, а?

Седим мълчаливо на поляната, край нас има чаши с чай и чинийки с торта. Така и не ми стана ясно как се побираха всичките деветдесет свещички, които Мери ми даде да набуча на малката торта, след като първо ги изброи внимателно. Запали ги със заклинание, което измърмори съвсем тихо, така че не успях да го чуя. После се наведе и духна силно, чак се разхвърчаха пръски слюнка, само че не успя да ги угаси всичките, та се наложи да помагам. През цялото това време не научих нищо друго, освен рецептата за тортата, къде си държи свещичките и как се надява някой да измисли заклинание, което да прогонва голите охлюви от градината.

Питам я защо ме е поканила на рождения си ден.

— Че кой би искал да е сам на рождения си ден? — отвърща тя.

— А защо тогава не покани баба?

Мери отпива от изстиналия чай и се оригва силно.

— Поканих теб, защото исках да говоря с теб, и не поканих баба ти, защото нямах желание да говоря с нея. — Оригва се отново. —

Страхотна торта...

— И за какво искаш да говорим?

— За Съвета и за баща ти. Не познавам много добре баща ти, но знам много за Съвета. Работех там.

— Баба ми каза.

Мълчание.

— Какво знаеш за Съвета, Натан?

Вдигам рамене.

— Карат ме да ходя да ме оценяват и да спазвам решенията им.

— Разкажи ми.

Разказвам набързо, като пропускам подробностите и се старая да не преувеличавам.

Мери не ме прекъсва с въпроси, само кима и от време на време от устата ѝ се процежда слюнка.

— Мисля, че следващия път, като отида за оценка, ще ме убият.

— Възможно е... Макар че не ми се вярва. Има си причина да не са те убили досега. И тя не е, защото са мили и великодушни.

— И каква е причината?

— Не е трудно да се досети човек. — Мери избърсва уста с ръкав и ме потупва по рамото. — Скоро ще трябва да заминеш.

Слънцето вече е паднало зад дърветата.

— Да, става късно.

Тя ме стиска здраво за мишницата.

— Не, нямах предвид да си тръгнеш. Трябва да напуснеш дома си. Да намериш Меркюри. Тя ще ти помогне. Ще ти даде трите дара.

— А баща ми?

— Не прави опит да се свържеш с него. Меркюри ще ти помогне. Помогнала е на мнозина. Ще иска нещо в замяна, разбира се. Но ще ти помогне.

— Коя е тази Меркюри?

— Черна вещица. Дърта Черна вещица. Ха! Според теб аз съм стара, нали? Да я видиш нея само! Но дарбата ѝ е много, много силна. Може да заповядва на времето.

— И как ще ми даде да отпия от кръвта на предците? Не ми е роднина.

— Не е, но пък има чудесен търговски нюх. По ирония на съдбата Съветът ѝ постла за успеха. Преди доста години Съветът взе

решение да съхранява по малко от кръвта на всички Бели, така че, ако някое дете остане сирак, все пак да може да се проведе ритуалът по посвещаването.

— И става ли?

— Да, без проблеми. Заклинанието е по-друго, струва ми се, но детето пак си получава кръвта на предците и трите дара.

— И Меркюри е откраднала част от кръвта?

Значи, у нея имаше кръв от майка ми!

— Близо е до ума, нали? И последният глупак можеше да каже на Съвета, че все някога и това ще стане, и мнозина го направиха. И докато те предупреждаваха за опасностите, а Съветът ни уверяваше, че кръвта се пази на сигурно място, Меркюри си крадеше. Не вземаше цялата бутилка, а по малко, така че, ако някой се изпокара с родителите си или със Съвета, да може да изтича при нея за помощ. Освен това кръвта е важна съставка за много отвари и еликсири. И сега Белите търсят Меркюри, когато не могат да получат помощ от своите, а Черните ходят при нея, когато им потрябва кръв от Бяла вещица за някой еликсир. Меркюри не им помага от добро сърце, но не взема пари, а иска отплата. Заменя кръвта за мазила, заклинания, рядко срещани съставки, вълшебни предмети... Ясна ти е картинката, нали? Така се научи да приготвя еликсири и да използва заклинания, макар че дарбата ѝ е друга. Получи достъп до силни магии и се превърна в могъща вещица.

— И как да я намеря?

— Не знам къде е. Малцина го знаят. За щастие, има и Бели, не че са много, ама все пак ги има, които не одобряват методите на Съвета или по някаква друга причина са против него. Те поддържат връзка с Меркюри и аз познавам един от тях.

— И на него може да му се има доверие?

— Да, може да вярваш на Боб. Той има основателни причини да ненавижда Съвета. И ми е добър приятел.

Замълчаваме. Мисля си, че мога да вярвам на Мери, но Меркюри не ми се струва добро решение на проблемите. Искам да намеря баща си.

— А баща ми...

— Да, да поговорим за баща ти — прекъсва ме тя. — Макар че не го познавам много хубаво, баба ти го познава много по-добре.

За миг си помислям, че ми се е счуло.

— Като те гледам, явно не ти е казвала.

— И думичка не е обелила! Откъде баба познава Маркус?

— Ще стигнем и до това. Първо ми кажи какво знаеш за баща си. Не мога да повярвам. Баба познава Маркус! Това означава...

Мери ме сръгва по рамото.

— Кажи ми какво знаеш за Маркус. Ще стигнем после и до баба ти.

Колебая се. Баба ми е втълпила никога да не говоря за Маркус и тя никога не говори за него. Пазела е тази тайна от мен...

Заговарям ясно и силно:

— Маркус е баща ми. Един от малкото Черни в Англия.

Винаги ме е било страх да говоря за него, да не би от Съвета да ме подслушват, но сега имам чувството, че баща ми ме чува.

Изведнъж се изпълвам с гняв към него, и не само към него, но и към баба.

— Той е могъщ и безскрупулен. Убива Бели и отнема дарбите им. Убива най-вече членове на Съвета, Ловци и техните семейства. Неговата първоначална дарба е била да се превръща — да се преобразява — в животно. И така изяжда сърцата на вещиците, с чиито дарби желае да се сдобие. Превръща се в лъв или нещо подобно, изяжда сърцата им и открадва дарбите.

Сърцето ми бие забързано.

— Неговата майка е Саба. Била е убита от Клей, предводителя на Ловците. Тя пък е убила майката на Клей, Вирджиния. Саба не е можела да стои в затворено помещение нощно време, и с мен е така. Предполагам, че и с Маркус.

И аз, и Маркус умеем да рисуваме. Не ме бива с четенето и предполагам, че това е едно от малкото неща, които не се удават и на Маркус. Понякога чувам странни звуци и съскане в главата си и вероятно това също се предава по наследство.

Маркус мрази Белите. И аз не ги обичам особено. Но не обикалям да ги избивам!

Последното го изкрещявам към дърветата.

— Той не пощадява никого. Убива жени, деца, всеки, който му се изпречи на пътя. Освен майка ми. Сигурно е щял да убие и Джесика,

Дебора и Аран, ако онази нощ, в която е нападнал майка ми, те не са били при баба. Убил е баща им.

Мълчание.

Поглеждам Мери и вече по-спокойно казвам:

— Не е убил майка ми. Нито пък баба, макар ти да твърдиш, че са се познавали. Каза, че тя го познава по-добре от теб, тъй че вероятно са се срещали не само веднъж...

Мери кима.

— Значи, Маркус е познавал и майка ми. И тя не го е мразела... Не го е презирала, не я е било страх от него...

— Аха.

Поколебавам се.

— Но не са били... приятели... любовници... Нали? Това е...

— Неприемливо — подсказва Мери.

— Ако са били любовници, е трябвало да го пазят в тайна... Но баба е разбрала, така ли?

— Или е знаела от самото начало.

— Така или иначе, това няма никакво значение; баба не е можела нищо да направи, освен да се мъчи да запази тайната.

— Това беше най-доброто, единственото възможно решение, за да защити майка ти. И според мен се справи добре. Доколкото знам, майка ти и баща ти са се виждали веднъж в годината.

— Значи, Маркус и майка ми... искали са да се видят... уговорили са се, изпратили са децата при баба... но мъжът се е върнал неочаквано... и Маркус го е убил.

Мери кима при всяка моя дума.

— И майка ми се е самоубила от чувство за вина?

Тя поклаща глава.

— Защото не е можела да бъде с Маркус?

Пак поклаща глава.

Отмествам поглед настрани и произнасям думите, от които най-много се боя:

— Заради мен?

Мери слага ръка на рамото ми, обръщам се и тя впива бледите си, воднисти старчески очи в мен.

— Не и в този смисъл, който ти влагаш.

— Че колко смисъла може да има?

— Подозирам, че тя се е надявала ти да си като нея, да приличаш на другите ѝ деца. Ти обаче си се родил различен. Още от първите ти дни е било ясно, че баща ти е Маркус.

Значи, наистина е било заради мен.

Мери обаче ми подсказва:

— И какво би искал Съветът от майка ти?

Спомням си какво ми беше разказала Джесика за картичката, която получила мама.

— Да ме убие.

— Не. Не мисля, че Съветът би взел такова решение. Майка ти обаче беше Бяла, обичала е Черен, родила му е дете. И заради нейната връзка един Бял магьосник, член на Съвета, е бил убит.

Истината е толкова кошмарна, че ме вцепенява. Искали са от нея да се самоубие. Те са я накарали да го направи!

ДВЕ ОРЪЖИЯ

На сутринта Мери приготви овесена каша. Сърба бавно и шумно мляска. Не успях да се наспя и това ужасно ме дразни.

Тя отбелязва с пълна уста:

— Баба ти те е възпитала добре.

Поглеждам я намръщено.

— Само дето ме е лъгала.

— За кое?

— Крила е, че се е срещала с Маркус. Не отричаше, че майка ми е била нападната от него. Дори не е намеквала, че Съветът е отговорен за смъртта ѝ.

Мери размахва назидателно лъжицата.

— Представяш ли си какво ще стане, ако Съветът разбере къде съм и какво си научил от мен?

Отмествам поглед.

— А?

— Искаш да кажеш, че щяха да убият баба?

— Бъди сигурен.

Знам, че е права, разбира се, но това не ми помага особено.

Мери предлага да свърша нещо полезно, че да се разсъня и да спра да се цупя. Хващам се да изчистя кокошарника, а тя ме гледа отстрани.

— Баба ми каза, че са те принудили да напуснеш Съвета.

— Не е далеч от истината.

— А каква е истината?

— Че извадих късмет и избягах навреме. Като приключиш тук, направи чай и ще ти разкажа.

Слагам да заври вода на печката, Мери се припича навън на слънце. Нося й чая, тя потупва тревата до себе си. Сядам и двамата се облягаме на стената.

— Не бива да подценяваш Съвета, Натан. Той няма да позволи на никого да прояви и капчица слабост по отношение на Черните. А аз бях глупава и си позволих да изрека на глас нещо, което не ми даваше мира. Работех като секретар на Съвета. Задълженията ми включваха поддържането на архива. Документите бяха много и аз се грижех добре за тях. Един ден, докато подреждах, реших да отворя една папка да видя какво има вътре. Попаднах на доклад за Възмездие над Черен магьосник. Както си четях, косата ми настръхна.

В глупостта си споделих с един от членовете на Съвета, че Възмездието е нещо ужасно. Само по себе си това не беше проблем. Възмездието наистина е ужасно, така и трябва да бъде, и ако бях спряла дотам, щеше да ми се размине. Само че аз не спрях. Прочетеното не ми даваше мира. Не можех да спя. Отдавна знаех за Възмездието, ала не си бях давала сметка колко много страда жертвата. Оказа се, че мъченията нерядко продължават с месеци. Работех за Съвета, защото вярвах, че Белите сме добри, по-извисени, а сега откривах, че сме същите като Черните.

В този момент в затвора в подземие то докараха един Черен и аз постоянно си представях какво ще стане с него. Глупаво беше да се опитвам да му помогна. Нямах да успея да избяга. Но в мен кипеше гняв. И сторих каквото можах.

Престорих се, че го ненавиждам. Той беше избил семейството на един от членовете на Съвета, така че не ми беше особено трудно, макар че, ако трябва да съм искрена, те бяха ужасно високомерни и горделиви и ме гледаха, все едно съм някоя отрепка.

Тя отпи от чая.

— Намерих си оправдание да сляза в подземие то. Нямах ясен план, нямах оръжие, но на една масичка пред вратата имаше ножове и... разни други неща. Инструменти за мъчения. Грабнах един нож и

крещейки, се нахвърлих върху затворника. Само вдигах врява, за да отвлека вниманието, изобщо нямаше как да се добера до него. Но докато с пазача се боричкахме, успях да ритна ножа към окования затворник. И той веднага се прободде в сърцето.

Мери остави чашата.

— Престорих се, че страшно ме е яд. Имаше разследване, но в крайна сметка ми се размина. Само че бях пробудила подозрения у мнозина. Някои смятаха, че се преструвам. И затова сега се стремя да стоя по-далеч от тях и да не се набивам много-много на очи.

— Леле!

— Да, понякога и аз не намирам обяснение за постъпката си. Но не съжалявам за стореното. Спасих онзи човек от седмици мъчения.

— А кой е бил той?

— Най-сетне един хубав въпрос.

Нежно ме хваща за рамото.

— Затворникът беше Масимо, дядото на Маркус.

По обяд Мери ми дава инструкции за заминаването ми и ме кара да ги наизустя. В общи линии те са подобни на тези при идването ми.

— Това някакво заклинание, което не позволява да ме проследят, ли е?

— Един от моите специалитети. Може да звучи нескромно, но е адски трудно за изпълнение. Повечето вещици нямат търпение за него. Всичко трябва да е в точно определения момент. Ако спазваш инструкциите, дори и Ловците няма да могат да те проследят.

— Не ми се вярва да са тръгнали след мен.

— Ловците те следват навсякъде, Натан. Винаги. С изключение на идването ти тук. И на заминаването ти, стига да спазваш инструкциите ми.

— Сигурна ли си?

— Те са Ловци, Натан. Името им казва всичко. И са много добри. Кимама.

— Да, знам.

— Едва ли. Никога не подценявай противника, Натан. Ловците те следват навсякъде и могат да те убият, когато си решат. И имат

желание да го направят. Само че са длъжни да се подчиняват на Съвета и той ги възпира. Засега.

— Значи, трябва да съм благодарен на Съвета, а?

Мери поклаща глава.

— Съветът е по-опасен от Ловците. Той ги командва. И използва всичко, което може.

Не съм сигурен какво е това „всичко“.

— Баба казва, че Съветът наема шпиони.

— Да, шпионирането е сред любимите им средства. Не вярвай на никого, Натан. Нито на приятелите си, нито на близките си. Ако са Бели, Съветът ще се опита да ги привлече на своя страна. И обикновено успява. Съветът и Ловците имат една цел: смъртта на Маркус. И на наследниците му.

— Вчера каза, че според теб Съветът не иска да ме убие.

— Все още. Смятат, че ще си им по-полезен жив.

— Защото искат чрез мен да заложат капан на Маркус?

— Сигурна съм, че са обмисляли такава възможност, може дори да са се опитали да го направят. Но има и друга причина. Не ходи повече в Съвета. Намери Меркюри. Тя ще те скрие, докато дойде време за посвещаването ти. Замини веднага.

Кимам отново. Усещам, че е оставила нещо важно за края, само че Мери мълчи.

— Спомних си още нещо за Маркус — казвам. — Преди няколко години беше нападнал едно семейство... Доколкото разбрах, е искал да вземе нещо от тях. Нещо, наречено Феърборн. Знаеш ли какво представлява то?

— Да. Кинжал.

— И за какво му е притрябвал на Маркус?

— Не става дума за обикновен кинжал. Той носи името на създателя си Феърборн, който го е изработил преди повече от сто години. Имах възможност да го огледам подробно по време на разследването на случилото се в килията, тъй като точно този кинжал подхвърлих на Масимо. Бил е негов.

— Това обяснява защо Маркус иска да си го върне.

— Не, друга е причината, Натан.

Мери разтърква чело с opakото на дланта си и въздъхва.

— Маркус дойде при мен преди няколко седмици. Поиска ми услуга. Той има дарбата да вижда бъдещето... Само че това, което вижда, е само една от многото възможности, не е сигурно, че ще се сбъдне. Ако питаш мен, това не е дарба, а проклятие. Както и да е, той ми разказа за едно от виденията си, за пръв път го бил видял преди много години и все още му се явявало от време на време. Помоли ме да те уведомя за него. Смята, че така ще го разбереш по-добре.

— Помолил те е да ми предадеш нещо! А ти ми го казваш едва преди да си тръгна!

— Ако зависеше от мен, изобщо нямаше да ти го кажа. Не забравяй, Натан, че това е само видение. Едно възможно бъдеще, нищо повече. Но колкото повече внимание отделяш на дадено видение, толкова по-голяма като че ли става вероятността то да се сбъдне.

— Знаеш ли откога копнея да получа вест от баща ми? — възкликвам аз и ядосано правя няколко крачки встрани, после се връщам и се надвесвам над нея. — Хайде, говори! Слушам те.

— Натан, мнозина от Белите също имат дарбата да виждат бъдещето. И след като това видение се е разкрило пред Маркус, можеш да си сигурен, че и Съветът знае за него. Маркус иска да го разбереш, но в същото време да разбереш и Съвета.

— Ще ми кажеш ли най-сетне, или не?

— Две са оръжията, които могат да отнемат живота на баща ти. И двете са във властта на Съвета, докато не дойде времето да бъдат използвани.

— И кои са те?

— Първото е Феърборн.

— А второто?

— Второто е...

Не, не желая да я слушам. Досещам се какво ще каже. В главата ми отеква гръм, надига се далечно боботене като животинско ръмжене и аз се надявам то да не отминне, защото иначе няма да има какво да заглуши думите ѝ. Не, не е вярно. Може би не съм я разбрал правилно заради бученето и ако то не изчезне, няма да се налага да...

— Натан! Слушаш ли ме?

Поклащам глава.

— Няма да го убия!

— Точно затова трябва да заминеш. Ако останеш при Белите, Съветът ще те принуди да го сториш. Ти си второто оръжие.

ШЕСТОТО ИЗВЕСТИЕ

Това е просто една възможност.

Повтарям си го като мантра. Има милиони, милиарди различни варианти на бъдещето.

И аз няма да го убия. Сигурен съм. Той ми е баща.

Няма да го убия.

Искам да го видя. Да му го кажа. Само че той вярва на видението си. Затова няма да ме потърси. Никога.

А ако аз се опитам да го намеря, ще реши, че ме изпраща Съветът. И ще ме убие.

Мери ми даде адреса на Боб, нейния приятел, който ще ми помогне да стигна до Меркюри. Посъветва ме да го потърся незабавно и аз се съгласих, макар и само за да я успокоя, тъй като още не съм решил какво ще правя.

Отправлям се към дома.

Искам да говоря с баба. Да я разпитам за Маркус. Все нещо ще ми каже. А и ритуалът по посвещаването на Аран е вдругиден. Ще остана дотогава, после ще замина.

Пристигам надвечер. Все още е светло. Баба е в кухнята, приготвя кейк за празничната вечеря след посвещаването. Не ме пита как е минал рожденият ден.

Не я поздравявам, не питам как е, станал ли е кексът. Направо задавам въпроса:

— Колко пъти си виждала Маркус?

Тя застива за миг, после поглежда вратата на кухнята и казва:

— Джесика си дойде за посвещаването на Аран.

Приближавам се към нея и снишавам глас.

— Той ми е баща. Искам да науча повече за него.

Баба поклаща глава. Разтрепервам се от гняв. Опитва се да ме убеди, че утре ще ми разкаже всичко, но аз я заплашвам, че ще извикам Джесика. Баба би трябвало да знае, че никога не бих го сторил, но

въпреки това се отпуска уморено в един стол и шепнешком, така че едва я чувам, ми разказва за майка ми и Маркус.

Качвам се в стаята и отварям прозореца. Вече е тъмно, изгрява тънкият сребърен сърп на луната. Аран става от леглото и ме прегръща. След това сядаме на пода под прозореца.

— Как мина рожденият ден? — пита Аран.

— Моля?

— Нищо ли не можеш да споделиш?

— По-добре ти ми разкажи за утре. Как си?

— Добре. Малко притеснен. Надявам се да не объркам нещо.

— Нищо няма да объркаш.

— Джесика си дойде за ритуала.

— Баба ми каза.

— Ти ще присъстваш ли?

Дори не мога да поклатя глава.

— Разбирам — кима той.

— Искам, но...

— По-хубаво е, че си тук сега.

Говорим още малко, спомняме си филми, които сме гледали заедно, после пак се връщаме към ритуала за посвещаването. Според мен дарбата му ще е да лекува, като на майка ни. Нейната дарба е била много силна и тя самата е била изключително блага и кротка жена, знам го от баба. Смятам, че Аран ще е като нея. Той отговаря, че дарбата му ще е слаба, но каквато и да е, той няма нищо против. Според мен е искрен.

Накрая Аран си ляга, а аз изваждам скицника. Рисувам как двамата играем в гората.

Почти до зазоряване седя на пода под отворения прозорец. Знам, че не мога да остана за посвещаването, още повече че и Джесика ще присъства. Не мога и да кажа на Аран, че заминавам. Дори не мога да се сбогувам с него.

Все още ми е трудно да приема истината за отношенията между майка ми и баща ми. Не разбирам защо баба я е крила от мен, но в крайна сметка е по-лесно изобщо да не мисля за това.

Все още е тъмно, когато тръгвам. Аран спи, единият му крак стърчи от леглото. Допирам пръст до устните си и докосвам челото му, оставям рисунката на възглавницата му и изваждам раницата.

Долу в антрето светвам и вземам снимката на мама. Сега ми се вижда по-различна. Може съпругът ѝ да я е обичал — той изглежда щастлив, — но тя е тъжна, насилва се да се усмихне, присвива очи.

Оставям снимката и прекосявам устремено кухнята.

В мига, в който пристъпвам навън, усещам колко по-добре се чувствам на открито. Не съм направил и крачка обаче, и долавям съскане от мобилни телефони. Два тъмни силуета изникват пред мен, сграбчват ме за ръцете и раменете, завъртат ме и ме блъсват в стената на къщата. Мъча се да се изтръгна, но те ме удрят отново. Закопчават ръцете ми с белезници на гърба и пак ме засилват срещу стената.

Отново съм в залата на Съвета. След като пристигнахме — в колата от двете ми страни седеше по един Ловец, — ми свалиха белезниците. От разговора им разбрах, че с друга кола ще докарат и баба.

Мисля си за посвещаването на Аран. След като баба няма да я има, явно Джесика се е върнала не просто за да присъства, а да извърши ритуала. От Съвета сигурно са ѝ дали от кръвта на мама. Аран сигурно ще е бесен. Подозирам, че го правят нарочно. Доставя им удоволствие да посипват раната със сол.

Изправят ме пред тримата членове на Съвета и председателката заявява:

— Тук си, за да отговориш на няколко сериозни обвинения.

Опитвам се да си придам изненадан и невинен вид.

Жената, която седи вдясно от председателката, става, бавно заобикаля масата и се спира пред мен. По-ниска е, отколкото си мислех. Не е облечена с бяла роба, както обикновено, а със сив костюм на райета, отдолу се вижда бяла риза. Токчетата ѝ тракат силно по каменния под.

— Вдигни си ръкава.

Аз съм с тениска и отгоре риза, която обаче не е закопчана, тъй като копчетата отдавна са паднали. Запретвам левия ръкав до лакътя.

— И другия — заповядва тя.

Отблизо се вижда, че очите ѝ са тъмнокафяви, почти с цвета на кожата ѝ, но в тях има сребристи искрици, които бавно се въртят в спирала, постепенно избледняват и накрая почти угасват, но после отново проблясват ярко.

— Протегни ръка напред.

Подчинявам се. От вътрешната страна има белези, двайсет и осем на брой, по един за всеки от дните, в които изпробвах способностите си за възстановяване.

Жената ме хваща с два пръста за китката, стиска здраво и вдига ръката ми към очите си. Задържа я за миг, усещам дъха ѝ върху кожата си, след това ме пуска и се връща на мястото си.

— Покажи ръката си и на останалите членове на Съвета.

Пристъпвам към тях и протягам ръка над масата.

Чичото на Аналис, Соул О'Браян, не ми обръща внимание. Жълтеникавочервената му коса е пригладена с лъскав гел. Привежда се към председателката и прошепва нещо.

Чудя се дали знаят за бележите на гърба ми. Вероятно. Киаран няма как да не се е похвалил.

— Върни се на мястото си — заповядва Соул.

Подчинявам се.

— Можеш ли да лекуваш раните си? — пита той.

Абсурдно е да отричам, но пък досега никога не съм признавал нищо.

Той повтаря въпроса, аз мълча.

— Длъжен си да отговаряш на въпросите ни.

— Защо?

— Защото ние сме Съветът.

Гледам го в очите.

— Можеш ли да лекуваш раните си?

Мълча.

— Къде беше предишните два дни?

Не отмествам очи от него.

— Бях в гората край нашата къща. Спах навън.

— Изричането на лъжа пред Съвета е тежко престъпление.

— Не лъжа.

— Не си бил в гората. Изобщо не си бил в района, за който имаш разрешение от Съвета.

Опитвам се да имитирам искрена изненада.

— В интерес на истината, никъде не успяхме да те намерим.

— Вероятно сте се объркали. Бях в гората.

— Не, не сме се объркали. И както вече те предупредих, изричането на лъжа пред Съвета е тежко престъпление.

Продължавам да го гледам в очите и повтарям:

— Бях в гората.

— Не е вярно.

Соул не ми се струва ядосан, по-скоро изглежда отегчен.

Председателката на Съвета вдига ръка.

— Достатъчно!

Той отмества поглед от мен към ноктите на ръцете си и се обляга.

Председателката заповядва на пазача:

— Доведете госпожа Ашуърт.

Резето щраква, стъпките на баба бавно се приближават. Застава до мен, обръщам се и изненадан виждам една дребна и уплашена старица.

— Госпожо Ашуърт, помолихме ви да дойдете тук, за да отговорите на отправените към вас обвинения. Сериозни обвинения, подчертавам. Не сте изпълнили разпорежданията на Съвета. В известията ясно се посочва, че Съветът трябва да бъде уведомен за всяка среща на нечистокръвния под ваше попечителство с Бели. А вие не сте го направили. Също така не сте попречили на нечистокръвния да броди из райони на страната, за които не е имал разрешение.

Председателката поглежда книгата пред себе си, след това отново вдига глава.

— Признавате ли прегрешенията си?

Баба мълчи.

— Госпожо Ашуърт, вие сте попечител на нечистокръвния и ваша е отговорността за изпълнение на решенията на Съвета. Вие не сте успели да задържите нечистокръвния в разрешените райони, нито сте уведомили Съвета за срещата на нечистокръвния с Белите Киаран, Нийл, Конър и Аналис О'Браян.

— Баба не знае нищо. А и аз не съм имал никакво намерение да се срещам с Киаран, Нийл и Конър. Те ме нападнаха.

— Доколкото знаем, ти си нападнал тях — отвръща тя.

— Един срещу трима? Как си го представяте?

— А Аналис? С нея имал ли си намерение да се срещаш?

Не отговарям.

— Възнамерявал ли си да се срещаш с Аналис? Или да я нападнеш? Или какво?

Ако можех, щях да я убия с поглед.

Председателката се обръща към баба.

— Госпожо Ашуърт, защо не спазихте разпорежданията на Съвета?

— Не е вярно, че не съм ги спазила. Изпълнявах ги съвестно — отговаря баба с тих треперещ гласец.

— Не, не сте ги спазили. Не сте контролирали нечистокръвния. Или пък сте знаели за пътуванията му до забранени райони и сте предпочели да не известявате Съвета за тези нарушения?

— Изпълнявах решенията — повтаря тихо баба.

Председателката на Съвета въздъхва тежко и кима на чичото на Аналис, който изважда една папка и прочита в кой ден и в колко часа съм заминал от дома, къде съм бил и кога съм се върнал. Знаели са за всяко мое пътуване до Уелс!

Призлява ми. Бях сигурен, че никой не ме е проследил. Гостуването на Мери обаче не е споменато. Явно заклинанието ѝ е свършило работа, само че изчезването ми е породило подозрения.

— Отричаш ли, че си навлизал в забранени райони? — пита председателката на Съвета.

Няма смисъл да отричам.

— Баба не знаеше нищо. Казвах ѝ, че обикалям в гората около нас, където имам право да бъда.

— Значи, признаваш, че не си спазил разпорежданията. Излъгал си Съвета. Заблудил си собствената си баба, чистокръвна Бяла вещица.

— Да, очевидно е, че се мъчи да заблуди всички ни — обажда се чичото на Аналис. — Но отговорността за спазването на решенията на Съвета е на госпожа Ашуърт. И тъй като — той замълчава и поглежда председателката, която едва-едва кимва — госпожа Ашуърт не е успяла да го направи, ние ще трябва да определим нов настойник.

В този момент от дъното на залата се появява огромна жена. Бях я забелязал още в началото, но я взех за пазач. Тя застава вляво от масата. Въпреки размерите си се движи леко и грациозно и макар да

стои изправена, почти в стойка „мирно“, изглежда невероятно отпусната, все едно е кръстоска между танцьорка и войник.

Предводителката на Съвета изважда нов лист.

— Вчера одобрихме ново решение на Съвета.

Прочита бавно:

ИЗВЕСТИЕ ЗА РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА НА БЕЛИТЕ ВЕЩИЦИ И МАГЪСНИЦИ ОТ
АНГЛИЯ, ШОТЛАНДИЯ И УЕЛС

Всички нечистокръвни (1/2Б/1/2Ч) следва да бъдат обучавани и надзиравани единствено от Бели, одобрени от Съвета.

— Той получава добро обучение и при мен. Аз съм Бяла. И го уча добре — измърморва под носа си баба, все едно говори на себе си.

— Госпожо Ашуърт — отговаря председателката, — ясно е, че сте допуснали нарушение на поне две от решенията на Съвета. Има предложения дори да ви бъде наложено наказание.

Наказание ли? Какво наказание? Какво ще й направят?

— Но Съветът е единодушен, че задачата му не е да наказва Белите, а да ги закриля.

Председателката зачита документа, който държи. Чичото на Аналис изглежда отегчен, зяпа ноктите на ръцете си; жената със сивия костюм гледа председателката.

Няма как да се промуша през пазачите зад гърба ми, но в дъното на залата се вижда друга врата, през която влизат членовете на Съвета.

Председателката продължава да чете, само че аз не й обръщам никакво внимание.

— ... осъзнаваме, че задачата... непосилна... новото решение... освобождава ви от товара... образованието и възпитанието на нечистокръвен... не бива да се подценява... наблюдава и контролира...

Хуквам към вратата в дъното. Скачам на масата между председателката и другата жена, тя посяга да ме хване за крака, но закъснява със секунда, вече съм стъпил на пода. От вратата ме делят пет-шест крачки, ще успея. И в този миг ме удря пищенето.

Черепът ми кънти, запушвам уши и се разкрещявам. Болката е непоносима. Свличам се на колене, вирам се във вратата, но не мога да помръдна. Пищенето се усилва. Припадам.

тишина.

Лежа на пода, от носа ми се стичат сополи, ръцете ми още са вдигнати към ушите. Сигурно съм бил в безсъзнание не повече от минута. Пред себе си виждам черните военни ботуши на едрата танцьорка/пазачка.

— Изправи се! — заповядва тя тихо, едва ли не нежно.

Отривам нос с ръкав и се надигам, полюлявайки се.

Облечена е със зелени памучни панталони и дебело военно яке. Лицето ѝ е най-обикновено, даже направо грозно. Кожата е загоряла от слънцето, устата е голяма, устните — дебели. Очите ѝ са сини, с малко на брой сребристи искрици. Миглите ѝ са къси и светли. Оредялата ѝ руса коса е подстригана ниско, стърчи рехаво. Давам ѝ четирийсетина години.

— Аз съм новата ти преподавателка и настойник.

Не изчаква отговор, обръща се и кима на пазачите, които ме хващат под мишниците и ме изнасят навън. Опитвам се да се отскубна, но краката ми са във въздуха. Над дебелия ръка и гърдите на един от пазачите зървам баба. Тя плаче, жилетката ѝ е свлечена на едното рамо, сякаш някой я е дръпнал, за да я задържи. Стои сама и се оглежда объркано, не знае какво да прави.

Отнасят ме по коридора и излизаме в двор, където ни чака бял микробус с отворени врати. Хвърлят ме вътре. Понечвам да се надигна, но в гърба ми се забива коляно и ме приковава към пода, слагат ми белезници на ръцете. Издърпват ме по-навътре и дебели пръсти, нейните пръсти, надяват верига на врата ми. Опитвам се да я заплюя и получавам силен удар по главата. Завива ми се свят. Веригата на врата ми е прикрепена към халка на пода на микробуса.

И въпреки това продължавам да се съпротивлявам, ритам, ругая и крещя.

Пищенето ме удря отново.

Този път не мога да си запуша ушите. Изкрещявам уплашено, ритам и размахвам ръце, докато не припадам.

Когато идвам на себе си, микробусът се движи и аз подскачам по ръждясалия метален под. Пътуваме дълго. Виждам врата на едрата жена. Тя шофира, като че ли няма други пазачи и Ловци.

Обаждам се, че ми се пикае. Мисля си, че като сме сами, може и да успея да избягам.

Тя не ми обръща внимание.

— Трябва да се изпикая! — изкрещявам. И наистина ми се пикае.

Жената се извъръща едва-едва и отговаря:

— Пикай тогава. И без това утре ти ще чистиш микробуса.

Продължаваме. Стъмва се, става ми лошо — не само защото съм на закрито, а и заради лъкатушенето на микробуса. Опитвам се да се сдържа, но след няколко минути повръщам.

Заради веригата около врата, която ме приковава към пода, не мога да извърна глава настрани. Жената обаче не спира още няколко часа и дотогава лежа опикан и оповръщан.

ТРЕТА ЧАСТ

ВТОРОТО ОРЪЖИЕ

ПРИМКАТА

Не може да ѝ се отрече: грозна е като изчадие адово, но пък е старателна. Не е мигнала цяла нощ, за да направи нашийник със същата киселина.

Слага го на врата ми и го стяга здраво.

— Ще свикнеш.

Не можеш и пръст да промушиш между метала и кожата.

— Ако искаш, ще го поотхлабя.

Мълчиш.

— Достатъчно е само да ме помолиш.

Така го е стегнала, че не можеш и да преглътнеш.

Отново си в кухнята, седиш до масата. Тази сутрин няма тренировка, нито пък закуска, но и без това не можеш да ядеш с този нашийник. Едва ли възнамерява да го остави толкова стегнат, нали? Едва преглъщаш, не можеш дъх да си поемеш.

Жуженето, което усещаш в главата си, когато тялото ти се възстановява, е изчезнало. Явно нямаш сили. Ръката ти е все така подута и пулсира. Долавяш в ръката и в шията си как сърцето ти бие.

— Изглеждаш уморен, Натан.

И наистина си уморен.

— Дай да промия ръката ти.

Потапя кърпа в купа с вода и я изцежда. Отдръпваш ръка, но тя я хваща и нежно прокарва кърпата по китката. Охлажда приятно. Отнема, макар и за миг, пламъка на болката. Тя минава с кърпата опакото на дланта, след което обръща ръката. Полепналата кал не пада, но водата те освежава. Тя е изключително внимателна.

— Можеш ли да мърдаш пръстите си?

Можеш, едва-едва, само палецът е безчувствен. Но за нея не би си мръднал пръста за нищо на света.

Изплаква кърпата във водата в купата, изстиска я и пак се обръща към теб.

— Ще почистя ухото ти. Има доста кръв.

Посяга към ухото и го избърсва нежно и внимателно.

— Не чуваш с лявото ухо, сигурно е запушено от засъхналата кръв. Лявата ти ноздра също е запушена.

Оставя кърпата в купата, водата се оцветява в ръждиво. Тя изстиска кърпата и посяга към лицето ти. Отдръпваш се.

— Знам, че нашийникът те стяга. — Поглажда с кърпата челото ти. — Знам, че можеш да стискаш зъби и да издържиш. — Нежно бърше бузата ти. — Жилав си, Натан.

Извъръщаш се леко.

Отново оставя кърпата в купата, смесват се кал, кръв и вода. Изстиска кърпата и я закача на ръба.

— Ще го отпусна, ако ме помолиш. — Посяга и те погалва по бузата с опакото на пръстите си. — Искам да го отпусна. Но трябва да ме помолиш.

Отдръпваш се, нашийникът се впира в гърлото ти.

— Уморен си, нали, Натан?

Наистина си уморен. Толкова си уморен, че ти идва да се разплачеш. Но няма да го направиш.

За нищо на света.

Единственото ти желание е да му сложиш край.

— Помоли ме и ще го отпусна.

Не искаш да плачеш, не искаш да я молиш. Но вече не издържаш.

— Помоли ме, Натан.

Нашийникът е толкова стегнат. А ти си толкова уморен.

— Помоли ме.

От месеци почти не си говорил. Гласът ти е прегракнал, звучи като чужд. Тя избърсва сълзите ти с върха на пръстите си.

НОВИЯТ НОМЕР

Режимът е същият. Клетката също. Както и белезниците. Нашийникът още е на врата, поотпуснат, но си е там. Ако се опитам да го сваля, ще загина, това е сигурно. Само че все още не съм стигнал дотам.

Сутрешният график е същият. Вече мога да пробягам голямата обиколка за по-малко от трийсет минути. Заради добрата храна и редовните упражнения съм станал истинска машина за бягане. И най-вече заради новия номер.

Новият номер не е по-лесен от стария.

Новият номер е да се потопиш в настоящето... Да се изгубиш в подробностите от него... Да му се наслаждаваш!

Да се наслаждаваш на това как разперваш пръсти, когато правиш лицеви опори, да знаеш на какво разстояние са един от друг, колко са изпънати или свити, как усещат земята, как досегът се променя при спускането и изтласкването на тялото. С часове мога да си мисля за усещанията в пръстите си, докато правя лицеви опори.

На толкова много неща може да се наслаждава човек. Когато тичам, да речем, мога да се концентрирам не само върху дишането си, а и върху влажността на въздуха и посоката на вятъра, как се променя горе на билото, как стихва или се усилва долу във фунията на тясната долина. Краката ми се спускат без усилие по нанадолнището — това е любимата ми част. Единствената ми задача е да следя къде стъпвам: на педята тревичка между сивите камъни, после на онзи плосък камък, в потока. Набелязвам си ги от разстояние и насочвам краката си към тях, а тежката работа остава за гравитацията. Но не сме само аз и гравитацията, хълмът също участва. Имам чувството, че земята се грижи да не стъпя накриво. После започва изкачването и краката ми изтръпват от напрежение, трябва да намеря къде да закрепя крака си и за какво да се хвана, напъвам се и се напъгам. Аз върша тежката работа и гравитацията подхвърля: „Сега е време да си платиш“, а хълмът се обажда: „Не я слушай. Тичай, просто тичай“. Гравитацията е безсърдечна и жестока. Хълмът обаче ми е приятел.

Когато съм в клетката, мога да запамятавам цвета на небето, формите на облаците, скоростта им, как се променят. И така се озовавам там, в облаците, формите и цветовете. Дори мога да се слея с грозно боядисаните решетки, да се вмъкна в пукнатините под люспиците ръжда. И да обикалям там, в мое собствено царство.

Тялото ми се е променило. Пораснал съм. Първия ден в клетката не стигах до решетките над главата, трябваше да отскоча, за да ги хвана. Сега, като се протегна, дланите ми стърчат на свобода. Налага

се да се свивам, когато правя лицеви опори. Все още не съм колкото Силия, но пък тя е гигант.

Силия... Признавам, че на нея трудно мога да се наслаждавам, но понякога успявам. Говорим си. Не е каквото очаквах. А и аз едва ли съм това, което тя е очаквала.

РЕЖИМЪТ

Не, не е като да съм на училищен лагер. Но не съм и в някой гулаг, както би казала Силия. Режимът е следният.

Ставане от сън и пускане от клетката — както винаги, на зазоряване Силия ми хвърля ключовете. Веднъж я попитах какво ще стане, ако неочаквано умре. „Ще издържиш около седмица без вода — отвърна тя. — Ако вали, можеш да събереш дъждовна вода в брезента. И тъй като тук вали през ден, по-скоро ще умреш от глад, отколкото от жажда. В общи линии, сигурно ще оцелееш два месеца.“

Скрил съм един пирон в земята на ръка разстояние от клетката. С него мога да отключа веригите. Все още не съм успял да се справя с катинара на вратата, но ще имам предостатъчно време да се мъча с него. След това ще остане единствено да сваля нашийника. Вероятно ще мога да изкарам поне година с него.

Сутрешна гимнастика — бягане, упражнения, тренировки. Понякога две обиколки. Това е любимата ми част от деня. Обикновено бягам бос. Калта вече я чувствам като част от нозете си.

Миене и чистене — изпразване на кофата, носене на вода от потока, измиване в потока, изпиране на ризата и на джинсите, ако времето е хубаво и ще изсъхнат бързо (разполагам само с един кат дрехи), помитане на клетката, смазване на пръчките, катинара и ключалките на веригите (макар че вече Силия рядко ме кара да ги слагам).

Закуска — приготвям я аз и след това измивам съдовете. Овесена каша през зимата, овесена каша през лятото. Понякога ми позволява мед или сушени плодове.

Предобедни задачи — събиране на яйцата, чистене на кокошарника, хранене на кокошките, носене на вода, хранене на прасетата, чистене на печката в кухнята, цепене на дърва. Бравата е прикрепена с верига към един дънер и Силия винаги ме наблюдава, докато цепя. (В един от първите си опити за бягство — признавам, не

много добре обмислен — се опитах да сцепя с брадвата дънера, към който тя е прикована.)

Обяд — приготвям го аз и после измивам съдовете и почиствам. През ден меся и пека хляб.

Следобедна тренировка — самоотбрана, тичане, силови упражнения. Вече съм много по-добър в техниките за самоотбрана, но Силия е бърза като светкавица и адски силна. В общи линии, тренировките са само претекст да ме смаже от бой.

Учене — четене. Всъщност Силия ми чете и това не е толкова приятно, колкото изглежда на пръв поглед. Защото после ме разпитва за прочетеното. Ако отговорите ми не я задоволят, ме перва по врата, и то доста силно. Но поне не се налага аз да се мъча да чета. Силия се опита да ме научи, но накрая се споразумяхме да се откаже, беше мъчение и за двамата ни. Тя дори отбеляза: „Понякога човек трябва да признае поражението си“, и след това ме зашлеви, защото се разхилих.

Миналата седмица взех една книга и засричах, но тя я измъкна от ръцете ми с думите, че ще ме убие, ако продължа. Силия има няколко книги. Три са вещерски: една за приготвянето на отвари и еликсири, една за историята на Белите и една за Черните. Подозирам, че ги чете не само заради мен, но и заради себе си. Невещерските книги са доста повече: речник, енциклопедия, няколко за оцеляване в дивата природа, катерене по планини и тям подобни, както и няколко романа, повечето от руски писатели. Аз предпочитам вещерските книги, но Силия твърди, че ми осигурява „пълноценно обучение“, което е очевадна лъжа. Когато чете, понякога Силия не прилича на Бяла вещица, а на обикновен човек. В момента сме на „Един ден на Иван Денисович“. Явно си пада по книги за лагерите в Сибир. Все повтаря, че те показват как дори Безцветните могат да оцелеят в по-тежки условия от тези, в които съм аз. Чудя се дали това означава, че ми е замислила нещо по-гадно.

Вечеря — приготвям я аз, ядем, раздигам.

Вечерни задачи — за щастие, през зимата няма много време за тях, тъй като се стъмва рано и трябва да съм навън. В общи линии си говорим какво сме правили през деня, какво съм научил и т.н. Силия твърди, че тя не преподава, а „беседва“ и трябвало да се уча, като я слушам и ѝ отговарям, „като използвам разума си“. След това, ако все още е светло, понякога ми позволява да рисувам.

Вечерни упражнения навън — през зимата, когато се стъмва рано, за тях отива по-голямата част от следобедата. Не че ми пречи да тичам в тъмното. Не виждам в мрака, но нещо ме направлява и знам къде да стъпя. За това не ми е нужен номерът, за да му се наслаждавам.

В допълнение към тичането понякога и тренираме. По пълнолуние съм по-бърз и по-силен. При пълнолуние Силия не може да ме победи, стига да не ѝ се дам. На няколко пъти напоследък казва: „Браво! Стига толкова“. Струва ми се, че ѝ става трудно да ме надвие.

Време за лягане (прибиране в клетката) — ако е в кофти настроение, ме кара да си сложа оковите.

Нощем — сън и кошмари. По-леко е, ако не заспя, а само гледам звездите, но често е облачно и обикновено съм капнал.

УРОЦИ ЗА БАЩА МИ

Силия е била Ловджийка. Не ми казва кога се е отказала и защо. Само изтъква, че Съветът я е наел да ми бъде настойник и учител.

Настойничеството ѝ се изчерпва с това, че ме пази да не избягам, а по отношение на преподаването ме учи най-вече как да се бия и да оцелявам. Минахме техниките за бой с голи ръце и стигнахме до оръжията, но засега разполагаме само с дървени ножове. На въпроса ми дали ще се упражняваме и с огнестрелни оръжия, тя отговори: „Нека видим първо дали ще се справиш с ножа“, все едно е някакъв нинджа, какъвто впрочем се оказа. Бутафорните ножове са необичайно дълги и тесни. Предполагам, че така изглежда и Феърборн.

Силия ме учи и за баща ми.

С две думи, всичко сочи в определена посока. В началото си мълчах, правех се на дръж ми шапката, но вече ми писна от тези игрички. Трябва поне да се опитам да отвърна на удара и затова миналия ден направо хванах бика за рогата.

— Няма да убия баща си. Нали си даваш сметка за това?

Тя ме зяпа безизразно, все едно не разбира за какво става дума.

Само че и аз съм майстор на тези погледи и не им се връзвам. Поклащам глава.

— Няма да го убия.

— Заповядано ми е да те запозная с тези неща. Казвам ти ги и не задавам въпроси.

— Нали все повтаряше, че всичко трябва да поставям под съмнение?

— Да, но на някои въпроси няма как да получиш отговори.

— Няма да го убия.

— Ами ако Маркус заплаши някой от близките ти? Аран, да речем? И единственият начин да спасиш Аран е, като убиеш Маркус?

— Хайде да предположим нещо по-реалистично. Съветът заплашва да убие някой от близките ми, да речем, Аран. И единственият начин да попреча да убият Аран е да убия Маркус.

— И какво ще направиш?

— Няма да убия баща си.

— А ако цялото ти семейство — баба ти, Дебора и Аран, бъдат подложени на мъчения?

— Знам, че Съветът спокойно би ги убил. Твоите хора са убийци. Аз не съм.

Силия вдига вежди.

— Но си готов да ме убиеш, за да избягаш оттук.

Усмиввам й се.

Тя поклаща глава.

— А ако те заплашат? Ако те измъчват?

— Откакто се помня, ме заплашват. И ме измъчват.

Замълчаваме.

— Освен това няма да успея, дори и да се опитам.

— Да, така е.

— Мислиш ли, че някой ден може да стана толкова добър, че да го победя?

— Възможно е.

— Но ще ми трябва моята дарба.

— Вероятно.

— Съветът ще ми даде ли трите дара?

Мълчание. И още по-безизразно изражение. И преди бях задавал този въпрос, без да получа никакъв отговор.

— Какво става с Черните, ако не получат трите дара? Умират ли?

— Познавах едно момиче, беше на шестнайсет, когато я заловиха. Държахме я в плен по заповед на Съвета, не сме я измъчвали. Разбира се, не получи трите дара. Разболя се от някакво

белодробно заболяване, но и психически не беше добре. Почина малко преди да навърши осемнайсет.

И аз ли съм опитно зайче да видят какво ще стане? И какво точно ще стане?

Уроците за Маркус почти изцяло се изчерпват с неговите жертви и способности. Силия ме кара да наизустя дълъг списък с убитите от него, в който е посочено къде, кога и при какви обстоятелства ги е нападнал. „Къде“ означава в коя държава, кой град или село, дали е било вътре, или навън, край море или река, в планина или равнина, на безлюдно или оживено място. „Кога“ означава не само датите, но и часът, фазата на луната, метеорологичните условия. В списъка влизат сто деветдесет и трима Бели, както и двасет и седем Черни, които обаче вероятно не са всичките му жертви сред Черните. Маркус е на четирийсет и пет години, което за двасет и осемте години, откакто е получил дарбата си, прави средно между седем и осем убийства на година.

Броят им обаче постепенно намалява; най-много са били, когато е бил на двасет и осем — трийсет и две убийства. Може би остарява или пък сърцето му е омекнало, или просто е убил повечето от тези, на които е бил вдигнал мерника.

Дарбите на жертвите му също са изброени в списъка. Той не е изял сърцата на всички, а само на тези, чиито способности е искал да вземе.

Първоначалната дарба на Маркус е умението да се преобразява в животни. Най-често се превръща в котки, големи котки. Повечето доказателства са намерени следи и състоянието на телата. В един-два случая е имало свидетели, макар че малцина са оцелели, за да го опишат после. Всъщност са само двама: дете, скрило се зад една библиотечка, и майка ми. Детето не видяло нищо, но чуло ръмжене и писъци. Майка ми твърдяла, че също се е скрила и изобщо не била видяла Маркус, което не е вярно, само че лъжата лъснала едва когато съм се родил. Така или иначе, тя не казала на никого какво точно е станало, дори и на баба.

Повечето от убитите от Маркус вещици и магьосници били с най-обикновени дарби, най-вече приготвяне на отвари и еликсири, така

че явно не ги е убивал заради това. Сред жертвите му най-много са Ловците, опитвали се да го хванат, но има и членове на Съвета и други Бели. Предполагам, че е имал причини да им види сметката, само че Силия не ми ги казва.

Освен приготвянето на отвари, в откраднатите от него дарби влизат също:

— Бълване на огън и изпращане на пламъци от ръцете (бащата на Аран, член на Съвета);

— Да става невидим (дядото на Киаран, Ловец);

— Да премества предмети със силата на мисълта (Джанис Джоунс, уважавана Бяла вещица, която според мен по-скоро е била най-обикновена мошеничка);

— Да вижда бъдещето (Емералд, Черна вещица. Чудя се дали е видяла какво ще я сполети?);

— Да се преобразява в друг човек, мъж или жена (Джоси Бах, Ловец);

— Да лети (Малкълм, Черен магьосник от Ню Йорк; няма категорични доказателства, че Маркус може да лети, но със сигурност може да прави големи скокове);

— Да подсилва растежа на растенията или да ги убива от разстояние (Сара Адамс, член на Съвета; може би е любител градинар?)

— Да излъчва електричество (Фелисити Ламб, Ловджийка);

— Да лекува (Дороти Мос, секретарка на председателката на Съвета);

— Да огъва и извива метални предмети (Сюзън Портър, Ловджийка);

И най-странното:

— Да забавя хода на времето (Кърт Къртейн, Черен магьосник).

Разпитвам за предците на Маркус. Силия ми е казала родословното му дърво по мъжка линия. Внушителен списък с могъщи Черни магьосници. На всички дарбата им е била една и съща — да се преобразяват в животни. Чудя се дали и моята ще е такава. Може би това, че съм наполовина Бял, е от значение?

И макар че Маркус вече не е тема табу, все пак не ми е позволено да науча всичко за него. На повечето ми въпроси отговорът неизменно е: „Това няма значение“.

До този момент съм питал за:

Женската страна в родословието на Маркус. („Няма значение.“)

Къде е роден Маркус и къде е израснал? („Няма значение.“)

Откъде Маркус е познавал майка ми? (Шамар.)

Само че аз знам как Маркус се е запознал с майка ми, а и след като се върнах от дома на Мери, баба ми разказа какво точно се е случило. Чудя се дали Силия знае истинския отговор на този въпрос.

Веднъж Силия ме попита:

— Според теб как командвам дарбата си?

Уморен съм. Освен че трябваше да направя три обиколки, тя ме накара и да изчистя печката. Свивам рамене.

В следващия миг съм на пода в кухнята, запушил уши. Силия рядко използва дарбата си, обикновено само ме перва зад врата или ми удря шамар.

Пищенето спира изведнъж и аз се изправям, хващам се за печката, за да се надигна. От носа ми тече кръв.

— Как командвам дарбата си?

Избърсвам си носа с ръкав.

— Ами, мислиш си за нея и...

Отново съм на пода.

Пищенето секва. С дъските на дюшемето сме стари познати. Взирам се в тях в търсене на отговор. Но те рядко ми помагат.

Изправям се на колене.

— Е?

Свивам рамене.

— Просто го правиш.

— Да. — Перва ме зад врата. — Все едно замахвам с ръка. Знаем, че искам да го направя, къде и на кого, и става почти автоматично. Просто го правя. Не се налага да мисля.

Перва ме отново.

Изправям се и отстъпвам крачка встрани.

— А Маркус как командва дарбите си? — пита тя.

— Може ли да ги контролира всичките?

Силия кимва.

— Има доказателства, че мята светкавици, премества предмети, прави големи скокове...

— Някои хора могат да свирят на много музикални инструменти. Просто вземат инструмента и свирят. Макар че сигурно трябва доста да се упражняват, за да станат истински майстори.

— Но винаги има един, който им е любим — обажда се Силия.

— Аз още не съм получил дарбата си, откъде да...

Така ме перва, че ми излизат свитки пред очите.

Силия ме учи и на историята на вещиците и магьосниците. Не съм сигурен дали да ѝ вярвам. Често се питам дали мога да вярвам на поне едно нещо, което тя ми казва. Така или иначе, според Силия преди хиляди години, още преди светът да се раздели на различни държави, всяко племе си имало лечител: шаман. Малцина от тези лечители притежавали истинска мощ, но една от тях, Гита, имала силна дарба и била добра и великодушна. Тя лекувала болните и ранените не само от своето племе, но и от чуждите.

Това не се нравело на вождя на племето Астер, който заповядал никой да не припарва до Гита без разрешението му. Държал я като затворничка в селото. Гита обаче искала да помага на всички и затова избягала с помощта на един ранен воин, Галор, когото била излекувала.

Галор и Гита заживели в отдалечена пещера. Гита помагала на всеки, който идвал при нея. Галор ловувал и я защитавал. След година-две им се родили близначки, които си приличали като две капки вода. Нарекли ги Зорница и Вечерница. Гита ги посветила в тайните на вещерските си умения и на седемнайсетия им рожден ден им дала по три дара и да отпият от кръвта ѝ. И двете станали могъщи вещици.

След години обаче вождът Астер се разболял и изпратил вестносец да помоли Гита да се върне. Гита искала да помогне, тъй като помагала на всички, но Галор не вярвал на Астер и убедил Гита да изпратят дъщеря им Вечерница, по-малката. Вместо да излекува Астер, изпълнената с омраза и злост Вечерница го проклела и избягала. В продължение на месец Астер страдал в големи мъки и накрая умрял. За да си отмъсти, синът му Аш убил Галор и отвел в плен Гита и Зорница.

Милата и състрадателна Зорница се влюбила в Аш и му родила дъщеря. Тя била първата Бяла вещица.

Вечерница обикаляла от племе на племе. Тя също имала дъщеря, която станала първата Черна вещица.

— Вярваш ли в тази легенда? — питам Силия.

— Това е нашата история.

— Личи си, че е съчинена от Бели.

Днес Черните се присмиват на Белите, задето живеят сред Безцветните и се преструват, че са като тях. За Черните Белите са слабаци, тъй като използват огнестрелни оръжия, за да убиват, и телефони, за да поддържат връзка помежду си.

Белите пък мразят Черните заради безредието и честите им налудничави изблици. Черните се държат настрани от Безцветните, но и не живеят заедно със себеподобните си. Браковете им бързо се разпадат и често приключват със смърт. Обикновено живеят сами, мразят Безцветните и техните технологии. Дарбите им обаче са силни.

Силия отказва да говори за предците ми по женска линия, разкрива ми само мъжете. Списъкът е внушителен и в същото време доста потискащ. Предците ми до един са били могъщи Черни магьосници и нито един от тях не е умрял в леглото си на почтена възраст. Прадядо ми Масимо се е самоубил, така че може да се приеме, че не е бил убит от Белите, но той е единственото изключение.

— Аксел Едж (баща на Маркус) — умрял в подземията на Съвета при Възмездие;

— Масимо Едж (баща на Аксел) — самоубил се в килията си в подземията на Съвета;

— Максимилиан Едж (баща на Масимо) — умрял в подземията на Съвета при Възмездие;

— Кастор Едж (баща на Максимилиан) — умрял в подземията на Съвета при Възмездие;

— Лео Едж (баща на Кастор) — умрял в подземията на Съвета при Възмездие;

— Дарий Едж (баща на Лео) — умрял в подземията на Съвета при Възмездие.

Според Силия името на бащата на Дарий не е известно, тъй като той е живял по времето, когато се е изграждала организацията на Съвета на Белите, и тогава не е имало архиви. От семейните хроники обаче можело да се добавят още няколко поколения назад:

— Гонт Едж (баща на Дарий) — убит от Ловци в Уелс;

— Тайтърс Едж (баща на Гонт) — убит от Ловци в горите на Британия;

— Хароу Едж (баща на Тайтърс) — убит от Ловци някъде в Европа.

— Няма ли поне един от тях, който да е живял дълго и щастливо? — попитах Силия.

— Някои са доживели до петдесет. Не знам дали са били щастливи.

Така че няма нищо чудно, че баща ми е предпазлив. Като се замисля за моите предци — как са страдали и са се мъчили, не мога да разбера защо е било всичко това. Просто не го разбирам. Не искам да живея в клетка, не искам да умра в килия, не искам да ме подлагат на изтезания, не искам да убия баща си. Не го искам, но всичко се повтаря поколение след поколение.

Чудя се, ако някога имам син, какво ще стане с него. Може би ще направя като Маркус, ще го оставя някъде и ще се надявам да живее по-добре без мен. И въпреки това аз съм окован в клетка и знам, че няма надежда. Няма никаква надежда.

Мисля си обаче, че покрай жестокостта и страданията си моите предци са намирали щастие, макар и за кратко. Щом аз мога да съм щастлив, то навярно и те са можели. Поне така се надявам. Надявам се... Защото, ако ми е писано да умра в клетка, искам поне малко да се порадвам преди това. Представям си Аран, Аналис, как тичам в Уелс, мисля си как всеки дъх трябва да е ценен, да си струва, да е важен.

МЕЧТИ ЗА БАЩА МИ

Заради режима не ми остава много свободно време и винаги съм уморен, но все пак понякога се случва, когато съм в клетката, да не съм в настроение за зяпане на облаци или за правене на лицеви опори и тогава давам воля на въображението си.

Все още си представям как на седемнайсетия ми рожден ден баща ми идва да ме спаси. Лежа окован в клетката, цари тишина и

изведнъж в далечината се чува тътен, не е вятърът, нито гръмотевица, а гневът и яростта на Маркус. Той изниква над хълма от запад, целият облечен в черно, лети във въздуха, само че не на метла или на кон, а прав, все едно на сърф, макар че сърф не се вижда, може би е невидим. Тътенът се усилва, решетките на клетката се разхвърчават настрани, оковите падат. Татко прави кръгче над мен и плавно се спуска, аз скачам на невидимия сърф и отлитам с него. Прекрасно е да съм с баща ми, да летим заедно в небето, далеч от разпердушинената клетка.

Отиваме в дома му в планината, там е тучно и зелено, почти като в тропиците. Сядаме край едно бистро поточе сред вековните дървета и обраслите с мъх скали и татко ми дава трите дара — нож, пръстен и целувка, — отпивам от топлата му кръв от дланта му и той ми прошепва тайните слова. Никога повече не се разделяме, ловуваме дивеч и риба и живеем в гората.

В общи линии, това е най-голямата ми мечта и все към нея се връщам.

Мечтая си и за други неща. В повечето от фантазиите ми главна роля играе Аналис и в тях има много гола плът, пот, целувки и езици. Най-вече си представям как сме на скалата на Гърбавия хълм, Аналис е в униформата си от училище, Киаран така и не се появява, а аз я целувам и бавно, нежно свалям дрехите ѝ, откопчавам блузата и полата ѝ, покривам тялото ѝ с целувки.

Другата ми фантазия е подобна: с Аналис отново сме на скалата, само че този път тя ме съблича, издърпва тениската през главата ми, разкопчава джинсите ми, целува ме по гърдите, по корема, по цялото тяло.

Понякога мястото се променя: Аналис ме съблича в подножието на хълм в Уелс, Аналис ме съблича на брега на морето, Аналис ме съблича посред бял ден, на светлината на луната, в дъжд, в кал на сред локви.

В тези мечти по тялото ми няма никакви белези.

Последната ми фантазия е как просто издухвам клетката и изведнъж се появява Аналис, целуваме се и аз свалям дрехите ѝ, после тя ме съблича, целува ме по гърдите, корема, гърба. Белезите си стоят, но не я отблъскват, любим се на кожата сред останките от съборената клетка.

Добре звучи, нали? Най-много ми харесва това, че Аналис не се плаши от белезите ми. Не смятам, че ще ѝ допаднат, но поне се надявам да не я отвращават.

Имам и една мечта, за която рядко си позволявам да мисля, но понякога не мога да се сдържа и пак се връщам към нея. Представям си, че живея в къща в прекрасна долина край плитка, бързотечаща река, толкова чиста и бистра, че нощем искри. Хълмовете са обрасли с дървета и жужат от живот, гората е пълна с птици и зверове. Мама и татко са живи, това е техният дом и аз съм при тях. По-голямата част от времето прекарвам с баща ми, спим не в къщата, а в гората, ловуваме заедно. През деня сме с мама, тя гледа кокошки и има градина. Летата са горещи и слънчеви, зимите са студени и снежни, живеем заедно и никога не се разделяме. Мама и татко остаряват доволни и щастливи, аз съм с тях и всеки ден е прекрасен.

МИСЛИ ЗА МАМА

Когато се върнах след рождения ден на Мери, баба ми каза, че мама и Маркус са се обичали. Само че мама знаела, че не бива да обича Черен магьосник. И затова се чувствала виновна. Омъжила се за Дийн, родила му деца и се мъчела да бъде щастлива, но всъщност обичала Маркус още от мига, в който го била видяла.

Чудно ми е дали все още го е обичала, след като той е убил съпруга ѝ, бащата на децата ѝ.

Предполагам, че когато Дийн е хванал майка ми и Маркус, двамата са се сбили. Дарбата на Дийн е била да бълва пламъци като дракон и явно не му е помогнала кой знае колко, тъй като тя вече е в списъка на Маркус.

Кога ли са секнали пламъците? Със сетния му дъх?

А къде е била през това време мама? Там, при тях? Гледала е как баща ми изяжда туптящото сърце на съпруга ѝ?

Сигурно ѝ е било лесно да се самоубие, щом е обичала мъж, способен да направи такова нещо. Обичала е мъж, който с лека ръка убивал мъже, деца, жени, бил убил дори бащата на децата ѝ. Обичала е мъж, който изяждал сърцата на враговете си. И когато ме е погледнала, мен, сина на Маркус, и е видяла, че приличам на него, сигурно се е запитала на какво ли ще съм способен и аз.

ОЦЕНЯВАНЕ

Сега ме оценяват всеки месец. Прави го Силия.

Първо ме претегля, измерва колко съм висок и ме снима. Не ми показва нито снимката, нито данните за теглото и ръста ми.

Следват измервания на физическото състояние: бягане, тренировки. Отбелязва си резултатите, но не ми ги показва.

След това ми дава разни тестове и задачи. Там нямам никакви проблеми. После идват четенето и писането. Силия твърди, че не може без тях, макар че и двамата знаем какви ще са резултатите.

Това е.

На следващия ден ме оставя окован в клетката. Тя заминава сутринта и се връща надвечер. Не знам дали се среща с някого, или изпраща резултатите по пощата. Понякога я питам, но тя се прави, че не ме е чула.

Другата новост, която току-що е била сведена на Силия, е, че няма да ходя в сградата на Съвета за годишната си оценка. За шестнайсетия ми рожден ден Съветът щял да дойде при мен. Трябва да се постарая да се представя добре.

ПЪНКАР

— Какво искаш да покажеш?

— А?

— С това — Силия кимва едва-едва към главата ми.

Ухилвам се.

Веднъж в месеца тя ме пуска в банята в къщата да се изкъпя. Водата е топла, макар и кафеникава, има и сапун. Обръсвам косъмчетата над устните и по брадичката си. Самобръсначката е от еднократните и ножчето е толкова тъпо, че отдавна съм се отказал да го използвам като оръжие, по-голяма е вероятността да убия някого с молив, отколкото с него. Силия ме подстригва късо, но днес обръснах косата си отстрани, така че остана само един гребен да стърчи в средата.

— Ще трябва да обръснеш цялата си глава. И ще приличаш на монах.

— Чист, непорочен и отдаден на търсене на истината?

— По-скоро мекушав и слабохарактерен послушник.

— Което изобщо не отговаря на истината.

— По-добре не ги предизвиквай.

Силия иска да се представя добре. Вероятно това ще ѝ вдигне акциите пред Съвета.

Сядам на масата.

— И какво сега?

— Сега ще се върнеш в банята да си обръснеш главата.

— Нямах чувство за хумор.

— Изглеждаш адски смешно, не отричам, но е по-добре да го направиш доброволно.

Връщам се в банята. Отражението ми ме сепва за миг. Не е заради щръкналия пънкарски гребен, просто не мога да се позная. Не съм свикнал да се виждам в огледало. Сресвам косата си, мярвам белязаната си дясна ръка, лицето обаче не е моето. Знам, че съм аз, заради белега на дясната буза, който ми остана от Джесика, както и заради белега над ухото от Нийл, белее се на тъмния фон на косъмчетата. Но лицето ми не изглежда така, както си го представях. Като че ли е състарено. Много по-състарено. Очите ми са големи, черни и дори когато се усмихвам, в тях няма и помен от топлина. Изглеждат бездънни, черните триъгълници в тях се въртят бавно. Привеждам се към огледалото, опитвам се да зърна къде свършват зениците и започват ирисите, челото ми опира в стъклото. Отдръпвам се в другия край на банята, обръщам се и после се завъртам рязко, мъча се да хвана нещо в тях, поне някаква искрица. Не, няма.

— Какво се мотаеш? — обажда се Силия.

Вземам бръснача, после го оставям.

След минута излизам.

Тя се размива, после става сериозна.

— Е, това вече е прекалено. Махни ги!

Усмихвам се и вдигам пръсти към веждата. Там съм закачил три метални халки, една съм сложил на дясната ноздра, а друга, по-голяма, в левия ъгъл на долната устна.

— С тях съвсем приличам на пънкар, нали? И с това тук... — Прокарвам пръст по нашийника. — Ако бяха безопасни игли, щеше да е още по-добре.

— Откъде ги взе?

— От верижката на казанчето.

— Можеше да окачиш на врата си и самото казанче. Щом ще се правиш на луд...

— Просто си стара и не разбираш.

— Да се върнем на първоначалния ми въпрос. Какво искаш да покажеш? Какво целиш с това?

Поглеждам през прозореца към хълмовете и небето, бледите сиви облаци изсмукват цветовете.

— А?

— Свобода. Да не ме преследват повече — отговарям спокойно.

Мълчание.

— Мислиш ли, че някога ще го постигна?

Навън нищо не помръдва; вятърът не полюшва тревата, облациите не се движат.

Вечерта рисувам. Рисувам с молив, тъй като химикалките са свършили, а нямам и въглен. Но и моливът върши добра работа. Силия е отделила няколко от рисунките ми на животни и цветя, за да ги покаже на Съвета. Изкушавам се да я попитам: „И какво си мислиш, че ще постигнеш с това?“, но не го правя, тъй като знам, че няма да ми отговори.

Тази вечер рисувам Силия. Тя не обича да я рисувам, но именно затова е по-забавно. Не ми пука, че ѝ лазя по нервите. И без това тя ще изгори листа после. Винаги хвърля портретите си в огъня. Не го приемам като обида, проблемът е в нея самата.

Понякога рисувам и дясната си ръка. Разядената кожа е като разтекла се гъста боя, която накрая се е събрала в кръгло, все още незасъхнало петно. Кожата между браздите е напукана и напластена като мазки на стара картина. Ръката ми е произведение на изкуството.

Преди няколко седмици нарисувах в ръката си дълъг тънък кинжал. Като го видя, Силия така се вцепени, че си помислих, че ще припадне. Смачках листа, измърморвайки, че рисунката не става, и го хвърлих в огъня, преди тя да успее да ме спре. Втори път не го направих, не беше забавно.

Пейзажите ми не струват. Не мога да ги докарам както трябва, а рисунките ми на къщата са отчайващо зле. Но пък успях да хвана клетката. Улових изсмуканата ѝ чернота, усещането, че държи нещо в

себе си. Познавам я прекрасно. Това е най-доброто ми произведение. Казах на Силия, че трябва да я запази за Съвета. Тя не отговори, но я прибра някъде. Сигурно я е изгорила.

— Ще пристигнат тук преди обяд — обажда се тя. — Преди това трябва да те претегля и снимам.

— Притесняваш ли се?

Силия не отговаря и аз се накланям леко на една страна, очаквайки плесник, но този път тя не реагира.

— Няма да те изложя, не се тревожи. Ще бъда послушен и ще отговарям мило на въпросите им. Няма да ги заплюя в лицето. Освен може би накрая.

Силия въздъхва.

Отново замълчаваме, аз се мъча да докарам косата ѝ. Струва ми отгъняла, може би от грижи.

— Ти ще присъстваш ли на срещата?

— Ти как мислиш?

— Едва ли... Не, със сигурност няма да те допуснат.

— Защо питаш тогава?

— Просто да върви разговорът.

— Постарай се повече.

Стигам до устата ѝ. Тя е доста голяма и някак си смекчава грозотата на дебелите устни, придава им по-интересен вид. Обичам да рисувам Силия пред клетката с ключовете в ръка, понякога на лицето ѝ се чете едва ли не жал. Може би заради това се е хванала с тази работа.

— Хайде, казвай — подхвърля тя.

— Какво?

— Виждам, че искаш да питаш нещо.

Откъде знае?

— Ами... Чудя се... Как си се навила да ми бъдеш надзирател?

— Учител и настойник.

— Едва ли е имало много кандидати.

Приключвам с устата ѝ, извитите ѝ надолу устни вече не са свити толкова строго. Обръща се към мен, разваля позирането.

— Предполагам, че първо за мен са се сетили.

— Едва ли е имало други.

Поглеждам я, но тя си мълчи.

— И животът ти е толкова пуст, че седенето на края на света като тъмничар на едно невинно дете ти се струва прекрасно занимание.

Тя се усмихва.

— Обзалагам се, че не ти плащат чак толкова много.

Кима леко.

— Държиш в клетка момче, което още няма шестнайсет, нанасяш неизличими белези върху тялото и психиката му, без то да е направило нищо лошо... това трябва да са допълнителни плюсове към работата.

— Да — отвръща Силия, — така е.

Усмивката е изчезнала, но вече не ме гледа тъй подигравателно. Застава както преди и без да ме поглежда, казва:

— Маркус уби сестра ми.

Сестра ѝ е в списъка. Не знам фамилията на Силия. Питал съм я, но явно няма значение.

— Каква е била дарбата ѝ?

— Приготвяне на отвари.

Кимам.

— Маркус може ли да прави като теб? Това с пищенето?

— Има ли го в списъка?

— На твое място бих внимавал. Вероятно ти е хвърлил око.

Отново замълчаваме.

Отдавна подозирам, че Силия ми има зъб, или по-точно ми има зъб, задето съм син на Маркус. Не е толкова трудно човек да се досети. Няма как да не е познавала или да не е била близка с някого от списъка.

— Аз не съм Маркус.

— Знам.

— Не аз съм убил сестра ти.

— Не е честно, нали? Надявах се, че има шанс, макар и малък, той да милее за теб и мисълта, че синът му е тук, да не му дава мира.

— А той знае ли, че съм тук?

— Не, нямам предвид конкретно това място. То е добре скрито дори и за неговите способности. — Тя разкършва рамене. — Но няма как да не знае, че си при нас. И не е трудно да предположи, че не се радваш на безметежен живот. Не бих искал да го разочаровам в това отношение.

— В такъв случай защо не ме държиш по цял ден в клетката? Едва ли смяташ, че наистина ще мога да го убия. Това обучение е пълна глупост.

Тя става и прави няколко крачки. Обикновено това е знак, че не желае да отговори.

— Вероятно си прав. Но пък да те държа цял ден в клетката, ще е жестоко.

Думите ѝ ме смайват. Засмивам се невесело. После подхвърлям:

— Не мога да повярвам... Нося нашийник, който може да ме убие. Всяка вечер ме затваряш в клетката...

— Храня те добре. Позволявам ти да рисуваш.

— И смяташ, че е редно да ти благодаря за това?

— Не. Редно е да си с пълен стомах и да рисуваш.

— Готово.

Побутвам листа към нея. Тя го взема и го поглежда. След това го навива на руло и го хвърля в огъня.

Вземам молива и започвам нова рисунка. Този път рисувам себе си, лицето, което видях в огледалото, но още по-състарено. Вероятно точно така изглежда Маркус. Усещам как Силия ме наблюдава. Затаила е дъх. За първи път рисувам баща си. Правя очите наситено тъмни като моите. Катраненочерни.

Крайният резултат не ми допада особено. Изглежда твърде красив и мил.

— Изгори я. Не става.

Силия я взема, оглежда я по-дълго, отколкото оглеждаше своя портрет. След това я отнася в другата стая.

— Това не означава, че той изглежда точно така — подвиквам след нея.

Тя не отговаря.

Прибирам моливите, гумата и острилката. Щраквам капака на старата кутия. Готово. Силия се връща и сяда срещу мен.

— Някой бил ли е близо да го хване? — питам.

— Не се знае колко близо са били. Никой не е успявал. Той е много добър. И страшно предпазлив.

— Мислиш ли, че ще успеят да го заловят?

— Все някога ще допусне грешка. Една е достатъчна. Ще го сгащят и ще го убият.

— А мен ме използват за примамка, така ли?
— Логично звучи — отвръща тя доволно.
— Но ти не знаеш как? По какъв начин?
— Моята работа е да бъда твой настойник и учител. Нищо повече.

— Докога?

— Докато ме освободят.

— А какво ще стане с мен, ако го заловят?

Долната ѝ устна увисва за миг. После бавно се прибира.

— Ще ме убият ли?

Устната отново увисва, но този път Силия се окопитва веднага и отвръща:

— Вероятно.

— Макар да не съм направил нищо лошо.

Тя вдига рамене.

— За всеки случай, така ли?

Не отговаря.

— И какво ще направиш, ако ти заповядат да ме убиеш? Ако ти кажат: „Пръсни му черепа!“.

Вдигам пръст, все едно натискам спусъка, и устните ми беззвучно правят „па!“.

Тя става, минава зад мен, забива пръст във врата ми и повтаря:

— Па!

Не успявам да заспя. Няма вятър, не полъхва дори. Облаците не помръдват. Не вали.

Притеснено ми е заради срещата със Съвета. Ръцете ми треперят. От нерви.

Усещам пръста на Силия на врата си. Знам, че могат да ме убият когато си поискат. Няма значение кой ще го направи и как, резултатът пак е същият. И все пак при мисълта, че може да е Силия, настръхвам. Знам, че ще се подчини. Иначе ще я убият нея.

Номерът е да се наслаждаваш. А как да се наслаждаваш на това?

Трябва да намериш начин.

Силия твърди, че Аналис е добре, както и Дебора, Аран и баба, но се подразбира, че това може да се промени за миг. Ако умра, нищо

няма да ги заплашва.

Това е положителната страна.

Приятно ми е да си мисля, че те са живи, добре и в безопасност.

Аналис тича в гората, усмихва се, смее се, катери се по скалата. Искам да я видя и отново да я докосна, искам да целуне пръстите ми, лицето, цялото ми тяло. Но знам, че това никога няма да стане, че накрая тя ще отиде на скалата с някой Бял гадняр, който ще я опипва похотливо. Как да се наслаждавам на това?

Дебора ще се омъжи за симпатичен младеж, ще роди деца, ще е щастлива. Не ми е трудно да си го представя. Точно така ще стане. Ще има три-четири деца, ще е чудесна майка и всички ще са щастливи. Баба ще си живее спокойно у дома, ще пие чай и ще храни кокошките.

Това са добри, оптимистични мисли. После обаче си спомням как баба и Дебора плачеха в коридора. Но тогава сълзите им изсъхнаха и пак ще изсъхнат, може би дори вече са изсъхнали. Може би вече ме смятат за мъртъв.

Аран едва ли ще повярва, че съм мъртъв. Помня как ме галеше по главата и повтаряше: „Не мога да го понеса“. Как кракът му стърчи от леглото, пръстите ми целуват челото му, от очите ми капят сълзи...

ЛОВЕЦ

Днес навършвам шестнайсет. Силия ме измери и претегли. После обръсна главата ми.

Сега съм отново в клетката. Окован. Сигурно Силия смята, че така ще покаже, че си върши съвестно работата.

Приближава се джип. След цяла година тишина боботенето ми се струва ужасно силно. И продължава да се усилва. Накрая обаче секва и гостите излизат.

Председателката на Съвета не си е направила труда да дойде. Няма я и другата жена. Чичото на Аналис, Соул О'Браян, обаче е тук, придружават го още двама. Тъмнокос млад мъж с нови туристически обувки, джинси и необлично непромокаемо яке. Толкова е блед, че все едно е стоял с години затворен някъде. За разлика от него другият като че ли цял живот е бил навън. Русата му коса е прошарена със сиво. Висок, мускулест, черните му дрехи подсказват какъв е. Ловците лесно се разпознават. Гледат надменно всички, дори и членовете на Съвета.

Силия отива да ги посрещне. Чудя се дали ще козирува, или ще протегне ръка да се здрависат. Нито едното, нито другото.

Приближават се към мен. Аз съм в клетката. Ловецът е със светлосини очи, даже не са сини, а сребристи.

Поглеждат ме, после ми обръщат гръб и влизат вътре.

Следва обичайната процедура. Оставят ме да чакам.

Силия идва да ме вземе. Не казва нищо, отключва клетката и тръгва към къщата. Спира на прага. Минавам край нея, чудя се дали ще ми пожелае успех, но не е чак толкова напрегната.

Тримата посетители седят край масата. Аз съм прав, разбира се. През прозореца виждам Силия, крачи отвън.

Въпросите задава чичото на Аналис, от време на време си записва по нещо. Въпросите са същите, които ми задава Силия всеки месец. Той вдига вежди, когато се мъча да чета, но като цяло изражението му е отегчено. Бавен е, отнема ни доста време да минем всички тестове.

— Приключих с въпросите — заявява той.

Не говори на мен, а на Ловеца. Досега той не се е обаждал.

Ловецът става и се приближава, оглеждайки ме. По-висок е от мен, но не много, изглежда набит и здрав. Гръдният му кош е два пъти по-голям от моя, вратът му е дебел.

Застава зад мен и прошепва в ухото ми, така че усещам дъха му:

— Съблечи си ризата.

Подчинявам се, макар и бавно.

Третият, тъмнокосият, идва да погледне гърба ми. Хваща ме за мишницата и едва се сдържам да не се дръпна. Пръстите му са лепкави, меки. Обръща ръката ми и се вглежда в белезите по китката.

— Възстановяваш се изключително добре. Бързо ли става?

Не съм сигурен какво да му отговоря.

— Да излезем да видим — обажда се Ловецът. Отново усещам дъха му във врата си.

Ловецът прошепва няколко думи на Силия. Тя кимва и се отправя към поляната, на която тренираме.

— Покажи ми какво може — заповядва Ловецът.

Със Силия си разменяме удари.

Ловецът ни заповядва да спрем, вика Силия и ѝ нарежда нещо.

Силия се връща, личи си, че е сериозна. Бием се. Тя ме побеждава, не успях да ѝ се измъкна. Носът ми е разкъравен, едното око е подуто.

Викат ме. Тъмнокосият иска да види как се възстановявам. Правя го, старая се да е бавно.

Решавам, че това е всичко, но Ловецът пак си шепне със Силия и след това се обръща към мен:

— Голямата обиколка.

Тичам спокойно. Не виждам смисъл да се напрягам.

След като се връщам, Ловецът заповядва отново да се изправим на поляната. Този път обаче Силия е въоръжена с нож. Отново побеждава. Ранява ме по рамото. Тъмнокосият иска да види как се възстановявам.

— Още веднъж голямата обиколка — заповядва той.

Подчинявам се. Не си давам зор, сигурен съм, че след това Силия пак ще ме спуга от бой.

Оказвам се прав. Силия побеждава отново. Явно са ѝ наредили да не се сдържа. Промушва ме в бедрото. Дълбоко. Това вече ме вбесява. Възстановявам се и...

— Голямата обиколка.

Хуквам, не мисля за тичането, пред очите си виждам единствено тъмнокосия, който стои и ми се усмихва.

Този път заварвам и Ловеца да се усмихва.

Загризва ме лошо предчувствие.

Карат ме отново да се изправа срещу Силия. След три големи обиколки и три схватки с нея. Старая се да я държа на разстояние, успявам дори да я ритна веднъж, но Ловецът ме издебва в гръб и ме бута към нея. С това въпросът приключва. Озовавам се на земята. Ловецът пристъпва към мен и ме сритва яко в ребрата. Още веднъж. Ботушите му са като бетонни блокчета.

— Ставай! Голямата обиколка.

Усещам, че няколко ребра са счупени. Сигурно и той го знае.

Възстановявам се и бавно се надигам.

Той ме удря и отново се озовавам на земята. Рита ме. Счупва още няколко ребра. Оставам да лежа в калта.

— Ставай, казах! Голямата обиколка!

Опитвам се да се възстановя, но съм изчерпал силите си. Едва-едва се надигам. Затичвам се бавно.

Мъча се да се отпусна. Да забравя за тях. Все едно ги няма. Чак когато вече приближавам къщата, усещам, че ребрата ми са се възстановили напълно.

Тъмнокосият се приближава към мен и поглежда гърдите ми. Синините са изчезнали.

След него идва Ловецът. В ръката си държи палка. Обръщам се към Силия, тя обаче е забила поглед в земята.

След миг отново съм на земята. Побоят с палка е новост за мен. Май няма нищо счупено, но не мога да помръдна.

Тъмнокосият се надвесва над мен.

— Можеш ли да се възстановиш? Можеш ли да станеш?

Да, мога да стана. Заставам на колене, но изведнъж ми се завива свят и се плъосвам по лице.

Когато отворям очи, Силия е клекнала до мен.

— Заминаха ли си? — питам.

— Да.

— Ще си полежа тук още малко.

— Добре.

Късно следобед е, вече съм напълно възстановен. Силия ми отпуска допълнително манджа и хляб. Гледа ме как ям.

— Типични Бели — отбелязвам аз. — Мили, любезни, готови да помогнат.

Тя не отговаря.

— Не че имам нещо против тях, но дори не ги заплюх.

Силия продължава да мълчи, така че пробвам друга тактика.

— Явно не съм толкова важен, след като председателката на Съвета не си направи труда да дойде.

— Знаеш ли кой е русият?

Вдигам рамене.

— Соул О'Браян. Преди няколко месеца го направиха временно изпълняващ длъжността председател на Съвета.

Кимвам. Интересно, чичото на Аналис се е издигнал.

— А Ловецът кой е?

Силия се изсмива. Оставям лъжицата и я поглеждам.

— Мислех, че го познаваш. Това е Клей.

— О!

Предводителят на Ловците ми е дошъл на крака.

— А тъмнокосият?

— Някой си Уолънд. За пръв път го виждам.

Доизгребвам манджата и забърсвам чинията с последния залък.

След това я отмествам настрани.

— Реших, че е по-добре да те оставя да ме победиш, за да не се изложиш пред тях.

— Много мило.

— Макар че едва ли съм ги впечатлил чак толкова. След като не мога да се справя с теб, нямам никакви шансове срещу Маркус.

— Вероятно.

— А и освен това дори не се опитах да ударя Клей.

— Мъдро решение.

И аз така смятам, но пък ако знаех кой е той...

— Какво? — пита Силия.

Не знам... Не знам какво мисля за Клей, затова казвам:

— Той е убил Саба, майката на Маркус, моята баба.

Тя кимва.

— Да, а Саба е убила майката на Клей.

Да, знам.

— А твоята майка... — Силия млъква нерешително. Не я поглеждам, за да не я сепна. — Майка ти е спасила живота на Клей. Бил ранен тежко от един Черен магьосник. Отровата разяжда рамото му и единствено майка ти можела да го излекува. Ако не била тя, Клей щял да умре.

Не я поглеждам. Няма какво да кажа.

— Майка ти имаше невероятна лечителска дарба. Наистина невероятна.

— И баба така казва.

Макар че баба не ми е разказвала тази история с Клей.

— Заинтригува ги способността ти да се възстановяваш.

Поглеждам я.

— И?

— Като те гледам, вече си достатъчно добре да измиеш чиниите.

След оценката месеците отминават бързо един след друг, режимът си остава същият. Идва есента, нощите са по-дълги и по-студени. После зимата. Вали сняг. Духа вятър. Но аз съм по-силен от всякога. Не обръщам внимание на дъжда. Мразът ми харесва. Нозете ми са закоравели като гъон.

Снегът се стопява, само тук-там по усойните места още се белеят преспи. Слънчевите лъчи носят топлинка, лежа и не мърдам, за да усетя как сгриват кожата ми.

До седемнайсетия ми рожден ден има вече не години, а само няколко месеца.

Силия не отваря дума за него. Често я разпитвам какво ще стане тогава, но тя не отговаря.

Един ден, докато меся хляб вътре, Силия пише нещо на масата. Пробвам се отново с познатия въпрос.

— Ще получа ли трите дара на рождения си ден?

Мълчание.

— Ако искате да убия Маркус, ще имам нужда от тях.

Тя продължава да пише.

— Баба ли ще ми даде трите дара?

Знам, че няма да ме пуснат при нея за нищо на света.

Силия вдига глава и отваря уста, но не казва нищо.

— Какво?

Тя оставя химикалката.

— Баба ти...

— Какво?

— Тя почина миналия месец.

Моля?! Миналия месец?

— И ти си забравила да ми кажеш, така ли?

Може и да лъже, няма как да знам кое е истина.

Хвърлям тестото на пода.

— И сега не биваше да ти казвам.

Силия се прави на добра душа. Но как да бъда сигурен, че не лъже? Баба обаче наистина е мъртва. Усещам го. Убили са я или са я накарали да се самоубие. Могат да убият всеки, когото си поискат.

— А Аран?

Поглежда ме безизразно.
Ритвам стола, грабвам го и го хвърлям с все сила.
Могат да правят каквото си поискат и да убият когото си поискат.
Мразя ги, мразя ги, мразя ги! Отново мятам стола.
— Ако не престанеш, ще те затворя в клетката.
Бутам стола настрани и се хвърлям срещу Силия.

Свестявам се в клетката окован.

ПОСЕТИТЕЛИ

Няколко седмици по-късно, докато събирам яйцата, се сещам за баба и нейните кокошки, които все се тикаха да влязат в кухнята, спомням си как с широкополата шапка с було отпред изваждаше питите от пчелния кошер...

Оставям кошницата с яйцата на земята и накланям леко глава.

Ослушвам се напрегнато.

Слабо, едва доловимо боботене долита от далечината.

В къщата нещо издрънчава.

Изтичвам до зида, от него се качвам на клетката и поглеждам на югозапад, откъдето в мечтите ми се появява Маркус.

Хълмовете стоят смълчани, не издават нищо. Обръщам се бавно, озъртам се и се ослушвам, затаил дъх.

Не, не е вятърът.

Бученето се усилива.

Силия наднича от прозореца на кухнята. Не чува шума, но явно се досеща защо съм се качил на клетката. Изчезва от прозореца и след миг се появява на прага. Сега вече шумът се чува ясно.

Не е баща ми. Приближава се бръмчене на мотор.

— Влизай вътре! — изкрещява Силия.

По пътя се задава лъскав черен джип.

— Слез от клетката!

Ако това са хора, истински хора — туристи, дошли на почивка, — може и да ми помогнат. Ще им кажа, че ме държат затворен в клетката. Може и да успеят да ми свалят нашийника. Или по-добре да изчакам да ги отпрати и тогава да я халосам с нещо...

И в този миг тя се променя. Тялото ѝ се отпуска леко.

— Влизай в клетката, Натан.

Гласът ѝ е спокоен. Явно посетителите са ѝ познати.

Още няколко секунди се вирам в джипа, след това скачам долу и влизам в клетката.

— Щракни катинара.

Тя поема към къщата.

Дръпвам вратата силно, така че да издрънчи, но не слагам катинара. Клеквам в дъното и изваждам пирона от земята. Пъхам го в устата си, забивам го в бузата и бързо се възстановявам, така че плътта да го скрие.

Боботенето става още по-силно. Джипът спира от другата страна на къщата. Силия се приближава към него.

Говори с шофьора. Ръкомаха възбудено, струва ми се ядосана. Твърде необичайно за нея.

Не мога да видя кой е шофьорът.

Вратите на джипа се отварят. Силия разперва ръце, сякаш възнамерява да спре тези, които ще слязат. Те са едри почти колкото нея. Облечени са в черно, разбира се. Не мога да видя лицето на шофьора, докато Силия не се дръпне настрана, но се досещам кой е.

Дали не са дошли да ме убият? Може ли да има друга причина? Дали ще заповядат на Силия да го направи? Да щракна ли катинара? Като че ли вече няма смисъл.

Клей пристъпва към мен.

Силия върви след него, зад нея идват още две жени.

— Никой не ме е предупредил — мърмори Силия.

— Аз нали ти го казвам сега? Извади го от клетката.

Тя се поколебава за миг, после отваря вратата.

Сигурен съм, че са тук да ме убият. Ще ме изкарат на поляната и ще ме застрелят. Може дори да не си направят труда да се разходят дотам, а да го направят тук, край клетката. Ще ме заровят в картофите. Вероятно това означава, че са видели сметката на Маркус и вече нямат нужда от мен. Баща ми е мъртъв.

— Излез — заповядва спокойно Клей.

Отстъпвам и поклащам глава. Ще трябва да ме убият вътре. Наистина ли баща ми е мъртъв?

В главата ми отеква пищене. Не е пищенето на Силия, а като от телефон. Не идва от Ловджийките зад нея, по-близо е. Усещам как

нещо ме сграбчва за дясната ръка и стиска китката ми. Още един Ловец се появява до мен. Все така грозен и едър е, както го помня. Киаран ми нахлузва белезници. Понечвам да го ударя с другата ръка, но той се хвърля на земята и ме повлича, една от жените се втурва в клетката и ме сграбчва. Успявам да я ритна, но в следващия миг се озовавам притиснат към решетката, ръцете ми са стегнати в белезници на гърба. За всеки случай ме удрят в решетките още два пъти.

— А си ми посегнал, а съм ти счупил ръчичките — изръмжава Киаран в ухото ми.

Хубавото на омразата е, че заличава всичко друго, нищо няма значение. Така че старият номер е лесен. Не ми пука, че ще ми счупи ръцете, не ми пука за болката, за нищо не ми пука. Отмятам глава назад и го удрям в лицето, уцелвам го точно в носа.

Той простенва, само че не ме пуска.

Ръцете ми са така стегнати, че не мога да мръдна, но пък не изскачат от раменните стави и за миг ми минава мисълта, че явно съм го халосал доста сериозно.

Той ме издърпва навън и ме хвърля на земята. Завъртам се и го ритвам в мутрата. След това се изтърколвам настрани и се изправям, но двете жени се нахвърлят върху мен и от удара в бъбреците едва не припадам.

Отпускам се на колене и забивам чело в земята.

— Това е недопустимо! — крещи Силия. — Аз съм неговият настойник!

— Заповядано ни е да го отведем — отвръща спокойно Клей.

На врата ми е стъпил някой и притиска главата ми към земята.

Силия продължава да мърмори и да спори, заявява, че и тя трябва да дойде, че каквото и да казват, щяла да ме придружи, само че Клей не отстъпва. Отхвърля възраженията ѝ с едно категорично „Не!“.

В крайна сметка Силия заявява, че трябва да ми свали нашийника. Изчаква да ѝ разрешат да се приближи и нежно го сваля от врата ми. После пак повтаря:

— Ще тръгна след вас.

— Няма да стане — отвръща Клей. — Ще вземем микробуса. Рисковано е да го вкараме в джипа.

— Тогава аз ще карам джипа.

— Не, Меган ще кара. Ако толкова държиш да дойдеш, може да пътуваш с нея.

Гласът му е заплашителен и Силия явно го усеща. Меган не може да се мери с нея, но пък ще се загуби, ще завие не където трябва, ще й свърши бензинът. Силия не може да рискува да си навлече гнева на Ловците и затова ще остане тук. Ще се подчини.

— А, трябваше да ти дам това.

Гласът на Клей отново е спокоен.

— Известие! Откога е?

Той не отговаря.

— Отпреди два дни? Защо не са ми го донесли? Аз отговарям за него.

Клей мълчи.

— Пише, че всички нечистокръвни трябва да бъдат обозначени. Какво означава това?

Досещам се, че Силия разиграва този театър заради мен.

— Аз отговарям единствено за транспортирането му, Силия.

— Ще дойда с...

Клей я прекъсва:

— Казах ти какво е положението, Силия. Отсега нататък той е наша отговорност.

— И кога ще го върнете?

— Нямам такива заповеди.

ОБОЗНАЧЕН

Лежа по корем на пода в микробуса на Силия. Минали са почти две години от предишното ми возене в него, но въпреки това ръждата и люспещата се боя ми се струват познати.

Киаран се мъчи да излекува счупения си нос, който е подут и разкървавен. Държи верига, вързана към белезниците и омотана около глезените ми, и от време на време, колкото да се намира на работа, я подръпва леко.

Клей е отпред, шофира Тамсин. Меган ни следва с джипа, а Силия сигурно още е в къщата.

Няма какво да правя, освен да си почивам, но задрема ли, Киаран дръпва веригата или ме удря с нея по гърба. Когато му омръзва, изревава напред:

— Хей, Тамсин, сетих се още един.

— Кажи — обажда се тя.

— Каква е разликата между мелеза и батута?

Тя не отговаря, но усещам тежък ритник в гърба и Киаран извиква:

— Преди да се качиш на батута, си събуваш обувките.

Следващия виц ми го прошепва само на мен.

— Каква е разликата между мелеза и главата лук?

Повдига ризата ми. Усещам пръстите му по белезите, белезите, които той ми остави.

— Когато кълцаш лук, плачеш.

След четири-пет часа микробусът спира. Долавям гласове, явно сме на бензиностанция. Пълнят резервоара, поръчват си сандвичи и напитки. От прекрасния аромат ми потичат слюнки, само че така ми се пикае, че не ми се мисли за храна и пиене.

Знам, че не си заслужава усилието, но въпреки това се пробвам:

— Трябва да отида до тоалетната.

Веригата изплющява по бедрата ми. Стискам зъби и издишам през носа.

Болката отминава и пак се обаждам:

— Трябва да отида до тоалетната!

Веригата отново издрънчава.

Микробусът потегля. Клей шепнешком нарежда нещо на Тамсин.

След двамадесет минути спираме. Издърпват ме за краката навън, микробусът е набутан зад някакви храсти. Чуват се коли наблизо. Намерили са закътано местенце.

— Само да си мръднал и ще ти счупя врата — прошепва Киаран в ухото ми, пръскайки капчици слюнка.

Правя се, че не съм го чул.

Сваля белезниците от дясната ми ръка.

Пикая. Дълго и с наслада.

Нахлузват ми белезниците още преди да си вдигна ципа и ме набутват обратно в микробуса. Усмиввам се — не само заради облекчението, а и защото се сеещам за Силия. Тя е по-корава от тези идиоти.

Пътуваме дълго. Киаран сигурно спи, тъй като не се занимава с мен. Пиронът все още е в бузата ми, само че с трима Ловци нямам никакви шансове за бягство.

Издърпват ме към вратата на микробуса, ръждивият под драска бузата ми.

— На колене!

Намираме се в двора на сградата на Съвета, същия двор, откъдето ме бяха отвели преди повече от година.

Стоварвам се на земята.

— На колене! — реве Киаран.

Клей го няма. Тамсин и Меган са край предната част на микробуса. Киаран стои до мен. Оглеждам го с присвити очи. Носът му е подут, едното му око е посинено.

— Много бавно се възстановяваш, Киаран.

Ботушът му се устремява към лицето ми, но аз се изтърколвам настрани и се изправям.

Тамсин се засмива.

— Бая бърз е, а, Киаран?

Той си придава незаинтересован вид.

— Вече е техен проблем.

Обръщам се и в този момент двама пазачи пристъпват към мен. Хващат ме под мишниците и ме повличат, без да кажат нито дума.

Влизаме в сградата през дървена врата и тръгваме по дълъг коридор, завиваме надясно, после наляво, минаваме покрай вътрешен двор, през още една врата и пак завиваме вляво. Стигаме до коридор, който ми е познат, и пазачите ме бутват да седна на пейка пред залата на Съвета.

Излекувам натъртванията и одраскванията си.

Всичко е както преди. Трябва да чакам, разбира се. Ръцете ми са хванати в белезници на гърба. Взирам се в коленете и в каменния под.

Минава доста време. Вратата в дъното на коридора се отваря, чуват се стъпки, не вдигам глава. Стъпките замират, някой се обажда:

— Върни се!

Поглеждам и смаян се надигам.

— Натан? — ахва Аналис.

Мъжът до нея сигурно е баща ѝ, бута я обратно. Вратата се затваря.

Пазачът се изправя пред мен. Знам, че иска да ме накара да седна, и за миг се поколебавам дали да се подчиня, но накрая се отпускам на пейката и отново всичко е както преди.

Само дето Аналис беше тук. Видя ми се променена: пораснала, по-бледа, по-висока. Беше облечена с джинси, светлосиня блуза и кафяви обувки. Припомням си го: стъпките, „Върни се!“, погледите ни се срещат, очите ѝ грейват радостно, произнася нежно и неуверено името ми „Натан?“, сякаш не е сигурна, че съм аз, сякаш не може да повярва, а след това баща ѝ я избутва навън, тя се съпротивлява, той я държи и закрива, Аналис надниква над рамото му, погледите ни се срещат отново, вратата се затваря. Вратата заглушава шума отатък, не се чуват нито гласове, нито стъпки.

Разигравам го безспир наум. Да, истина е. Наистина се случи.

Свалят ми белезниците, за да ме претеглят и измерят. След това ме снимат. Процедурата не се е променила, само че рожденият ми ден е далече и не съм сигурен дали това е редовна оценка, или не. Питам мъжа с лекарска престилка, но пазачът, който ни гледа отстрани, ми заповядва да млъкна и мъжът не ми отговаря. След това пазачът ми слага отново белезниците и се връщаме в коридора да чакаме.

Най-накрая ме вкарват в залата. Този път начело на масата седи Соул О'Браян. Това не ме изненадва. Вдясно от него е жената, а вляво — господин Уолънд. Добре поне, че Клей го няма.

Започват с познатите въпроси. Отминавам ги с мълчание. Както винаги, Соул изглежда отегчен, обаче аз съм сигурен, че се преструва. Всичко в него е преструвка. Повтаря всеки въпрос два пъти, не коментира мълчанието ми. Не след дълго се отказва, като че ли изобщо не му пука. Соул прошепва нещо на жената, после и на господин Уолънд. След това се обръща към мен.

— Натан...

Натан! За първи път ме нарича по име.

— Остават по-малко от три месеца до седемнайсетия ти рожден ден. Най-важния ден в живота ти. — Поглежда ноктите си, после

отново вдига глава. — И не по-малко важен за мен. Надявам се, че ще мога да ти дам трите дара...

— Какво?!

— Да, вероятно за теб е изненада, но аз го обмислям от години и смятам... смятам, че ще е интересно... преживяване. Преди да го сторя обаче, трябва да съм сигурен, че наистина си на наша страна. Аз решавам как ще бъдеш обозначен, Натан, и вярвам, че за теб е по-добре да бъдеш обозначен като Бял.

И аз го исках, смятах, че това е разковничето, но вече съм сигурен, че не е така.

— Натан, ти си наполовина Бял по рождение. Майка ти е от силно и уважавано Бяло семейство. Ние уважаваме потеклото ѝ. Сред предците ѝ има Ловци, дори твоята заварена сестра сега е Ловджийка. От страна на майка ти произхождаш от почтен и достоен род. А в теб има много от майка ти, Натан. Умението ти да се възстановяваш бързо е доказателство за това.

Не съм много сигурен дали не ме баламосва, предполагам, че и баща ми може бързо да се възстановява.

— Знаеш ли каква е разликата между Белите и Черните, Натан?

Не отговарям. Очаквам да чуя обичайните глупости за добрите срещу лошите.

— Интересен въпрос, нали? Често съм размишлявал върху него. — Соул О'Браян поглежда ноктите си, после вдига глава. — Белите използват дарбите си да правят добро. И точно по този начин можеш да ни покажеш, че си Бял, Натан. Използвай своята дарба за добро. Работи със Съвета, с Ловците, с Белите по целия свят. Помогни ни и... — обляга се в креслото — животът ти ще е много по-лесен. — Очите му заблестяват в сребристо. — И доста по-дълъг.

— Държите ме в клетка вече почти две години. Пребивате ме, измъчвате ме, не ме пускате да се прибера при близките си, които са Бели. Кое от това е „добро“?

— Нас ни интересува добруването на Белите. Ако бъдеш обозначен като Бял...

— Какво? Ще ми дадете меко легло? Стига да убия баща си, разбира се.

— На всички ни се налага да правим компромиси, Натан.

— Няма да убия баща си.

Той отново свежда очи към ноктите си.

— Е, щях да се разочаровам, ако се беше съгласил веднага, Натан. Следя те с интерес от първата ни среща и си признавам, че рядко си ме разочаровал.

Изругавам.

— И в известен смисъл се радвам, че не ме разочарова и сега. Но по един или по друг начин ще направиш това, което искаме от теб. Господин Уолънд ще се погрижи да ни се подчиняваш.

Не успявам да отговоря, тъй като Соул кима на пазачите и те мехващат под мишниците.

Измъкват ме от залата и поемаме по коридора, опитвам се да запомня в каква посока вървим, кога завиваме наляво и надясно, край какви пейки, врати и прозорци минаваме, но в един момент загубвам нишката, а и вече сме в част от сградата, където коридорите не са толкова прави и се стесняват дотолкова, че единият пазач се принуждава да върви пред мен, а другият — зад гърба ми. Спускаме се по каменни стъпала. Студено е. Вляво от нас се простира редица от метални врати.

Пазачът отпред спира пред третата врата, която е боядисана в синьо, тук-там боята се е олющила и отдолу се вижда сивата основа. Никой не би изпитал надежда при вида на такава врата. Пазачът отваря и другият зад мен ме бута вътре.

Озовавам се в тъмна килия, светлината идва само от коридора. В нея няма нищо, освен една верига, закрепена за стената. Пазачът яхваща за глезена ми. След това излиза, затваря, заключва и пуска резето.

Непрогледен мрак.

Все още съм с белезници. Пристъпвам предпазливо напред, изучавам грапавите каменни стени с пръстите на краката, с тялото, с бузата си. На три крачки вляво стигам до ъгъла, след още две крачки веригата ме спира. Вдясно е същото. Заради късата верига не мога да се доближа до вратата.

Подът е студен и твърд, но сух. Сядам и се облягам на стената. Четири каменни зида, една врата, къса верига и аз.

Не след дълго обаче се появяват страхът и замайването.

Пълнолунието все още е далече, тъй че не е чак толкова зле. Но пък отдавна не съм бил вътре нощем. Разтърсвам крака. После

започвам да се треса с цялото си тяло. Това ми помага да преодоля паниката, но замайването остава. Извъртам се на една страна, продължавайки да се треса, и пропълзявам в ъгъла. Ту треперя, ту застивам като труп.

Мъча се да повърна, излиза само стомашен сок и слюнка. Не съм хапвал нищо от закуска, само че стомахът ми се бунтува. Няма какво да изхвърли навън и въпреки това продължава да ми се повдига.

След това започват шумовете. В ушите ми отекуват съскане и думкане. Не съм сигурен дали са истински, или си ги въобразявам. Съскането е ужасно, при всяко думкане подскачам. Опитвам се да схвана ритъма, логиката им, да се подготвя за следващия оглушителен трясък, но не успявам. Единственото спасение е да закрепя. Така поне заглушавам съскането и думкането, само че не мога да крепя цяла нощ. Пак повръщам, лежа в ъгъла, брътвя нечленоразделно, треса се, от време на време крепя...

Зазоряване. В килията е все така тъмно, но замайването и шумовете изчезват.

Никой не идва.

Трябва да измисля план, само че нямам сили.

Все още няма никой.

Мъча се да поспя. В устата си усещам отвратителен вкус. Дали ще ми донесат вода и храна? Или ще ме забравят и ще ме оставят да умра от глад и жажда?

Не са ме забравили. Донесли са вода, но пък са забравили, че трябва и да ям. Забравили са и името ми явно.

Аз също не го помня.

— За пореден път настоявам да ми кажеш името си.

Младата вещица вече не добавя „ако обичаш“.

Придържам се към обичайния си план, а той е да мълча. Не е кой знае какво, само ще ги подразни и едва ли ще ги спре, но поне е някакъв план.

Оглеждам я нагло: внимателно сресана кестенява коса, малки бледосини очи, изящен грим, гладко нанесен слой фон дьо тен и добре

изрисувани с розово червило устни. Слабичкото ѝ тяло е облечено с бежов костюм, панталони, сако, черни обувки. Изглежда отпочинала и сякаш специално се е издокарала, преди да дойде тук. Дори си е сложила парфюм, ухае на цветя.

Колкото повече я зяпам, толкова повече ме дразнят външният ѝ вид, красотата и животинската ѝ глупава жестокост. Облечена е като за делова среща, а мен ме държат окован в килия.

В главата ми изниква нов план. Отпускам се на една страна, привеждам се леко към нея и казвам:

— Името ми е Иван. Иван Шуков.

Тя примигва объркано. Сигурно се чуди дали това не е някаква обида.

— Стига! Ти си Натан Бърн. Син на Кора Бърн и Маркус Едж.

Облягам се, старая се да говоря спокойно.

— Не, аз съм Иван. Сигурно се бъркате с човека в съседната килия.

— В съседната килия няма никой.

— Избягал ли е?

Розовите ѝ устни се разтягат в усмивка, стреми се да покаже, че има чувство за хумор.

— Просто искаме да сме сигурни, че си даваш сметка какво се случва.

— Разбира се, че си давам сметка какво се случва. — Това изобщо не прозвучава нехайно, затова смекчавам тона. — Съветът на Белите ме прие царски. Осигурява ми най-хубавата храна, най-мекото легло и — привеждам се отново към нея — ми изпраща най-очарователната и сладкоуханна Бяла вещица.

Пазачът ме дръпва за ръката.

— Името ми е Иван Шуков и съм наясно какво се случва. А вие?

— Не си Иван. Ти си Натан Бърн и си тук, за да бъдеш обозначен.

— Какво означава това?

Очите ѝ са студени, с бледосини искрици, като айсберги в бледосин океан.

— Не ми звучи добре — отбелязвам. — Чак ми става жал за този Натан.

— Ти си Натан.

— Какво означава „да бъдеш обозначен“? Кажете ми, че да мога да обясня на Натан, ако го видя.

— Обозначението е нещо като съвършената татуировка.

— Трудно ми е да си представя, че за вас би могло да има съвършена татуировка.

Тя се усмихва.

— Тази е. Господин Уолънд вложи много усилия, за да разработи технологията.

— И какво изобразява тази татуировка?

— Твоето обозначение, разбира се.

Привеждам се към нея и пазачът ме сграбчва за ръцете.

— Говорите за жигосване, така ли?

Тя отваря розовите си устенца и аз плюя в тях. Храчката попада точно в целта.

Бялата изпищява и вдига ръка да се обърше. Пазачът ме дърпа назад.

Жената отстъпва две крачки, гримът ѝ се размазва при бърсането с кърпичката. Придържайки я към устата си, тя казва:

— Ти си Натан Бърн. Майка ти е Бяла, а баща ти е Черен. Ти си нечистокръвен и следва да бъдеш обозначен като такъв.

Този път храчката ми уцелва подгъва на полата. Тя се олюлява, все едно съм я ударил. Пазачът продължава да ме държи за ръцете.

— Отведете го в стая 2С.

Пазачите ме издърпват в тесния коридор, вървят странишком и ме влачат след себе си, а аз се мъча да вклиня крака в стената, за да ги забавя. Стигаме до зелена метална врата, на която пише 2С. Тя се отваря и аз застивам.

Вътре има нещо като операционна маса с множество черни каиши. Отново започвам да се съпротивлявам и да крещя. Пазачите ме удрят силно по главата и припадам.

Свестявам се. Не мога да си поема дъх. В устата ми има нещо. Не мога да го изплюя. Усещам вкус на гума и метал.

Жената стои до мен и ме гледа. Усмихва се.

— А, най-сетне се събуди.

Опитвам се да се размърдам, гърча се и скимтя, после обаче си давам сметка как изглеждам отстрани и спирам. Стените са боядисани в бяло, таванът е гол, само с една крушка и с камера в ъгъла. Не виждам нищо друго от стая 2С, тъй като съм завързан по гръб на масата. Белезниците ми са свалени, но китките ми са захванати здраво с ремъци, върховете на пръстите ми напипват тънък дюшек под чаршафа. Главата ми също е привързана с каиш през челото. Усещам каиши и върху гърдите, мишниците, бедрата и глезените си.

Мъча се да прогоня мисълта за Възмездие. Целият настръхвам, като си спомня праха, с който Киаран посипа раните на гърба ми. Но устата ми е запушена. Дали обозначаването всъщност не е друго название на Възмездието?

Вратата издрънчава, после се отваря, нещо метално скърца по пода. Грейва силна светлина, изпод затворените си клепащи долавям ярък отблясък. Дрънчене на малки метални предмети.

— Натан, погледни ме.

Гласът на господин Уолънд. Очите му са тъмносини с бели искрици. Облечен е с лекарска престилка.

— Тук си, за да бъдеш обозначен. Аз ще извърша операцията. Предполагам, че не ти е много удобно, но не бива да мърдаш. Опитай се да се отпуснеш.

Отново започвам да се гърча.

— Това е нещо като татуировка, само че става много по-лесно и по-бързо. Първо ще направим тази на пръста ти. За да видиш какво е. Левак си, нали?

Няма как да разбере нищо от моето скимтене.

Нахлузва метален пръстен на кутрето на дясната ми ръка и го затяга.

— Така... Няма нищо страшно. Отпусни се. Ей сега ще...

В костта ми се забива игла, изкрещявам.

Иглата изчезва.

Той отпуска пръстена и го изважда.

— Следващата.

Крещя, ругая, мъча се да мърдам, но халката се затяга и иглата отново ме пробощда.

След това се изтегля. Подгизнал съм от пот.

Господин Уолънд пристяга последната фаланга. Иглата ме пробожда точно над нокътя.

Захапвам нещото в устата си, по бузите ми се стичат сълзи.

Той изважда иглата.

Сърцето ми тупти бясно.

Не, това не е татуировка.

Господин Уолънд сваля халката и оглежда пръста. Жената наднича над рамото му.

— Прекрасно, прекрасно. Почти няма оток. Тялото ти е невероятно, Натан. Невероятно...

Той заобикаля масата и посяга към лявата ми ръка.

— Тази ще е по-голяма. Може да усетиш болка.

Усещам студен метал да се допира към кокалчето на средния пръст. Взирам се в господин Уолънд и ругая.

Той не ми обръща внимание и се захваща с процедурата, виждам само темето му. Тъмнокестенява, леко чуплива коса.

— Отпусни се.

Да, колко му е да се отпусна, докато нещо чегърта по костта на дланта ми.

Косата на господин Уолънд застива. Аз също.

Чегъртането престава, чувствам се замаян, повдига ми се.

Той вдига глава.

— Не е толкова зле, нали? Запомни, че няма как да ги премахнеш. Никога. Вече са вътре в теб. Дори и да изрежеш кожата, те пак ще се появят. Така че няма смисъл да се опитваш.

Поглежда отново дланта ми я погалва с пръст. Усещам я разранена и подпухнала.

— Изглежда много добре. Наистина.

Отива към краката ми.

— А сега на глезена. Отпусни се. Само няколко секунди още.

Мъча се да отдръпна крака си, но той не помръдва. Струва ми се, че чегъртането по костта продължава доста дълго, иглата прониква чак до мозъка в кухината вътре. Устата ми е запушена, не бива да повръщам.

— Върху големите кости става по-бавно — заявява господин Уолънд. — Остана последната.

Премества машината от другата страна на масата, скрива се от погледа ми, после се появява отдясно.

Насочва иглата към врата ми.

О, не! Не!

— Недей да шаваш. — Привежда се, лицето му е почти до моето.
— Тук сигурно ще боли повече...

Лежа на тънък дюшек, свит на кълбо. Дясната ми ръка е захваната с белезници към леглото. Местата, където ми татуираха обозначенията, са безчувствени. Пръстите и дланта ми са отекли. Глезенът също. Шията ми е не просто подута, но и усещам вкус на метал в устата си.

Все още не съм отворил очи. Свестил съм се неотдавна. Не знам кога точно.

Искам да се върна в клетката си.

Пред очите ми изниква господин Уолънд и ми се усмихва. Премигвам и се оглеждам.

Тази килия е друга. Малко прилича на болнична стая. На тавана има лампа, от която се излъчва слаба бяла светлина. В отсрещния ъгъл е монтирана камера. В стаята няма нищо друго, освен леглото.

Вдигам ръка да погледна.

½ Ч

Татуирано с черно. Същото и на глезена.

Толкоз за обозначаването ми като Бял. За тях винаги ще съм наполовина Черен.

Възстановявам ръката и пръста. Отокът спада. Възстановявам и глезена и шията. Постепенно металният вкус в устата ми изчезва, усещам познатото жужене в главата си. Свивам се и поглеждам татуировките на кутрето. Три черни малки надписа ½ Ч.

Трябва да измисля план.

Лампата свети, за да могат да ме наблюдават. Не поглеждам към камерата.

Пиронът все още е в устата ми. Прехапвам бузата, за да го освободя, и с езика го избутвам напред, вземам го с лявата ръка, като се преструвам, че бърша устни. Не е трудно да отключи белезниците, въпреки че трябва да го направя скришом. Оставям ги на ръката.

И сега да вляза в роля...

Започвам да треперя, мятам се, хъхря, все едно се задушавам, вдигам ръце към гърлото си. След няма и два-сет секунди резето на вратата се вдига. Изтърколвам се на земята и застивам, дясната ми ръка все още е с белезниците, все едно съм прикован към леглото. Очите ми са отворени, но лакътят ми ги скрива.

Към мен се втурват краката на господин Уолънд, престилката му се развява, явно наистина е разтревожен. Черните обувки на пазача остават на прага.

Господин Уолънд се навежда над мен и аз го дръпвам рязко, халосвам го в мутрата, скачам и го сритвам яко в топките.

Пазачът вече е до мен и ме хваща за ръката. Забивам крак в коляното му. Чува се хрущене и той пада, сумтейки, само че ръцете му са дълги и не мога да избягам от тях. Извъртам се настрани и го сритвам отново в коляното. Пазачът обаче не ме пуска, с другата си ръка замахва и ме удря в ухото. Плъзвам се настрани и го сритвам в лицето. Пръстите му се разтварят леко, след още един ритник успявам да се освободя. Той лежи неподвижно. Господин Уолънд също.

Ставам и изскачам навън, затварям вратата и пускам резето.

Облягам се на вратата, не мога да повярвам колко лесно мина. Ухото ми тупти в ритъм със сърцето. Възстановявам се.

Ако някой ни е следил с камерата, всеки момент ще бъде тук.

Тръгвам наляво, минавам покрай стая 2С, завивам надясно и поемам нагоре по каменните стъпала. После наляво по коридора, откъдето минахме на идване. Все още няма никой. Внимателно отварям вратата в дъното и надниквам. Друг коридор, който ми се струва познат, но пък те всички са еднакви. Хуквам по него, стигам до вътрешния двор, помня го със сигурност, само че не мога да се ориентирам накъде да продължа.

Въпреки това не спирам. Завивам наляво, после пак. Вратата в дъното се отваря и аз свървам вдясно по друг коридор и на пръсти прелитам до края му. Вратата там е заключена. Разнасят се стъпки.

Резето заяжда, едва-едва се движи. По-бързо, по-бързо!

Стъпките приближават.

Промушвам се през вратата и я затварям безшумно.

Иде ми да се разсмея, чак такъв късмет не съм очаквал, но затаявам дъх и се притискам към вратата. В двора съм, същия двор, в който ме докара микробусът. Него обаче го няма. Няма никакви коли. Зидът е висок, отгоре е обточена бодлива тел. Няколко метра по-нататък има метална порта за коли, а до нея малка дървена врата. Сигурно е заключена и най-вероятно се отваря със заклинание, но може пък заклинанието да е само за влизащите, а не за излизащите...

Прокрадвам се покрай зида към вратата. Тя е затворена с две резета, едно горе и едно долу. Вдигам ги.

Цялата тази работа върви твърде лесно.

Страх ме е да погледна — ами ако отпред стои пазач?

Отварям вратата бавно, безшумно.

Няма никой.

Треперя. Пристъпвам навън и тихо затварям вратата.

Намирам се на тясна павирана уличка. Отгоре се вижда небето — сиво и мрачно, стъмва се.

По широкия булевард, към който води уличката, минава мъж. Най-обикновен мъж, говори по телефона си, върви и гледа напред. Профучава кола, след нея — автобус.

Коленете ми се подкосяват. Не знам какво да правя.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

СВОБОДА

ТРИ ЧАЯ В ЖИВОТА НА НАТАН МАРКУСОВИЧ

Тук съм от десет дни. Добре ми е. В къща в гората съм, пия чай. През деня идвам тук, нощем спя навън. В гората ми харесва. Не е студено и отдалече можеш да чуеш, ако някой върви към теб. Досега не съм засичал хора. Хубаво е, че не съм в клетка. Но пък в клетката спях по-добре. Сега постоянно сънувам кошмари. Не, не кървища и ужаси, сънувам как тичам, а не мога да се измъкна от уличката край сградата на Съвета.

Преди да намеря къщата, бях полуумрял от глад. Тя е нещо като вила, личи си, че рядко се използва. Успях да вляза, като си поиграх с ключалката с едно телче. Повечето дни си вземам душ и понякога се изтягам на някое от леглата като Златокоска, само дето не заспивам. Леглата са меки, а долу в кухнята има и овесени ядки за каша, тъй че е точно като в приказката.

Освен овесени ядки, в долапа открих и макарони и мюсли, така че карам основно на тях. Няма мляко, разбира се, варя овесените ядки с вода. Получава се идеална каша, без бучки, само дето медът, сладкото и стафидите бързо свършиха.

Старая се да ям веднъж дневно, горе-долу по едно и също време. Не ям по много, то няма и какво. Любимото ми е сварен ориз с щипка сол. Имаше и една консерва с риба тон, тя обаче отиде още първия ден, а на втория изядох и консервата с боб. Вечер пъхам в джоба си половин сусамка и когато си легна в гората, я смуча бавно.

По едно време се бяха появили собствениците. Вероятно за почивните дни. Майка, баща, две деца и куче, идеалното семейство. Изобщо не забелязаха, че съм влизал вътре и съм вземал разни неща. А и аз внимавам да оставям след себе си чисто и подредено. Когато си тръгнаха, намерих нов пакет с макарони, но овесените ядки бяха

свършили. Надявах се да оставят и някоя консерва с риба тон, само че не извадих късмет.

Стори ми се, че чух шум навън. Само че няма никой.

Започнах отново да гриза ноктите си. Правех го като малък, после спрях заради Аналис. Сега отново ги гриза. Мъча се да не мисля за Аналис.

Вали. По-точно ръми.

По-добре все пак да проверя какво става навън.

Отправлям се към гората. Имам чувството, че ме наблюдават. Понякога чак ми настръхва кожата.

Твърде лесно избягах. Не е за вярване, че Съветът толкова се стараеше да не ме изпуска от поглед през целия ми живот, да организира всички прегледи и оценки и да ми праща известия, да ме държи затворен под надзора на Силия, да ме татуира, а сега да ме остави да се измъкна?! Най-вероятно това е просто част от замисъла им.

И преди, когато живеех при баба и ходех в Уелс, те пак са ме следили. Тогава не го знаех, но сега съм сигурен, че ме следят.

Хората, които отседнаха в къщата, приличаха на Безцветни, само че може и да не са. Може Ловците да са намерили начин да се преобразяват в Безцветни. А и мъжът, който ме качи на стоп от Лондон, не спираше да ме зяпа и да ме разпитва, макар че накрая ме пусна да си тръгна, след като му се разкрещях де, и той явно се уплаши.

Татуировките сигурно служат за проследяване. Това е единственото възможно обяснение. И сега примигвам на техния екран. Виждал съм го по филмите. Една точица примигва и пиука: пиук, пиук, пиук... А те седят в микробус някъде наблизо и гледат на малък монитор как прекосявам ливадата и тръгвам към гората.

Леговището ми е хубаво. Спира дъжда и земята е суха. Добре скрито е, под корените на едно дърво близо до потока.

Прекарвам доста време там.

И понякога, както си седя, си мисля, че не ме следят, че наистина съм успял да се измъкна, и си казвам: „Изплъзнах им се! Изплъзнах им се! Свободен съм!“

Но не се чувствам свободен.

Понякога си поплаквам. Не знам защо, но се случва. Както зяпам потока, да речем, който бълбука през тъмнокафявата кал и въпреки това е ясен и бистър, изведнъж усещам соления вкус на сълзи в устата си. Стичат се по страните ми и квасят устните.

Подремнах малко. Събудих се, треперейки, въпреки че отдолу съм подложил вестници, които взех от къщата, и се бях завил с одеяло. Защо треперя? Април е, не е студено. Две години живях в клетка в най-студеното и най-влажното кътче на Шотландия — навярно най-студеното и най-влажното кътче на света, — преживях сняг, мраз, бури, а сега тук, в това приятно топло местенце, треперя. Ако разполагах с поне няколко кожи...

Често си мисля за Шотландия, за клетката, за тренировките и чистенето на печката, как сутрин приготвих овесена каша, вадох картофи, колех и скубех пилета... За Силия и за книгата, която тя ми четеше.

Главният герой в нея, Иван Денисович, е затворник. Осъден е на десет години, но след като те отминават, не го пускат да се върне у дома, тъй като хората като него от затвора ги пращат в заточение. Мислех, че заточение е да те прогонят от родината и да отидеш където си поискаш, някъде на топло, на тропически остров, да речем, или пък в Америка. Оказа се обаче, че заточение е друго, означава да те изпратят не в райско слънчево кътче или в Америка, а в студено кошмарно място като Сибир, където не познаваш никого и едва оцеляваш. Друг вид затвор.

А сега съм свободен. Не желая да бъда заточеник.

Искам да видя Аран.

Ужасно много.

Знам, че ако се опитам да се свържа с него, ще ме хванат и вероятно и той ще пострада. Въпреки това искам да го видя и все си мисля, че ако успея да се промъкна в къщата на баба през нощта или

му оставя бележка къде да се видим, може и да се получи. Но знам, че няма как. Знам, че ще ме заловят и ще стане още по-зле отпреди, че не бива никога повече да припарвам до Аран. И все пак се чувствам като страхливец, задето дори не правя опит.

Цялото име на Иван Денисович е Иван Денисович Шуков. Какво име, а? Да ти падне шапката. Макар че всъщност Денисович означава, че баща му се казва Денис, и това малко го разваля, но пък явно целта е да демонстрира, че той е обикновен човек.

Ако говорите с някой руснак, не бива да се обръщате към него само на малко име. Трябва да използвате и бащиното: „Иван Денисович, подайте ми солта, моля“. А той ще ви отговори: „Явно харесвате ориза доста солен, Натан Маркусович“.

Често си мисля за Маркус Акселович. Сигурно и той харесва ориза солен. Днес осъзнах нещо невероятно. Обичам да си мисля за баща ми и знам, че ако имам син, ще си мисля за него. Много ще си мисля за него. И това означава, че татко си мисли за мен.

В гората е хубаво, спокойно, няма хора, разхождащи кучета, всъщност няма никакви хора. Можеш да си стоиш и да слушаш какво се случва наоколо. Цари почти пълна тишина, тук-там някоя птичка шумоли в шубрака, но има и кътчета, където не се чува нищо, и те са ми любимите.

Също като при Силия, и тук не чувам никакви шумове в главата си. Няма пицене на мобилни телефони, нито пък вибриране на електричество.

И когато седя в такива кътчета празнота, започвам да вярвам, че наистина съм на свобода.

Днес започнах отново да тичам. Силия би се гордяла с мен, макар че със сигурност няма да е доволна от скоростта ми. След това направих и една серия лицеви опори. Едвам стигнах до седемдесет. Не мога да си обясня как само за няколко седмици напълно изгубих форма. Чудя се дали татуировките не ми влияят по някакъв начин, вероятно обаче просто храната не ми стига. Ребрата ми се броят.

Стъмва се. Още един ден отминава.

Когато бях при Силия, дните отлитаха, а годините едва-едва пълзяха. Ставах призори, след това правех упражнения, вършех задълженията си — времето никога не ми стигаше за тях, — отговарях на проклетите ѝ въпроси, тичах, тренирах, готвех, чистех, учех имена, дарби, кога и къде, и докато се усетя, се озовавах обратно в клетката. А сега е обратното. Часовете не помръдват. И въпреки това времето, което ми остава до седемнайсетия рожден ден, изтича между пръстите ми, а аз седя и гледам как се стопява.

Започва нов ден. Преди харесвах изгрева, а сега той е просто знак за началото на нов бавно точещ се ден на треперене. Сетих се, че и Иван Денисович винаги се будеше разтреперан. Жалко, че книгата не е при мен. Знам, че не бих успял сам да я прочета, но ми се иска да мога да я държа в ръцете си, да я пъкна под ризата си.

Вместо нея обаче разполагам с телефонен указател. Откраднах го, преди да напусна Лондон.

Невероятна книга! Нямам никакви проблеми с четенето ѝ. Харесвам картите, лесно ги разбирам.

Указателя ми трябва, за да намеря адреса на Боб, човека на Мери. Мъжът, който може да ми помогне да стигна до Меркюри.

Отново е мрачно и вали. Гледам телевизия и пия чай. Е, не точно гледам, телевизорът е включен, а аз се мъча да анализирам шума в главата си. Нещо като пращане, единствено така мога да го определя. Не го долавям със слуха, просто е в главата ми, горе вдясно.

Подобно пищене чувам и от мобилните телефони, само че сега е по-слабо. Когато бях при Силия, не долавях нищо. Тя нямаше телефон. Когато се появиха Ловците обаче, усетих пищене.

В гората тук няма никакво пищене.

Изкъпах се. В банята има сума ти сапуни и шампоани. Както и електрическа машинка за бръснене, която е доста калпава и реже кожата, но нали мога да се възстановя за нула време, я използвам.

Поглеждам татуировката на шията си. Не е помръднала.

Проверявам татуировките всеки ден и те изглеждат абсолютно същите. Бях изрязал кожата на глезена, за да видя какво ще стане, и господин Уолънд се оказа прав: татуировката се появи отново. Личеше си още на коричката на раната.

Поглеждам очите си в огледалото, очите на баща ми. Чудя се дали и той застава пред огледалото и се пита какви са очите ми. Искам някой ден да го видя, да поговорим. Но може би и за двама ни е по-добре да не се срещаме. Ако вярва на видението си, едва ли ще е склонен. Жалко, че не знам повече за това видение. Дали в него го намушквам с Феърборн? Забивам кинжала в сърцето му? Искам да кажа на баща ми, че никога не бих го направил. За нищо на света.

Очите ми изглеждат катраненочерни, триъгълните бездни в тях почти не помръдват.

Отново съм в кухнята, останало е само едно пакетче чай.

Трябва да тръгвам. Трябва да намеря начин да се свържа с Меркюри и да получа трите дара. Времето ми изтича. Остават само два месеца до рождения ми ден.

А това означава, че трябва да отида в дома на Боб, чийто адрес открих в указателя. Само че не знам как ще стане. Защото адресът е на същата уличка.

Когато изскочих от двора на Съвета и хукнах по уличката с всички сили, три-четири минути по-късно още не бях стигнал до края ѝ. Все едно тичах на лента, която ме връща обратно. Уплаших се, едва не се разкресях, но не спирах, не се предадох и някак си стигнах до булеварда. Спрях се на ъгъла и се подпрях на стената на сградата, една жена мина покрай мен и ме изгледа намръщено. След това тръгнах по тротоара, без да се отделям от стената, дълго време вървах покрай нея.

А сега се налага да се върна там, да вляза отново в тясната уличка. Тъй като Боб, човекът, при когото трябва да отида, живее на „Синята улица“. Същата улица.

НИКИТА

Сградата на Съвета е от другата страна на булеварда. В първия момент не бях сигурен, че е тя. Очаквах готическа архитектура с кулички и изрисувани стъкла по прозорците, защото така изглеждаше

отвътре, но отвън се оказа различна. Прилича на правителствено учреждение от седемдесетте, с големи правоъгълни бетонни блокчета, тъмносиви и тук-там почернели. Сигурен съм обаче, че е тя. Освен това я заобиколих и намерих задния вход, през който минавахме с баба. Помня малкия портал, който все още си стои. Единствено това се вижда отвън.

Скрил съм се в един вход и я наблюдавам. Днес има слънце, но тази страна на булеварда се пада в сянка и сенките стигат до средата на пътното платно. Сградата на Съвета е с редици разположени на равни разстояния прозорци, които отразяват слънцето със синьо-черен отблясък, на ниските етажи се виждат стари венециански щори, по первазите има саксии с повехнали цветя. На вид изглежда занемарена и изоставена. Отвътре не се долавя никакво движение. Откакто съм тук, влязоха само две жени. Сигурно вещици, макар че нямаше как да видя очите им.

По уличката не е минавал никой.

Смятах да понаблюдавам час-два, но имам чувството, че прозорците ме гледат. Време е да приключа с този въпрос.

Малко ми трепери под лъжичката.

Не мога да го направя. Приближих се, но не можах да се насиля да тръгна по уличката.

Нямам избор. Трябва да го направя.

Само че не сега.

Нищо не се случва. Надявах се да видя въпросния Боб да влиза или излиза от къщата си, но от него няма и следа.

Все някога трябва да се покаже. Най-добре да се спотая и да не изпускам уличката от поглед.

Може да е заминал някъде.

Изгубил съм само един ден. Един ден по-малко.

ДЕН ВТОРИ.

Добре, вчера беше пълен провал. Никой не мина по уличката (включително и аз). Няколко души влязоха и излязоха от сградата на Съвета.

Днес обаче съм дошъл рано. Спах във входа на една кооперация в центъра.

Този път има някакво раздвижване. Двама-трима влязоха в сградата на Съвета и един микробус зави по уличката. Щом се приближи, вратите на портала се отвориха, той влезе и те се затвориха. Нищо необичайно.

По уличката обаче все още никой не се е появил. Чакам да дойде моят човек.

Чакам.

И чакам.

Хората, които вървят по булеварда, я подминават, без изобщо да погледнат, все едно не я забелязват. В началото ѝ има знак, че пътят е без изход, а в дъното се вижда каменен зид, така че наистина не може да се очаква кой знае какво движение по нея, ала все пак тя е все едно невидима за минувачите.

Ами ако Боб не се появи? Минаха години, откакто Мери ми каза за него. Може би го няма. Може Ловците да са го заловили.

И, разбира се, точно когато съм се разсеял, някой завива по уличката. Дали е Боб?

Виждам го в гръб.

Мъжът е със сива коса, слаб, носи светли бежови панталони, тъмносиньо сако, в ръката си държи платнена торба. Върви бързо, не поглежда към вратата вляво, от която избягах, нито към портала, през който влезе микробусът, продължава към дъното, спира пред вратата на къщата и отключва. Натиска дръжката и влизайки, ме поглежда за миг. После изчезва.

Така... Ако това е Боб, дали да го чакам да излезе? Може да остане вътре няколко дни. Трябва да отида при него. Не може чак толкова да ме е страх. Пресичам булеварда.

И сега какво?

В този миг по уличката свърва едно момиче, крачи бързо и устремено, стига до края, почуква на вратата на Боб и влиза вътре.

Какво?!

Дали да я последвам? Или да изчакам?

Изсвирва клаксон. Стоя наред платното. Връщам се на тротоара и пак се скривам във входа.

Дали и момичето е чакало него? Може би е дошла да потърси помощ или пък му е помощница... дъщеря... приятелка?

Тя се появява отново. Малка е, по-малка от мен.

Притичва измежду колите, завива надясно и се обръща към мен.
Маха ми.

Поглеждам уличката.

Няма да ми избяга.

Завъртам се отново към момичето, тя вече е стигнала до кръстовището. Хуквам след нея.

Завива в първата пряка, после отново завива и излиза на широк булевард, пълен с хора и магазини. Изгубвам я в навалищата. Може да е влязла в някой от магазините. Дрехи. Телефони. Музика. Книги.

Обръщам се, тя стои до мен.

— Здравсти. — Хваща ме за ръката. — Като те гледам, май ще ти се отрази добре да пийнеш нещо.

Избра маса в дъното на сладкарницата. Поръча горещ шоколад, помоли за още дребни сладки допълнително и ми даде да занеса таблата. Сега поднася чашата към устните си и ме оглежда над розовия ръб. Очите ѝ определено са на Безцветна: зелени, красиви, но без вещерското в тях, без искрици. Със сигурност са на Безцветна. И все пак са странни, леко размазани. Долавя се тюркоазен нюанс, който ту се появява, ту изчезва. Като водата в океана в тропиците.

— Искаш да видиш Боб, нали?

Отмята дългата си кестенява коса през рамо.

Кимвам, понечвам да посегна към чашата си, но не мога да я взема заради купчинката дребни сладки. Изяждам ги, за да не ми пречат.

— Мога да ти помогна. — Тя взема една от своите сладки, розова, и я размахва. — Как се казваш?

— Тъъ... Иван.

— Доста необичайно име. — Лапва още една сладка и добавя: — Освен ако не си в Русия.

Отпива от горещия шоколад.

— Аз съм Никита.

Да, бе!

— За Боб ли работиш?

Изглежда ми на четиринайсет, най-много на петнайсет години. Сигурно още ходи на училище.

— От време на време. Ту едно, ту друго. Знаеш как е.

Откъде да знам?

Допива горещия шоколад, изгребва гъстото на дъното с лъжица.

След това я оставя и пита:

— Искаш ли нещо за хапване?

Не изчаква да отговоря, направо става. Връща се с две големи шоколадови курабийки и ми подава едната. Едва се сдържам да не я натъпча наведнъж в устата.

— Не бива да се мотаеш пред сградата на Съвета.

— Внимавах.

— Аз те забелязах.

А уж внимавах...

— Намери си слънчеви очила, за да си скриеш очите. А и тези — посочва татуировките, — не ги знам какво са, но на твое място бих носила ръкавици.

На врата си съм увил шал, взех го от вилата, но там нямаше ръкавици.

Никита се накланя към мен и прошепва:

— Уличката е омагьосана.

— Как?

Тя махва с ръка.

— С магия, разбира се. Безцветните не я виждат. Само вещиците и магьосниците.

Значи, и тя е вещица. Само че очите ѝ са различни.

— Не можеш да излезеш от нея, освен ако не насочиш погледа си към мястото, до което искаш да стигнеш. И трябва да мислиш само за това, за нищо друго. На отиване гледай право във вратата на Боб, мисли си единствено за нея. На излизане се съсредоточи върху сградите на ъгъла. Не поглеждай в краката си. Никога! Ако гледаш към портала на Съвета, ако си мислиш за Съвета, ще се озовеш право там.

— Аха, ясно. Благодаря.

— Маскировката ти на бездомник е доста добра.

Усмива се, не съм сигурен дали се шегува, или не. И преди да успея да отговоря, тя става и излиза от сладкарницата.

Стомахът ме присвива, усещам кисел вкус в устата си и хуквам към тоалетната. Повръщам в тоалетната чиния черен като кафе поток от стомашен сок и парченца от сладките.

Изчаквам малко, но вече не ми се повдига. Напивам се с вода от чешмата. От огледалото ме гледа бледо лице с кървясали подпухнали очи. Мъча се да се възстановя, макар да знам, че причината е липсата на храна. Поглеждам старите си протрити джинси. По ризата ми има дупки по ръкавите, половината копчета ги няма. Тениската ми отдолу е посивяла и оръфана по яката.

Продавачката ме догонва на вратата и ми подава хартиена торба.
— Приятелката ти остави нещо за теб.

Вътре намирам два сандвича — с шунка и с бекон, — бутилка вода, прясно изцеден портокалов сок и салфетка, на която пише нещо. Трябват ми няколко минути, за да го разгадая.

На Иван
От Никита

„СИНЯТА УЛИЦА“

Изядох сандвича с бекон, изпих водата и отново съм пред уличката. Не може да е чак толкова трудно. Трябва да го направя. Боб и Никита се придържаха към тесния тротоар отдясно. Къщата започва от ъгъла и стига чак до зида в края на уличката. Ниска, западнала едноетажна постройка с керемиден покрив, вратата и единственият прозорец са чак в дъното.

Тръгвам уверено, не много бавно, леко извърнал глава от сградата на Съвета. Очите ми са приковани във вратата на Боб. Наум си повтарям: „Отивам при Боб, отивам при Боб“.

Съзнавам, че не успявам да си придам нехаен вид и че трябва да се насиля да забавя крачка, защото може да привлече вниманието на тези в сградата на Съвета. В този миг обаче усещам как нещо ме придърпва нататък. Да му се не види! „Отивам при Боб, отивам при Боб!“ Не отделям очи от вратата.

Стигам до нея. Уф!

„Отивам при Боб.“

Почуквам.

„Отивам при Боб. Отивам при Боб.“

Впивам поглед във вратата и прошепвам на глас:

— Хайде, побързай, моля. Отивам при Боб.

Никаква реакция.

„Отивам при Боб. Отивам при Боб.“

Отново почуквам. По-силно.

— Хайде, по-бързо! „Отивам при Боб. Отивам при Боб.“

Ами ако от портала на Съвета излезе някой пазач? Хванат съм в капан. Цялата тази история може да се окаже просто капан. Отново усещам как сградата на Съвета ме придърпва.

ОТИВАМ ПРИ БОБ! ОТИВАМ ПРИ БОБ! Не мога да чакам повече! ОТИВАМ ПРИ БОБ! ОТИВАМ ПРИ БОБ!

Ключалката щраква и вратата се отваря.

Пристъпвам вътре, обръщам се и затварям.

— Уф, най-сетне...

— Заповядай. Радвам се, че успя да стигнеш дотук, но те предупреждавам, че ще те убия, ако погледнеш картината.

Думите прозвучават не като заплаха, а като отчаян призив да обърна внимание на въпросната картина.

Обръщам се и оглеждам занемареното помещение, в което съм се озовал. Дори и въздухът е застоял. В дъното, а то не е далече, тъй като стаята е малка, има масичка с купа плодове. Около купата са подредени няколко ябълки и круши. Вдясно от мен е поставен дървен стол и статив, а зад тях има отворена врата, явно гласът беше долетял от съседната стая. Разположението на статива подсказва, че се рисува натюрморт с плодове. Отправлям се към вратата, като по пътя се спирам да погледна картината. Не е зле, добра техника и внимание към детайла. Маслени бои върху платно.

В съседната стая виждам в гръб приведен мъж. Разбърква нещо в малка очукана тенджерка. Усещам аромата на доматиена супа.

Спирам се на прага. Студено е като в пещера. Стаичката изглежда още по-малка от ателието, защото по стените са накачулени картини в рамки, само че обърнати с opakото към мен. Светлината идва от две прозорчета високо под тавана. Има малък кожен диван, ниска трикрака масичка, дървен стол, кухненски шкафове с мръсни плотове, върху тях чайник и електрически котлон. На сушилката до мивката са подредени чаши и отворена консерва с доматиена супа.

— Тъкмо си приготвям обяд.

Не отговарям. Той престава да разбърква супата и се обръща, изправя рамене и се усмихва. Вдига дървената лъжица, все едно държи четка, и една червено-оранжева капка пада на пода.

— Искам да те нарисувам!

Едва ли ще успее да докара очите ми.

Мъжът накланя глава.

— Да, това няма да е лесно. Но аз обичам предизвикателствата.

Мълча. Дали го бях казал на глас това за очите?

— Като те гледам, една супа ще ти се отрази добре.

Протяга тенджерата към мен и вдига вежди въпросително.

— Благодаря.

Разлива супата в две чаши, които взе от сушилката, и оставя тенджерата в мивката. След това ми подава едната.

— За съжаление, кротоните свършиха.

— И представа си нямам какво представляват кротоните.

— Накъде отива този свят...

Сядам на стола, държа чашата с две ръце, за да се постопя. В стаята е ужасно студено.

Мъжът също се настанява и кръстосва крака, проличава си колко кльощави са те в широките панталони, показва се един червен чорап. Той върти вдигнатото си ходило насам-натам и отпива от супата.

Аз изгълтвам моята на един дъх, остава съвсем малко на дъното.

Кракът му застива.

— Заради влагата е. Дори и през лятото не влиза слънце, а отдолу се просмуква влага. Сигурно от реката. — Отпива, като след всяка глътка присвива устни, след това оставя чашата на масичката. — А и електрическата инсталация е слаба, не мога да включа печка.

Пресушавам супата. Не е лоша, макар че бих предпочел още един сандвич. Осъзнавам, че съм спокоен. Сигурен съм, че съм попаднал при точния човек. Този мъж със сигурност не е Ловец. Това е Боб.

— Сериозно ти казвам, искам да те нарисувам. Точно както си сега — вдига ръка към мен. — Седнал на обикновен дървен стол, полуумрял от глад и толкова млад. О, да, толкова млад. И с тези очи... — Отпуска ръка и се привежда да надникне в тях. — Тези очи... — Обляга се. — Някой ден може и да ми позволиш да го направя. Но няма да е днес. Първо да свършим важната работа.

Понечвам да отворя уста, но той вдига пръст към устните си.

— Няма нужда.

Усмиввам се. Харесвам го. Сигурен съм, че дарбата му е да чете мисли, а това е доста рядко срещано и...

— Е, имам известни умения в тази насока, не отричам, но също като рисуването, по-скоро става дума за усвоени и натрупани от практиката умения, които биха могли да се определят като занаятчийство, а не... — Поглежда ме. — Не съм Сезан. Трябва да се съсредоточа адски внимателно, за да доловя някоя мисъл в кашата в главата ти. Макар че е очевидно защо си тук.

Трябва да намеря Меркюри, помислям си.

— Това го долових съвсем ясно.

Можеш ли да ми помогнеш?

— Мога да те свържа със следващия човек по веригата. Нищо повече.

Значи, няма как да стигна направо до Меркюри.

Нямам много време. Разполагам само с два месеца.

— Достатъчно е. Но трябва да си дадеш сметка — а вярвам, че ти по-добре от повечето хора го осъзнаваш, — че в случая предпазливостта е от първостепенно значение.

Дали знае кой съм? Защо да го осъзнавам по-добре от повечето хора?

— Говори се, че от подземията на Съвета е избягал затворник. Важен затворник. Синът на Маркус.

О!

— Ловците са по петите му. А те нямат равни в това отношение.

Боб впива очи в мен.

Осъзнавам, че съм изтървал една мисъл, която не биваше да издавам.

— Може ли да ги погледна?

Протягам ръка към него, той обаче става и отива в съседната стая. Чува се щракване и над главата ми запремигва лампа. Боб се връща и застава пред мен. Взема ръката ми. Кокалестите му пръсти са студени и тънки, придърпват кожата ми и татуировката се разкривява.

— Ужасни са, нали?

Не съм сигурен дали говори за татуировките, или за Белите.

— И за двете, миличък, и за двете.

Пуска ръката ми.

— Ще ми покажеш ли и другите?

Показвам ги.

— Тц-тц-тц... — Боб сяда отново на дивана и стъпалото му пак започва да се върти насам-натам. — Трябва да видим дали си прав; ако наистина чрез тях могат да те следят, съдбата ми вече е решена.

Вдига ръце.

— Не, не, не се извинявай. Всъщност аз трябва да ти се извиня за човека, при когото ще те пратя. Предполагам, че няма да стане бързо, и съм сигурен, че няма да е приятно. А и той е ужасен простак.

Боб става и отнася чашите в мивката.

— Май няма смисъл да разтребвам. Заминавам! Открай време си мисля, че ще е добре да отида да порисувам във Франция, да потърся духа на Сезан... Мога да рисувам много по-хубаво.

Така е.

— Да взема ли картините?

Свивам рамене.

— Прав си, най-добре да започна на чисто. Странно, вече се чувствам по-добре.

Отново изчезва в другата стая и се връща с лист и молив. Подпира се на плота и нахвърля рисунка с бързи щрихи. Приятно ми е да го гледам как работи. С молива е по-добър, отколкото с маслените бои.

— Много мило, благодаря. Реших, че една рисунка ще е по-понятна за теб от грозните думи.

На рисунката аз се протягам да взема нещо от шкафче за багаж на някаква гара. Има надпис коя е, но не мога да го разчета. Нищо, после ще го разгадая.

Той ми подава рисунката и казва:

— Нали знаеш, че си много красив? Не им позволявай да те хванат.

Поглеждам го и неволно се усмихвам. Напомня ми за Аран, нежните му сиви очи са изпълнени със същите сребристи искрици, макар че лицето му е сиво и сбръчкано.

— Не наливай масло в огъня, много добре знам как изглеждам. А, щях да забравя. Ще ти трябват пари.

Давам си сметка, че не съм предложил нищо на Боб.

— Не, не, ти ми донесе възможността за ново начало. Както и вдъхновение. Ти си моята муза, макар че, уви, ще трябва да се примирия само с този кратък миг. Другите обаче не се интересуват от красотата в живота, а от материалните му придобивки.

Колко пари ще ми вземат?

Боб разперва ръце и се оглежда безпомощно.

— Както виждаш, аз не съм спец по отношение на парите. Нямам представа.

Сецам се да попитам за Никита.

Момичето, което ми помогна, вещица ли е?

— Мило момче, надявам се, си даваш сметка, че ако след дваайсет минути на вратата ми се почука и се появи някой да разпитва за теб, ще е много грубо от моя страна да отговоря на въпросите му. Не бих говорил за теб зад гърба ти; и през ум не би ми минало да го сторя за когото и да е било. Правилата са същите, независимо дали ще дойдат да ме разпитват след дваайсет минути, или след дваайсет години.

Кимвам.

Благодаря, че я изпрати да ми помогне. И за сандвичите.

— Не съм я карал да ти купува храна. — Той се усмихва. — Изглежда корава отвън, но е с меко сърце.

Усмихвам се и тръгвам към вратата.

Боб извиква след мен:

— Adieu, mon cher!

Тръгвам устремено, придържайки се към стената вляво, без да отделям поглед от ъгъла, като наум си повтарям: „Краят на уличката, краят на уличката“.

ПАРИ

Предупреждението на Боб, че Ловците са по петите ми, не ми дава мира. Знаех, че ме издирват, но сега сърцето ми подскача всеки път, щом видя човек с черни дрехи. В парка моля един кучкар да ми помогне да разчета написаното и се оказва, че гарата е „Ърлс Корт“. На рисунката има и мъж със „Съндей Таймс“ в ръка. Мъжът с кучето ме осведоми, че днес е сряда, така че разполагам с четири дни да събера пари.

Не знам откъде да го подхвана, но съм сигурен, че начинът не е да си намеря работа. Спомням си как Лиам, с когото полаграхме

общественополезен труд, ме поучаваше: „Намираш някой богат и глупав — а такива има много — и го ограбваш. И това е“.

Стоя край катедралата „Сейнт Пол“. Няма жива душа. От време на време от бара отсреща излизат хора, само че веднага се натоварват в такси.

По някое време доста късно се появява сам мъж, върви внимателно, ругае липсата на таксита. Дрехите му са хубави, обувките му са като нови, шкембето показва, че се храни добре. Не съм сигурен как е най-добре да подходя, но въпреки това пресичам улицата към него. Той се прави, че не ме вижда, макар че ускорява крачка. Заставам пред него и мъжът спира. Като го гледам, е два пъти по-тежък от мен, не е нисък, но е слабак.

— Пич, не искам да пострадаш, трябва ми само парите ти.

Той се оглежда, кани се да се развика.

Пристъпвам към него и го избутвам към стената. Спихва като спукан балон.

— Наистина не искам да пострадаш, само че ми трябва парите ти.

Хванал съм го за гърлото и натискам главата му на една страна. Очите му се взират в мен ококорено.

Изважда голям черен кожен портфейл от сакото си. Ръката му трепери.

— Благодаря.

Вземам банкнотите, затварям портфейла и му го подавам. След това изчезвам.

Малко по-късно се свивам да преспя на входа на един магазин. Мисля си за мъжа. Сигурно вече е в мекото си топло легълце и изобщо не трябва да се безпокои, че го преследват Ловците. Но пък можеше да получи инфаркт и да се озове в болница. Не искам да убивам хора. Искам само парите им.

На другия ден минавам да огледам „Ърлс Корт“. Помотавам се малко, докато намеря кой перон отговаря на рисунката на Боб, в крайна сметка обаче откривам пейката, табелката с надписа и шкафчето за

багаж. Трябва да се върна тук след три дни и да видя какво има върху него. Приближавам се, прокарвам ръка отгоре му, само прах.

След това отивам на лов за богати и здрави млади мъже.

Лиам трябва да дойде в Лондон. Ще му хареса. Пълно е с глупави богаташи. Някои се съпротивляват и дори се опитват да ме ударят, но в общи линии, всичко приключва за секунди.

Купих си нови дрехи и се подстригах, вече се сливам с Безцветните. В събота обаче няма жива душа на „Кенъри Уорф“ и това ме радва, тъй като ограбването е гадно занимание и жертвите ми са напълно безпомощни. Разполагам с повече от три хиляди лири и сравнително чиста съвест, но да правиш каквото и да е било само заради парите, изобщо не е забавно.

В неделя хващам метрото до „Ърлс Корт“, разхождам се насамнатам, оглеждайки се за Ловци. Никой не ми обръща внимание, всички зяпат в краката или в телефоните си. Стигам до края на перона, връщам се към шкафчетата и протягам ръка.

Напипвам лист. Придърпвам го, набутвам го в джоба и продължавам, без да забавя крачка.

В едно кафене се сприятелявам с една жена. Тя прочита инструкциите. Приличат на тези на Мери, макар да не са толкова подробни. Уреченият ден е четвъртък.

ДЖИМ И ТРЕВ, ПЪРВИ ЕПИЗОД

Следвах внимателно инструкциите и те ме отведоха до една западна къща в затънтено градче в покрайнините на Лондон. Сега съм във всекидневната. Тъмно е. Джим седи на стълбите. Ако Боб ми приличаше на начинаещ художник, то Джим напомня на начинаещ престъпник, Бял магьосник с мижавя дарба. Но поне не е Ловец.

Къщата е малка, собствениците ѝ са Безцветни, или поне така твърди Джим, и през ум не им минавало за какво я използва. От вратата се влиза във всекидневна, която преминава в кухня. В ъгъла има стълба, на стената е закачен голям плосък телевизор, но срещу

него няма фотьойли. Джим дръпна пердетата и вътре е задушно. Усещам миризма на лук и чесън, навярно идва от него.

Джим още не ми е казал как да стигна до Меркюри, обяснява ми само колко е важно паспортът ми да е добър, че всъщност ще ми трябват два паспорта, а неговите са качествени, даже всъщност са истински паспорти и така нататък.

Избърсва нос с опакото на дланта си и кихва, разпръсквайки слюнка и сополи.

— Не е като да си поръчаш костюм на шивача, нужно е повече умение и какво ли още не. С такъв паспорт ще минеш и през най-строга проверка. Един такъв паспорт може да ти спаси живота.

Не желая паспорт. Искам да разбера как да намеря Меркюри. Но пък не бива да го ядосвам.

— Да, така е, Джим. Прав си.

— Ще се убедиш, че съм прав, Иван. Ще видиш.

— Значи, две хиляди за два паспорта и указания как да стигна до Меркюри.

— А, не, извинявай, Иван, явно не си ме разбрал правилно. Общо всичко е три хиляди лири.

Пак избърсва носа си, този път с длан.

— Нали каза по хиляда за паспорт?

— Ох, Иван, личи си, че си новобранец в тия неща. Сега ще те светна. Проблемът е с чуждите паспорти. Ще ти направя британски за хилядарка, но е по-добре да имаш един и от друга страна. Едната възможност е американски, аз обаче напоследък предпочитам новозеландските. Много хора имат зъб на янките, а никой няма нищо против кивитата, освен някоя овца може би...

Той подсмърква силно и преглъща.

— Само че чужбинските са по-скъпи, разбира се.

Колебая се. Нямам представа дали хиляда лири е добра цена, или не. Звучи ми доста. А да му дам две хиляди, ми се вижда направо безобразно.

— Меркюри държи клиентите й да внимават. Тя обича хората да вземат предпазни мерки и...

Чудя се дали изобщо познава Меркюри, ама все пак...

— Добре. Кога ще си готов?

— Страхотно, Иван! Гот е да се работи с теб, наистина е гот.

— Кога ще си готов?

— Спокойно, пич. Знам, че бързаш. Две седмици ще са достатъчни, но за всеки случай нека кажем три.

— Две седмици, един паспорт, хиляда лири.

— Две седмици, два паспорта, три хиляди.

Кимвам и понечвам да му обърна гръб.

— Супер! Но половината плащаш сега.

Вече нямам сили да се пазаря и изваждам три пачки с по петстотин лири. Гледал съм го по филмите. И сега се радвам, че го направих, защото Джим е като изскочил от долнопробен гангстерски филм.

— Ще намериш указанията на същото място след две седмици. Срещата ще е на друго място. Никога не използвам една явка два пъти. И донеси парите!

— Магия ли използваш, Джим?

— Магия ли?

— Указанията ти как да стигна до мястото на срещата са толкова подробни, че реших, че използваш магия, за да не могат Ловците да ме проследят.

Джим се усмихва.

— Не, не. Но държа под око клиентите си, когато сменят автобуси и влакове, и видя ли Ловец, си плюя на петите.

— А!

— Но като цяло са просто указания. За да не се загуби клиентът. Не е истина колко задръстени хора има на тоя свят.

Джим прави крачка към вратата и светва.

— Мамка му!

Примигваме и присвиваме очи от ярката светлина.

— Трябва да те снимам.

Докато той се занимава с апарата, аз се чудя каква ли е дарбата му. Грубо е да го питам, ама все пак мисля, че няма да ми се обиди.

— Обичайното — отговаря той. — Приготвяне на мехлеми и отвари. Мразя ги.

Поклаща глава.

— Като малък мислех... всички мислеха, че дарбата ми ще е силна. От дете имах един специален талант и мама, бог да я благослови, казваше: „Синът ми ще е със силна дарба“. Още от три-

четиригодишен можех да различавам Безцветните от вещиците и магьосниците. На мига ги разпознавах, а това малцина го умеят, малцина.

— Аха, така е. И как го правиш, Джим?

— Едва ли ще ми повярваш, но си личи по очите. В очите на Белите се виждат сребристи искрици.

Зяпнах.

— Не ми вярваш, нали?

— Джим, направо... Не знам какво да кажа. И как изглеждат тези искрици?

— Ами, просто искрици, как да ги определя? Като парченца сребро, които плуват насам-натам, въртят се в очите като в онези топки с изкуствен сняг, сецаш ли се? На това приличат.

— И виждаш ли ги в твоите очи, като се погледнеш в огледалото?

— Да, да.

— Невероятно.

— Да, така е. Красота. Очите на Белите са красиви.

— А какво виждаш в моите очи, Джим?

— О! Ами твоите... твоите очи са доста необичайни.

— Виждаш ли в тях сребристи искрици?

— Ако трябва да съм честен, Иван, не са сребристи, а...

Сядам на пода и се облягам на стената.

— Всички Бели ли имат сребристи искрици в очите?

— Всички, които познавам.

— А познаваш ли Черни?

— Неколцина. Техните очи са други. — Той смутено навежда глава. — Няма искрици.

— Като моите ли са?

— Не. Не съм виждал като твоите, Иван. Едва ли има други такива.

Не си прав, на баща ми са същите.

Джим кихва отново, подсмърква и сяда до мен.

— Познавам по очите и нечистокръвните.

— Така ли?

Аз май не съм виждал никога човек, на когото единият му родител да е вещица или магьосник, а другият — Безцветен. Белите ги

презират и отбягват.

— Техните очи също са красиви. Но странни... някак си воднисти, размити.

На вратата се почуква, скачам и заставам отстрани. Джим ми се усмихва.

— Спокойно, Иван, не се паникьосвай. Това е Трев. — Поглежда часовника си. — Закъснява. Винаги закъснява!

— Кой е Трев?

Джим става, протяга се и се отправя към вратата.

— Трев е мозъкът. Сече му пипето като бръснач. — Той снишава глас и доверително прошепва: — Няма го много с магиите, но пък притежава невероятни умения в някои други области. Той ще погледне татуировките ти.

Трев наистина прилича на голям спец, макар и да не е ясно по какво. Адски висок, с олисяло теме и рехава тънка косица отстрани покрай ушите, която се спуска до раменете. Облечен е в стар кафяв костюм, дебела бежова риза и ръждивочервена плетена жилетка. Изглежда абсолютно невъзмутим. Тялото му сякаш се носи във въздуха, без ръцете и краката му да се движат. Гласът му е глух и безизразен. Не проявява никакъв интерес към мен, дори не ме поглежда. Но пък изведнъж се оживява, когато зърва татуировките.

— Ще взема проби — казва той, оглеждайки внимателно глезена ми. — От кожата и костта.

— От костта?

— Ще я взема от крака.

— Как?

Трев мълчаливо коленичи на пода и отваря овехтялата си черна кожена чанта. Прилича на едновременна лекарска чанта.

Джим се е ухилил широко.

— Лекар ли си, Трев? — питам.

Сигурно не ме е чул, тъй като не отговаря. Джим кихва силно и подсмърква.

Трен изважда найлонова торба, отваря я и опъва на пода синя хирургическа покривка. След това от торбата излиза скалпел в опаковка, Трев я разкъсва и я хвърля на една страна. След няма и

минута на покривката е подредена цяла редица блестящи хирургически инструменти. Последно се появява малко назъбено трионче, от което косата ми настръхва.

Джим подскача развълнувано около нас с блеснали очи.

Трев подпъхва друга покривка под крака ми и почиства глезена със спирт.

— По-добре е да не използвам упойка.

— Моля?!

— Макар че обикновено пациентите твърде много шават. Мислиш ли, че можеш да не мърдаш?

— Едва ли — отговарям дрезгаво.

— Жалко.

Той отново бръква в чантата и изважда спринцовка и шишенце с някаква бистра течност.

— Трябва да анализирам пробите от кожата, тъканта и костта. Упойката може да се отрази на резултата.

Може и да си го измисля, за да впечатли Джим, който надзърта развълнувано към нас.

— Добре, няма да мърдам.

Чудя се дали ще мога да се отметна в някакъв момент.

— Може Джим да те държи...

— Не, няма нужда.

Не искам да ме пипа със сополивите си пръсти. Те са по-гадни и от триона.

— Не се възстановявай, докато не приключа. Ще се постарая да съм бърз.

Не може да му се отрече, наистина е чевръст.

Не помръдвам. Стегнал съм се и гледам. Не издавам звук, не крещя, не стена, така съм стиснал зъби, че чак челюстите ме заболяват. Накрая съм плувнал в пот.

Джим гледа как се възстановявам и възкликва удивено:

— Еха! Ега си!

След това Трев ме разпитва как са направени татуировките и докато обяснявам, той слага капачета на четири малки кръгли пластмасови съдинки с пробите от кожата, кръвта, плътта и костта. Подрежда ги една върху друга и ги захваща с широк ластик. Внимателно ги поставя в дъното на чантата си. След това навива

окървавената покривка с хирургическите инструменти във вързоп, дава знак на Джим да отвори кошчето за боклук и го мята вътре, после измъква покривката изпод крака ми и изхвърля и нея.

Поглежда глезена ми и кимва.

— Махнах единицата от ½, но тя пак се появи на коричката на раната. Много умно е измислено. Личи си, че доста са се постарали. Ще направя няколко снимки.

Изважда телефона си и щраква няколко пъти. След това поглежда ръката ми и отбелязва:

— Интересни белези. От киселина ли са?

— Твоята работа са татуировките — отрязвам го аз.

— Питам просто от професионален интерес.

— Кога ще можеш да ми кажеш резултатите?

Трев ме поглежда абсолютно безизразно.

— Първо ще анализирам какви вещества са използвали. Това не би трябвало да е трудно по принцип, но сигурно има и магия и това усложнява нещата хилядократно.

— Кога ще знаеш дали могат да ме следят с татуировките?

Той не отговаря. Затваря чантата си и се изправя. Обръща се към Джим и казва:

— Малко вероятно е да използват татуировките за проследяване.

След това взема чантата и излиза.

Джим затваря вратата.

— Никакво възпитание. Толкова е умен, че не му дреме. Но пък нищо няма да му стане, ако положи малко усилие, нали?

Подсмърква, преглъща и добавя:

— Освен това не бърза. Никога. Ще ти кажа докъде е стигнал, когато се видим след две седмици.

— Не спомена колко пари ще иска.

— Поредният недостатък на нашия Трев. Мисли си, че е над тези неща. Но и той трябва да яде, нали? Като всички.

— Предполагам, че не взема евтино.

— Той е специалист, Иван. Специалистите не вземат евтино. Било за паспорти, било за татуировки. Обикновено му плащат на час. Ще ти кажа колко горе-долу ще ти струва, като се видим следващия път.

Рано сутринта две седмици по-късно се виждам с Джим в съблекалнята на тенис клуб в някакво селце. Не е ясно дали вонята идва от Джим, или от съблекалнята, но едва ли ще е по вкуса на спортуващите тук.

— Изглеждаш много по-добре, Иван. Позагладил си косъма. Преди беше кожа и кости.

Погледът му постоянно шари към вратата зад гърба ми.

— Нещо не е наред ли, Джим?

— Не, защо? Всичко би трябвало да е наред. Ти следва указанията точно, нали?

— Разбира се.

— Това място ми лази по нервите. Давай да приключваме.

Вземам паспортите и ги разлиствам. Струват ми се добре направени. С различни имена са, но и в двата съм на осемнайсет.

— Това е — заявява Джим, след като приключва с броенето на парите. Прибира ги в джоба на якето и аз го хващам за ръката.

— А указанията как да стигна до Меркюри, Джим?

Той поклаща тъжно глава, все така усмихнат, истински професионалист.

— Съжалявам, друже, наистина съжалявам, но не мога да ти кажа нищо, докато не видим резултатите от Трев. Бих искал да ти помогна и ще го направя, не се съмнявай, ама...

— Докъде е стигнал Трев?

— А, той адски се забавлява. Минах да го видя миналия ден и беше на седмото небе. Страшна главоблъсканица, рече. Невероятна, чудна главоблъсканица било.

— И кога ще намери отговора на тази чудна главоблъсканица?

— Все още не знае. Не ми обърна никакво внимание. Съвсем се е отнесъл. Каза само, че ще остави указания на обичайното място във вторник в десет сутринта. Просто минавай оттам всеки вторник и проверявай.

— Като те слушам, едва ли ще е този вторник.

— Знае ли човек? Трев е гений. Може ей сега да извика „Еврика!“. Проверявай всяка седмица и някой вторник ще откриеш нещо.

— А за парите?

Джим тъй се нацупва, че от свитите му устни не излиза нищо в продължение на почти цяла минута. След това поклаща глава и обидено отронва:

— Каза, че предпочита да обсъди този въпрос директно с теб.
Изсеква се в пръстите си и после ги избърсва в панталоните.

Първия път не очаквам да намеря нищо на шкафчето. Вече разполагам с прилична сума и нямам никакво желание да продължа с обирите. Купувам си нови обувки и дрехи. Вече правя по сто лицеви опори. Само че искам да се махна от града. Не съм засичал Ловци, всяка вечер спя на различно място, но през цялото време съм на тръни. Затова реших, че след като проверя шкафчето следващия вторник, ще замина за Уелс или за Шотландия за една седмица.

Следващия вторник обаче на шкафчето напипвам плик. Отминавам бавно, оглеждайки се. Момченце на четири-пет години, хванало майка си за ръката, ме зяпа. Застивам за миг, извъръщам глава, но когато го поглеждам отново, то продължава да ме зяпа. Хуквам, макар и сам да не знам защо.

Станал съм безгрижен. Дори и да няма начин да ме проследят с татуировките — а вече съм склонен да вярвам, че е така, — със сигурност ме издирват. Може да извадят късмет и да ме засекаат, докато обикалям по улиците. Подцениха ме и избягах, но аз не бива да ги подценявам. Както каза Мери, ненапразно се наричат Ловци.

В плика има билет за влак и бележка. С малко помощ разбирам, че билетът е за сутрешния експрес за Ливърпул, тръгва в шест и пристига в осем. Ще имам достатъчно време да открия мястото на срещата, отбелязано в бележката:

11 часа

„Мил Хил Лейн“ № 44

В Ливърпул почти няма вещици, тъй като местните Безцветни не ги понасят и се стремят да им видят сметката. Баба ми е казвала, че Белите избягват да ходят там, тъй като има нещо като споразумение:

ливърпулците ще оставят Белите на мира, стига белите да не стъпват в града им.

Идеята не е лоша. Джим определено е предпазлив, избрал е място, където няма Бели, нито Ловци, но въпреки това следобеда започва да ми трепери под лъжичката. Притеснява ме промяната в плана. Джим не спомена нищо за пътуване с влак. Каза само, че ще намеря указания.

Решавам да намина покрай „Синята улица“. Боб сигурно отдавна е заминал, или поне така се надявам, но въпреки това решавам да проверя. Ако билетът за влака е, защото Ловците са по следите на Боб или са го заловили, искам да го знам.

Още преди да стигна скривалището си във входа срещу сградата на Съвета, забелязвам, че нещо се случва в уличката, и затова продължавам бавно по тротоара. Пред дома на Боб е спрял голям бял микробус, а зад него има още някаква кола, която не виждам много хубаво, но прилича на джипа, с който ме взеха от Шотландия. Рискувам да се обърна и да погледна през рамо и зървам един мъж да излиза от вратата на Боб с картина в ръка. Клей.

Не мигвам цяла нощ. Пристигам на гарата няколко минути преди потеглянето на влака и намирам мястото си.

Купето е полупразно заради ранния час. Старая се да огледам очите на всеки, който минава край мен. Няма Ловци.

Капнал съм и заспивам. Събуждам се от клатушкане. По високоговорителя обявяват, че пристигаме в Ливърпул.

Вече е 11.15, а с всяка изминала минута „Мил Хил Лейн“ изглежда все по-неприветлива. Няма жива душа. Номер 44 е стара съборетина, околните къщи също са изоставени. Стените са изрисувани с графити, прозорците зеят, вътре обаче е по-добре, стаите са празни, подът е пометен, има стъкла само от прозореца, който аз счупих, за да вляза.

Оставих раницата си в една уличка на километър оттук. Паспортите и парите са в джобовете на якето. Вързал съм си широк шал на врата и нося слънчеви очила, макар че е облачно. Ръкавиците с

отрязани пръсти са по-удобни от обикновените ръкавици и също толкова добре скриват татуировката и белезите по ръката, на кутрето съм намотал парче лейкопласт.

При първия знак за нещо нередно ще си плюя на петите. Цялата тази работа ми намирисва, само че трябва да видя Трев.

От прозореца на горния етаж виждам как Трев се задава иззад ъгъла, върви бързо, носи найлонова торба. Отдръпвам се в дъното и застивам неподвижно. В другия край на улицата е спряло момче с колело, то също гледа Трев.

Слизам долу и когато Трев се приближава към вратата, го придърпвам вътре, мърморейки, че е избрал кофти място за срещата ни.

— Обикновено оставям Джим да се погрижи за това. Той се справя добре с тези неща. — Трев поглежда през прозореца, после към мен. — Той замина.

— Заминал е? Къде?

— В чужбина навярно. Или поне така се надявам. Не ми се вярва да са го хванали, но са по следите ни. Затова избрах Ливърпул. Джим ми е казал, че дори и Ловците не обичат да идват тук.

Решавам да му спестя новината, че съм видял Клей пред дома на Боб.

— И ти ли се каниш да си плюеш на петите, Трев?

Той се опитва да се усмихне, изглежда изплашен. Потупва джоба на гърдите си.

— Билетите са вече тук, заминавам довечера.

— Добре. А аз?

— Радвам се, че попита. Татуировките на кутрето ти са ключът. Още щом ги видях, ми мина през ума каква е идеята. Трите малки татуировки са свързани с татуировките по тялото ти. Тази до нокътя отразява татуировката на шията, средната — на ръката, а най-долната — на глезена. Възнамерявали са да направят нещо като вещерска бутилка.

Поглеждам пръста си.

— Това е изключително трудна задача. Явно са разработвали по-елегантен вариант. Много по-напредничав. Вместо да сложат твой косъм, късче от кожата ти или няколко капки от кръвта ти в бутилка, така че да могат да ти направят черна магия, според мен са искали да

отрежат кутрето ти и да използват него. Може би дори целта им е била да го разрежат на три парчета и така да имат три начина да ти въздействат. Татуировките на пръста са свързани с другите на тялото ти. Направят ли нещо на татуировката на пръста, ти ще го усетиш, ще усетиш болката на по-голямата татуировка на шията, ръката и глезена.

— За да ме накарат да работя за тях?

— Вероятно. Не съм сигурен какъв точно ще е ефектът, но биха могли така да те измъчват, че накрая с радост да се подчиниш.

— Или да умра.

— Или се подчиняваш, или страдаш. Страданието е техният специалитет.

— Но могат да го използват и за да ме убият?

— Е, да.

Свалям лейкопласта от кутрето си и поглеждам трите малки татуировки. Стигат чак до костта. Изваждам джобното си ножче и пробождам най-горната, за да проверя дали ще усетя нещо на шията.

— Става ли? — пита Трев.

Поклащам глава.

— Трябва да се каже нужното заклинание.

— И кога са щели да отрежат пръста ми?

— Според мен са искали да изчакат татуировките да заздравеят напълно. Няколко дни, не повече от седмица. И тогава са щели да изпробват дали работи. А ако нещо не е както трябва, имаш още девет пръста.

— И все още могат да го направят, така ли? Ако ме хванат и отрежат пръста ми?

— Да. Завинаги е. Не можеш да ги изличиш.

— Мислех, че са някакъв знак или пък средство да ме следят.

— Не, не могат да те следят с тях — отвръща Трев. — Но, да, с тях си обозначен, все едно си жигосан. Татуировките ще се появяват, дори да се преобразиш... Ако дарбата ти е да се превръщаш в друг човек или животно, татуировките пак ще си личат.

— И няма абсолютно никакъв начин да ги махна?

— Може да отрежеш крака, ръката и пръста си, но няма как да махнеш тази на врата.

Отвън се разнасят виковете. Безцветни.

Трев поглежда през прозореца, изважда лист от джоба си и го пъха в ръката ми.

— Тук пише как да стигнеш до Меркюри.

Напъхвам го дълбоко в джоба си.

— Благодаря, Трев. Благодаря за всичко.

Той ми подава найлоновата торба.

— Пробите от кожата и костта. Трябва да ги унищожеш. Изгори ги. Ако Ловците ги намерят, пак могат да направят вещерска бутилка.

Поглеждам в торбата. Окървавените пластмасови съдинки са вътре.

— За да няма никакво съмнение — добавя Трев. — У никого. Че съм оставил нещо при мен.

Вероятно го е страх от баща ми.

В стаята над нас издрънчава счупено стъкло.

Хвърляме се на пода.

Нов трясък, но по-далеч, в друга къща. Викове.

Надниквам през прозореца.

— Мамка му! — Прикривам се и прошепвам: — Ловджийки.

Вдигам глава да погледна отново. Една Ловджийка върви по улицата, групичка от трима Безцветни я замерят с камъни. Тя не им обръща никакво внимание. По принцип Ловджийките винаги се движат по двойки, така че някъде наблизо има още една.

Отпускам се на пода.

— Да се махаме оттук.

Изтичваме към задния вход. Вратата е залостена. Резето не помръдва. Счупвам стъклото с лакът и разритвам парчетата. Изскачаме навън. Помагам на Трев да прескочи закованата порта и се прехвърлям след него. Оглеждам се внимателно.

Няма никой.

Хукваме.

След няколко преки забавяме ход, не спирам да поглеждам през рамо.

Трев е пребледнял като платно и изглежда сякаш ще припадне всеки момент. Като че ли не му пука колко пари му дължа, затова му давам почти всички, които нося в мен.

— Благодаря, Трев. Ако някога имаш нужда от нещо...

Стискаме си ръцете и той тръгва наляво, а аз — надясно.

Бръквам да проверя дали листчето е още в джоба ми.

И в този миг ми просветва, че торбата я няма.

Не е за вярване какъв съм глупак! Сигурен съм, че не съм я изтървал, докато тичахме. Спомням си как я сложих на земята, докато помагах на Трев да се прехвърли през портата.

ЛОВДЖИЙКИТЕ

Колко му е да замина и без торбата, всеки би я взел за някакъв боклук. Само че... има едно голямо Но. Никога не подценявай врага. Ако Белите я намерят, ако сложат ръка на частиците кожа, кръв и плът, няма да имат нужда от пръста ми, за да направят черната си магия.

Поемам обратно към къщата. Торбичката я няма нито на улицата, нито в задния двор, нито в самата къща. Ловджийките също ги няма.

По дяволите!

Подавам глава от вратата и оглеждам улицата в двете посоки. Празна е. Сядам на земята да помисля.

Ловците са по следите на Боб, а вече и на Джим и Трев, но за мен едва ли подозират. Ако знаеха, че съм тук, щяха да се изсипят най-малко двацет Ловци, не двама. Най-вероятно нямат никаква представа какво има в торбата, макар че сигурно са се досетили, че е била у Трев.

Навън се разнасят кръсъци. Надниквам през прозореца и веднага се скривам обратно. Поемам си дъх да се успокоя. Ловджийката се е върнала, след нея вървят тримата Безцветни, които я замеряха с камъни. Торбата е у нея. Навярно Ловджийката още се надява да намери Трев.

Прокрадвам се на втория етаж, за да мога да огледам обстановката по-хубаво. Ловджийката е слаба и висока, събира камъни и ги хвърля по преследвачите си.

— Приятелка ли ти е?

Обръщам се.

В дъното на стаята стои едро момиче с яке с качулка.

— Не, но със сигурност има приятели наблизо. Обзалагам се, че не е сама.

— Другата е отзад. Видях я. — Момичето скръства ръце на гърдите си и ме измерва с поглед. — Реших, че си от тях, но изглеждаш по-различно. Какъв си?

— Не съм от тях.

— Не ги харесвам, но не харесвам и теб.

Виковете секват, обръщам се да погледна навън. Един от Безцветните лежи на земята, навярно в безсъзнание или пък мъртъв. Едрото момиче застава до мен.

— Заради теб ли е тук?

Ловджийката се спира пред входа на къщата отсреща и изсвирва силно, дава знак на другата.

— Не. — Строго погледнато, това е вярно, тъй като те са следвали не мен, а Трев. — Виж, нямам намерение да оставам тук. Тръгвам си. Само трябва да си взема найлоновата торба от нея.

— Значи, все пак са тук заради теб. Да те издам ли?

Усмиввам се, без да я поглеждам.

— Пробвай се.

Появява се другата Ловджийка, замерят я и нея.

Поклащам глава.

— Няма да ги изгоните с камъни.

— Брат ми ще пристигне всеки момент. Той има пистолет.

— И те имат пистолети.

Момчето продължава да лежи на улицата, не помръдва.

— Защо не извикаш линейка?

— Защото няма да си направи труда да дойде.

Задават се още двама Безцветни, но се спират надалеч, не се приближават. Двете Ловджийки са близо до проснатото момче. Изглеждат притеснени. Не искат да привлекат вниманието на властите. Ако някой направи опит да ги снима с телефона си, сигурно ще избягат. Не мога да ги оставя да се измъкнат с моите проби.

Увивам се хубаво с шала и изскачам навън. По пътя грабвам две тухли. Ловджийките все още са до лежащото момче. Надявам се, че ще ме вземат за ядосан негов приятел. Изругавам ги на висок глас и извиквам:

— Какво сте му направили?

Ловджийките не помръдват, наблюдават ме насмешливо, не им се вярва, че ще ги нападна. Но аз продължавам да вървя към тях. Тази, която е по-далеч, изважда пистолет. Ускорявам крачка.

— Стой! — заповядва тя.

Да, бе, как ли пък не!

Уцелвам първата с тухла по лицето и подхващам тялото ѝ, за да се прикрия зад него.

Изстрел, още един, изритвам пистолета от ръката на втората Ловджийка и той отхвърква на няколко метра встрани. Тази, която използвах като щит, се свлича на земята. Вдигам юмруци. Другата Ловджийка вади нож.

Едва сега си давам сметка колко добре ме е подготвила Силия. Жената срещу мен е Ловджийка, първокласен боец, но в сравнение с мен е бавна и лесно предугаждам ходовете ѝ. С второто си движение успявам да ѝ избия ножа.

Не я наръгвам, само счувам ръцете ѝ, както ме е учила Силия. Събарям я на земята и забивам коляно в гърба ѝ. Хващам я за косата и дръпвам главата ѝ назад, на косъм съм да ѝ прекърша врата. Колко му е, и без това ненавиждам Ловците. Косата ѝ е като коприна в юмука ми. Въздъхвам тежко, не желая да убивам никого.

— Браво! Добре се справи!

Едрото момиче държи в едната ръка найлоновата торба, в другата стиска пистолета. Дулото сочи към мен.

Изправям се и вдигам ръце. Обграден съм от Безцветни, не изглеждат дружелюбно настроени.

— Ваши са.

Сритвам Ловджийката с върха на обувката си и поглеждам другата, която лежи в безсъзнание.

Две момчета подхващат ранения и го изправят, челото му е окървавено. Събира се цяла групичка, в която има както кльоцави хлапета, така и двама едри татуирани здравеняци. Трети се приближава по улицата с два бели бултериера, опънали поводите. Въръженият с пистолет брат на момичето сигурно също вече е наблизо. Кимам към торбата.

— Това е мое.

Тя се поколебава за миг, после обаче ми я подава.

— Не се застоявай тук. И не се връщай никога повече.

Вземам торбата.

— Нямам подобно намерение.

Чудно ми е какво ще стане с Ловджийките. Вероятно Безцветните ще се погрижат за тях. Проправям си път през наобиколилите ме и се отправям в противоположна посока на младежа

с кучетата. След няколко метра хуквам и не спирам, докато не стигна до гарата. Там ме чака Никита.

АРАН

Никита също е била край дома на Боб, когато Клей се появи там. Видяла ме е и ме е проследила. Забелязах я чак когато заста на пред мен. Черпих я горещ шоколад.

Истинското ѝ име е Елън. Очите ѝ са необичайни, морскосини, като бистро тюркоазено море, в което има различни слоеве синьо и зелено. И тя е нечистокръвна. Майка ѝ е била Бяла, а баща ѝ е Безцветен. След смъртта на майка си Елън не поддържа отношения с Белите, които в общи линии са я отритнали. Най-близкият ѝ роднина по майчина линия е баба ѝ, която не я приема за своя внучка. Елън живее с баща си в Лондон и „от време на време“ ходи на училище. Твърди, че е на шестнайсет, макар че според мен е по-малка.

От нея узнах, че Боб е заминал за Франция. Тя искала да тръгне с него, но той не позволил. Аз ѝ разказах малко за себе си. За Аран, Дебора, баба и Аналис. И Елън се съгласи да ми помогне да се свържа с Аран.

Елън ме чака на уреченото място. Докато аз се оправях с Трев, тя трябваше да намери информация за Аран в интернет. Не е открила почти нищо, освен че е спечелил стипендия и учи медицина в Кеймбридж. Хващаме първия влак, който заминава от Ливърпул в тази посока. Пристигаме в Кеймбридж късно вечерта и аз ѝ поръчвам да си намери стая да пренощува. Тя не е много доволна, че ще спя навън, но хубавото на Елън е, че бързо разбира кога трябва да отстъпи.

На сутринта се срещаме в девет. Хазайката на Елън ѝ е дала брошура за Кеймбридж и малка карта. Елън възнамерява да огледа колежа, за да провери колко Ловци има наоколо. Убедена е, че няма да са оставили Аран без наблюдение. Уговаряме се да се видим отново вечерта.

— Видях една Ловджийка. Партньорката ѝ я смени в четири, явно наблюдават Аран денонощно, на смени по дванайсет часа. Ако

смятаха, че ще се опиташ да се срещнеш с него, щяха да изпратят повече Ловци.

Кимам. Нямам подобно намерение. Не искам да му създавам нови неприятности.

Елън смята, че е най-добре да говори с Аран в трапезарията в колежа по време на закуска. Щяла да се промъкне там и да седне до него. Ловджийките стояли отвън и през повечето време нямало как да държат Аран под око.

Давам ѝ една моя рисунка.

— Той ще разбере, че е от мен.

— Добре. Но освен това ще те снимам.

О!

— Ще му покажа снимката на телефона си. Да знае как изглеждаш сега. Може да запиша и видеоклип.

Поклащам глава.

— Снимка е достатъчно.

— Може да ти дам телефона да му се обадиш.

Отново поклащам глава. Не мога да го направя.

Чакам в парка, където сме се разбрали да се видим. Не мога да си намеря място от притеснение.

Елън е умна. Няма да оплете конците.

Но въпреки това не спира да ме гложди под лъжичката.

Някъде по обяд тя се задава по алеята. Усмивва се широко.

— Мина добре. В началото ме гледаше малко подозрително, но като му показах рисунката ти, адски се зарадва. През цялото време я поглаждаше с ръка. Искаше да му изпратя снимката на неговия телефон, но аз му казах, че е опасно. Така че той я гледаше, докато говорихме.

Харесва му това, което учи. Дарбата му е да лекува, не е много силна. Тъгува по дома ви и по Дебора. Дебора живее в къщата на баба ви. Има приятел, Дейвид. Ще се женят.

— Ще се женят!

— Тя иска деца. Според Аран този Дейвид бил готин. Нямам нищо общо със Съвета и Ловците. Бял магьосник от Уелс. Работи като

дърводелец. Щели сте да си допаднете. Дебора работи в някаква канцелария в града. Била щастлива там. Дарбата ѝ била невероятна.

— И каква е?

— Ами не разбрах точно, доколкото схванах, да се справя бързо с бумацината. Не ми стана ясно дали се шегуваше, или наистина е това.

Едва ли е шега, но пък досега не бях чувал за дарба, свързана с бумацината.

— Баба ви е починала преди три месеца, Аран си бил там за празниците. Вечерта се оплакала, че е уморена, и си легнала рано. И на сутринта я намерили.

— Попита ли го дали е самоубийство?

— Попитах го. Каза, че не знае. Според Дебора вероятно си е приготвила някаква отвара.

Подозирам, че Дебора е права.

— Аран каза, че след като те отвели, от Съвета често привиквали баба ти в Лондон да я разпитват. Тя обаче отказала да отговаря на въпросите.

— А Аран не са ли го разпитвали?

— Твърди, че не са, но не го бива много да лъже.

— А Дебора?

Елън кимва.

— Преди няколко месеца Ловците дошли да претърсят къщата. Дебора подочула да се оплакват от „некадърниците в Съвета“ и така се досетила, че си избягал. Попита ме какво са ти направили и къде са те държали. Отговорих, че не знам. Казах му, че си добре.

— Благодаря ти. Не си му споменала за татуировките, нали?

— Не съм, нали така искаше? — Тя си поема дъх и се опитва да се усмихне. — Попитах и за Аналис. — Тонът ѝ не звучи обещаващо. — Не е говорил с нея. Дори и на сватби и празненства не са ѝ позволявали да се приближава до него и Дебора. Бил чул, че церемонията за посвещаването ѝ била в съвсем тесен кръг.

Аналис навърши седемнайсет миналия септември.

— Но все още ходи на училище, нали?

— Не го попитах. Останах с впечатление, че не му се говори за нея.

— Той не одобрява връзката ни.

— Защо?

— Мисли, че си прося боя. Семейството ѝ са Бели, ослепително Бели. Чисти и непорочни. Имат свои представители в Съвета, сред Ловците.

— Не изглежда твой тип.

— Тя не е като тях.

И със сигурност е мой тип.

— Нали не мислиш да ходиш да я търсиш?

Мисля за това непрестанно, но знам, че не бива.

— Дадох му адреса си в Лондон — казва Елън. — Обеща да ми се обади. Реших, че чрез мен може да поддържате връзка. Ще съм ви като посредник.

Не знам какво да ѝ отговоря. Може би е по-добре никога повече да не правя опит да се свържа с него. Но пък ако някой може да свърши тази работа, това е Елън.

— Елън, не искам да ти навлека неприятности със Съвета.

— Ха! Късно е за това.

Тя изважда телефона си.

— Снимах Аран. И записах кратко клипче.

Повтарям си, че няма да се разплача пред Елън, и в началото успявам да се сдържа. Аран изглежда пораснал, но косата му си е същата. Изглежда добре, макар и леко блед. Опитва се да се усмихне. Разказва ми за университета, за Дебора и Дейвид, колко съм му липсвал и как иска да ме види, макар да знае, че е невъзможно. Надявал се да съм добре, не само физически, но и в главата, винаги бил вярвал в мен, знаел, че съм добър човек, и стискал палци да се измъкна, трябвало да внимавам на кого се доверявам, най-добре било да ги забравя, той и Дебора щели да се справят и щели да са доволни, че аз съм свободен, макар и далеч от тях.

След като изгледах клипчето, станах и повървах малко сам. Толкова искам да видя Аран на живо и да бъда с него, а знам, че не е възможно. Никога няма да е възможно.

Благодаря на Елън за помощта. Не знам как да ѝ се отплатя. Предлагам ѝ пари, тя обаче отказва да ги вземе, затова купувам пържени картопки и риба и сядаме да хапнем в парка. Казвам ѝ, че трябва да се върне при баща си, и тя мърмори недоволно, но не много.

Взема едно картофче и ме пита какво ще правя сега.

— Ще получа трите дара.

— В такъв случай ще трябва да намериш Меркюри.

Интересно ми е дали и пред нея стои същият проблем.

— А как е при вас, Елън? Вие имате ли посвещаване? Получавате ли трите дара и своя дарба?

— Само ако Съветът разреши, което става изключително рядко и освен това те задължава да работиш за тях. Аз никога не бих го направила. Белите в Съвета ни презират. А и не само те, всички Бели ни презират. Чувала съм, че някои получавали трите дара от родителите си и откривали дарбата си. Но моята баба така я е страх от Съвета, че дори не иска да ме види.

— И какво ще правиш тогава? Щом не можеш да получиш трите дара от баба си?

— Все още не знам. Може да се обърна към Меркюри. Но само в краен случай.

— Какво знаеш за нея?

— Че е гадна. Говори се, че заробва момчетата, които отидат при нея. Така че ще помисля два пъти, преди да се втурна към нея за помощ. Не й вярвай.

Елън взема един голям картоф.

— Аз не съм момиче.

— Момчетата ги изяжда.

Тя лапва картофа.

— Сериозно ли говориш?

Елън кимва и преглъща.

— Така съм чувала. — Взема още един картоф и ме поглежда. — Не сурови, разбира си. Първо ги сготвя.

ПЕТА ЧАСТ

ГЕЙБРИЪЛ

ЖЕНЕВА

Летището на Женева. Пътуването беше напрегнато: първо, докато разбере как да си купя билет, после самият полет, а накрая и паспортната проверка. Но пък тя мина без никакви проблеми, явно паспортът ми наистина е добър.

Указанията на листчето, което ми даде Трев, са да бъда пред въртящата се врата в 11 преди обед във вторник. През нея постоянно преминават хора. Най-различни: делово облечени мъже с куфарчета на колелца, стюардеси с миниатюрни куфарчета на колелца, пилоти с черни кожени куфари на колелца, туристи с огромни куфари на колелца. Всички вървят забързано, не устремено, не ядосано, просто целенасочено.

Аз съм с опърпана раница, слънчеви очила, шапка, широк шал, ръкавици без пръсти, дебело зелено яке, джинси и ботуши.

Не знам колко е часът, но отдавна съм тук, със сигурност единайсет минава.

Погледът ми улавя някакво движение в заведението отсреща. Младеж със слънчеви очила ми маха да отида при него.

Проправям си път по тясната пътека между масите и заставам срещу непознатия. Той не вдига глава, завърта остатъка от кафето в чашата и го изпива на един дъх. Остава чашката в чинийката, изправя се, хваща ме за ръката и излизаме навън. Минаваме през въртящите се врати и се озоваваме на гарата.

Спускаме се с ескалатора до четвърти перон и веднага се качваме в един влак. Вътре цари сумрак. Влакът е на два етажа, настаняваме се на меките седалки на втория, пред нас има масичка.

Свързката ми изглежда една-две години по-голям от мен, сигурно е колкото Аран. Кожата му е тъмна, косата му е чуплива и дълга до раменете, тъмнокестенява с тук-там по-светли кичури.

Усмихва се леко, все едно току-що е чул някой хубав виц. Слънчевите му очила са със сребристи рамки, почти същите като моите.

Влакът потегля и след няколко минути в дъното на вагона се появява кондуктор. Свързката ми слиза долу и аз тръгвам след него. Заставаме край вратите. Той е слаб, малко по-висок от мен и от него не се усеща пицене на мобилен телефон.

Вероятно е Черен. Искам да видя очите му.

След минута влакът спира в центъра на Женева. Свързката ми тръгва бързо, следвам го на крачка разстояние.

Вървим около час, без да забавяме ход, минаваме покрай едни и същи места по няколко пъти — за това се ориентирам по витрините на магазините и езерото. Накрая навлизаме в жилищен квартал с високи блокове. Спираме пред една стара сграда, която прилича повече на кооперациите в центъра. Свързката ми набира кода и го повтаря на глас:

— 9-9-6-6-1. Запомни ли?

— 9-9-6-6-1.

Пуска вратата да се затръшне в лицето ми, в последния момент успявам да я хвана. Тръгвам след него по стълбите, нагоре, нагоре, нагоре...

Стигаме до последния, шестия етаж, там стълбите свършват на малка площадка с една дървена врата.

Тя също няма ключалка, а се отваря с код.

— 5-7-6-3-2. Запомни ли?

Влиза и оставя вратата да се затръшне.

Аз оставам отвън и внимателно се оглеждам. Боята на вратата се лющи, площадката е празна, мазилката е напукана, в единия ъгъл виси почерняла паяжина. Тихо е. Не се чува пицене на мобилни телефони.

Той отваря.

— 5-7-6...

— Да, запомних го.

Усмивката му е изчезнала, слънчевите очила обаче са на мястото си.

— Влизай.

Не помръдвам.

— Безопасно е.

Разтваря широко вратата и повтаря:

— Безопасно е.

Говори тихо. Акцентът му е странен. Вероятно швейцарски.

Прекрачвам прага и вратата се затваря. Усещам погледа му върху себе си. Не ми е приятно да ми е зад гърба.

Обикалям апартамента. Голяма стая с кухненски бокс в десния ъгъл: няколко шкафа, мивка, печка. Минавам покрай камина и малък стар диван. Дюшемето е тъмнокафяво, почти черно, няма килим, а три пътеки с различна големина. Стените са боядисани в кремаво, няма картини, само петно от опушено по комина над камината. Явно тя е единственото средство за отопление. Зад металната решетка се виждат обгорели цепеници. Отстрани има купчина дърва, вестник и кутия кибрит. Продължавам наляво, стигам до малък прозорец, който гледа към езерото и планината от другата му страна. Виждам синята вода и част от зеленикавосиви планини. Под прозореца има дървена маса и два едновременшни стола.

— Оставих прозореца отворен на излизане. Камината пуши.

Той коленичи пред нея и се хваща да запали огъня.

Наблюдавам го.

Драсва кибритена клечка и я поднася към смачканите вестници, но те не се разгарят.

— Искам да стигна при Меркюри.

— Да, нали затова си дошъл.

Не спира да се занимава с огъня.

— Като гледам обаче, тя не е тук.

— Не е.

Пристъпвам към една от другите две врати и я отварям. Усещам, че е оставил огъня и ме наблюдава. В стаичката има легло, стол и дървен гардероб.

— Това е моята стая — обажда се той, минава покрай мен и затваря вратичката на гардероба.

Няма нищо за отбелязване. Леглото не е оправено. На стола лежи разтворена книга.

Облягам се на вратата.

— Хубава ли е?

Той ми се усмихва, излиза от стаята и отваря другата врата.

— Това е банята.

Изрича го с апломб, все едно се е упражнявал. Банята е по-голяма от стаята му, с душ, голяма вана и тоалетна с казанче с верижка. Стените и подът са покрити с черно-бели плочки.

Оглеждам внимателно.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да остана тук?

— Докато Меркюри не се съгласи да те приеме.

— И кога ще стане това?

— Когато тя реши, че е безопасно.

Тонът му е някак колеблив. Но това навярно е заради акцента. Произнася всички изречения с въпросителна интонация.

— Трябва да я видя колкото се може по-скоро. Нямам много време.

Остава по-малко от месец до рождения ми ден.

Не отговаря.

— За нея ли работиш?

Свива рамене.

— Помоли ме да те посрещна и да остана с теб, докато не те приеме.

Потривам лице и оглеждам стаята.

— Не мога да спя тук.

— Ще ти покажа терасата.

Минава покрай банята, спира пред голям прозорец и го отваря. Надниквам през прага и след това го прекрочвам. Навън има нещо като малка тераса, заобиколена от острите склонове на покрива. Изолирано райско кътче. Терасата е с размерите на клетката.

— Искам няколко кожи.

Той кимва и се усмихва, сякаш го е очаквал, и ми отговаря, че ще ми ги набави.

Сам съм в апартамента. Усмихнатият ми приятел излезе. Преглеждам шкафовете и стаята му, но не откривам нищо интересно.

Проверявам покрива, изкатервам се до билото. От другата страна керемидите се спускат рязко, изтърколиш ли се, ще се изтърсиш чак долу на улицата. Минавам по билото до края. Разстоянието до съседната сграда не е голямо, но няма как да се прескочи, тъй като тя е

по-висока. Задната страна не се различава от фасадата. Няма аварийен изход. Терасата е като капан.

Тъй или иначе, друг избор нямам. Остава месец до рождения ми ден и няма къде да ходя. Ако не получа трите дара, ще умра, вече съм сигурен в това. Трябва да стигна до Меркюри.

Оказва се, че на терасата се спи добре, тъй като е заслонена от вятъра и шумът от улицата не се чува. Метнах две от пътеките на пода и се свих в спалния си чувал. Небето е ясно, пълнолуние е, няма как да вляза вътре, преди да изгрее слънцето.

Луната се е вдигнала високо, когато непознатият ме събужда. Донесъл е кожи. Шест. Дебели, изпрани и направо идеални за целта.

Свръзката ми клечи в другия край на терасата. Краката му са дълги, личи си обаче, че мускулите на бедрата са здрави. Ръцете му са кръстосани, главата му е леко наклонена на една страна. Все още е със слънчеви очила, косата му е прибрана зад ушите.

Затварям очи. След няколко минути ги отварям, него го няма. Движи се безшумно и това ми харесва.

Утро. Лежа и се оглеждам, небето просветлява от лъчите на изгрева. Градът се пробужда с приглушено ръмжене, което ту спада, ту се усилва. От сградата се долавя леко жужене на електричество. Стомахът ми курка, усещам аромата на пресен хляб.

Свръзката ми се е облегал на шкафа в кухненския бокс, пак е със слънчеви очила.

— Закуска?

Изобщо не се вписва в представата ми за Черните.

— Донесъл съм кроасани, питки, кифлички, конфитюр и портокалов сок. Сложих и кафе, ако искаш, има и горещ шоколад.

— Как се казваш? — питам.

Той се усмихва широко, показват се добре подредени бели зъби.

— А ти?

Приближавам се към масата и поглеждам през прозореца. Той нарежда храната на масата. Кафето е силно, само че е разрежено с мляко и е сервирано в големи колкото купи чаши. Свръзката ми сядя

срещу мен и топи кроасана вътре. Аз му подражавам. За първи път опитвам кроасан. Не е зле. Но пък Силия сигурно нямаше да го одобри за закуска.

През цялото време той ме наблюдава, виждам отражението си в очилата му. Пръстите му са дълги и слаби, доста бледи в сравнение с тъмната му кожа. След кроасана разчупва една питка на две и от едната половина откъсва залък. Отрязва от студеното твърдо масло и го слага върху хляба. Прозирно ефирно масло върху назъбен крайшник. Лапва и дъвче със затворена уста, като през цялото време едва се сдържа да не се усмихне.

— Какво толкова се радваш?

— Радвам се, че се запознах с теб. — Вдига ръка към очилата, сякаш се кани да ги свали, но не го прави. — Звучи много по английски, нали? Радвам се, че се запознахме, Натан.

Това ме вбесява.

Той се засмива.

— Забавен си. Адски си забавен. Харесвам те. Така се мръщиш...

Засмива се отново.

Отрязвам парче масло. Още едно. И още едно.

— Защо не сваляш ръкавиците си?

— А ти защо не сваляш очилата?

Пак се засмива. Взема едно от моите парчета масло и го слага на залъка си. Когато преглъща, казва:

— Аз съм Гейбриъл.

Произнася го странно.

— Гейбриъл?

Засмива се отново.

— Да, Гейбриъл.

Слагам от маслото върху хляба и отхапвам. Вкусно е.

— Откъде знаеш името ми?

Той се усмихва.

— Всички го знаят.

— Едва ли.

Отпива от кафето, разклаща чашата, отпива отново.

— Да, прав си, не са всички. Всички Черни в Европа, някои Черни в САЩ, повечето Бели в Европа... даже по целия свят. Но много

малко от Безцветните. — Свива рамене. — Така че, да, прав си, не са всички.

Моята известна персона се отразява в очилата му, не се мръщи, но изглежда недоволна. Отмествам поглед към планините навън.

— Толкова зле ли е да си Натан?

Всички Бели, които съм срещал досега, знаеха кой съм. Досещаха се от пръв поглед. Все едно го пишеше на челото ми. Явно ще е същото и при Черните.

Обръщам се към него.

— Предпочитам да не привличам вниманието.

— Няма как да стане. — Прибира косата зад ушите си, изглежда сериозен. — С такъв баща е невъзможно.

И с бащата на баща ми, и с неговия баща...

— А кой е твоят? — питам. — Чувал ли съм го?

— Със сигурност не си. А майка ми... и нея също. И двамата са Черни, но не са известни. Уважавани и достопочтени според стандартите на Черните. Баща ми живее в САЩ. Наложил се да замине, тъй като убил баба, майката на майка ми. — Свива рамене. — Беше самоотбрана, баба го нападна. Дълго е за разправяне, тя го обвинява за смъртта на мама. — Завърта празната си чаша. — Така или иначе, определено не са прочути.

— Но явно са доста агресивни.

— И в агресията, и в известността твоите предци надминават моите.

ГЕЙБРИЪЛ

Не бива да излизам от апартамента, освен на терасата, на която спя. Там е удобно, но сънувам обичайните кошмари.

Някои следобеди подремвам вътре на дивана. През повечето време съм сам. В известен смисъл е по-неприятно, отколкото при Силия. Тогаваш поне можех да тичам. Тук само се излеждавам.

Всеки ден питам:

— Кога ще ме заведеш при Меркюри?

И всеки ден Гейбриъл отговаря:

— Може би утре.

Обясних му, че трябва да получи трите дара и че остава по-малко от месец до рождения ми ден. Той постоянно ме разпитва, задава ми

всевъзможни въпроси: къде съм бил последните години, имал ли съм контакт със Съвета и с Ловците. Не му отговарям, това са лични работи.

С него се виждам сутрин. Гейбриъл носи храна, закусваме заедно и след това разчистваме. Понякога ми напомня за Силия с нейните домакински задачи. Постоянно мие и бърше. Всеки ден заявява:

— Аз ще измия чиниите, че да не си намокриш ръкавиците.

Изрича го с непресторена загриженост и когато му покажа среден пръст, само се засмива.

Не си свалям ръкавиците и шала. Спя с тях, живея с тях. Ако Гейбриъл види татуировките и белезите по китката, ще ме затрудни с въпроси.

След като раздигнем масата и измием чиниите, той се помотава още малко и после си тръгва. Появява се чак на следващата сутрин. Според мен нито веднъж не е спал в стаята си, откакто аз съм тук, но няма как да бъде сигурен. Той не оправя леглото си, понякога се изтяга на него и чете.

Още първия ден след закуска се захвана да ме разпитва, аз обаче кротко си бършех чиниите и мълчах. В крайна сметка му светна, че няма да му разкажа историята на живота си, и се насочи към нова тема: книгите. В момента четял адски интересна книга, на някой си Керуак.

— А на теб коя ти е любима?

Не отговарям, въртя чинията бавно в кърпата, докато не я подсуша. Гейбриъл изброява любимите си книги. Не можел да каже коя е на първо място. Посочва няколко френски автори, които не съм чувал, после и няколко английски — единственото познато заглавие е „Брулени хълмове“ — и преминава на американските. Чудя се дали се перчи, или просто си е такъв.

Накрая обаче млъква. Аз слагам сухата чиния върху купчината и казвам:

— Не чета книги.

Лявата му ръка е в мивката, до китката в пяна. Застива неподвижно.

— Но имам една любима. На Солженицин. „Един ден на Иван Денисович“. Чел ли си я?

Той поклаща глава.

Вдигам рамене.

— И как ти е любима, след като не си я чел?

Иде ми да изкрещя: „Защото жената, която ме държеше окован в клетка, беше побъркана по руската литература, тъпо разглежено швейцарче такова!“. В следващия миг чиниите се озовават на пода, разхвърчават се парчета. Дишам учестено, не мога да си обясня как изведнъж изгубих самообладание и се поддадох на гнева. Гейбриъл стои неподвижно, от пръстите му капе пяна.

На другия ден, докато закусваме — Гейбриъл е донесъл нови чинии, — той мълчи и чете Солженицин.

Хапвам, изпивам си кафето, зяпам през прозореца. По някое време се обаждам:

— Очилата не ти ли пречат?

Показва ми среден пръст.

Докато раздигаме масата, Гейбриъл се пробва отново да ме разприказва, този път темата му е изобразителното изкуство. Моне, Мане и така нататък. Нямам никаква идея за какво говори. Черните не са такива, нали?

— Не ми е притрябвала лекция за художници. Искам да се махна от този тъп апартамент и да отида при Меркюри. Крайният срок приближава.

Добавям и няколко ругатни.

След като той си тръгва, в главата ми изведнъж изниква една книга, която Аран ми беше подарил. С рисунки на Да Винчи. Напълно я бях забравил. Рисунките обаче бяха хубави. Намирам молив в чекмеджето, но не и хартия, затова откъсвам една празна страница от книгата на Гейбриъл.

След това изгарям рисунката си. Коминът не тегли, пушекът се връща вътре.

На третия ден по време на закуска Гейбриъл оповестява, че е дочел „Един ден от живота на Иван Денисович“. Не била лоша. Пита ме защо ми харесва на мен.

Причините са хиляди. Да не би да очаква от мен литературен анализ?

— Хайде — настоява той, — защо ти харесва?

— Защото накрая той оцелява.

Гейбриъл кима.

— Да, и на мен това ми допадна.

Докато мием чиниите, той заговаря за катерене. Обичал да се катери. Оставя чиниите и показва няколко хватки по шкафовете. Добър е, бърз, точен. Любимото му място за катерене била някаква клисура край Вердюн във Франция.

Пита ме кое е моето любимо място.

— Уелс — отговарям.

След като той си тръгва, откъсвам друга празна страница от книгата и рисувам как се катери в кухнята.

На четвъртия ден Гейбриъл подхваща поезията. Не може да му се отрече, че е упорит, но ако целта му е да изкопчи историята на живота ми чрез разговор за поезията, ще има да взема. Поезия, представяте ли си! Разсмивам се. От сърце и душа. Двама Черни, които се крият от Ловците и плашат до смърт Белите, мият чинии и си говорят за поезия! Превивам се надве от смях, чак коремът ме заболява.

Гейбриъл ме гледа. Не се засмива, според мен не схваща на какво се смее. Постепенно се поуспокоявам, но от време на време пак се разхилвам като идиот, докато той нарежда за някакъв си велик поет. Дори ми рецитира негови стихове. На френски! Не разбирам нито дума, старая се обаче да не се разкикотя пак.

Питам го какъв му е акцентът. Майка му била англичанка, баща му — швейцарец. Гейбриъл бил роден във Франция и живял в САЩ при баща си и по-малката си сестра една година. Говори английски добре, с едва доловим френско-американски акцент. Бил се върнал в Швейцария, след като получил дарбата си. Не ми казва каква е тя и аз не го разпитвам.

Следобеда ми писва. Измъквам се навън, слизам до езерото и оттам поемам към планините извън града. На връщане не успявам да намеря пътя до сградата и слизам пак до езерото, за да се ориентирам. Пълно е с хора, бързат да се приберат вкъщи или към баровете и кафенетата. От всички се долавя пищене на мобилни телефони, градът бучи като машина в главата ми. Тръгвам по алеята, която обикаля

около езерото. Ниски облаци скриват планините, в мъглата езерото почти не се вижда. Яхтите по кея също са забулени в мъгла. Чувам гласове, мъжки, говорят на френски. Замълчават.

Обръщам се, някакъв мъж в черни дрехи ме наблюдава изпитателно. Насилвам се да продължа бавно и спокойно, макар че кръвта ми кипи, едва се сдържам да не хукна. Разнася се изсвирване, сигнал на Ловец към партньора му. Плюя си на петите.

Свивам насам-натам из задните улички и накрая се шмугвам в един бар. Сядам в ъгъла, откъдето мога да държа под око улицата. Пълно е с хора. След известно време си тръгвам и стигам до апартамента, без да срещна повече Ловци.

Вече се стъмнява и излизам на терасата.

Знам, че ме видяха. Сигурен съм, че изгубиха следите ми, но вече знаят, че съм тук. Някак си ме познаха.

Сънувам. Пак тичам в проклетата уличка, но този път е различно, сецям се да гледам в сградата на ъгъла. По булеварда минават хора, после един автобус и няколко коли, но колкото и да се вирам нататък, не мога да изляза от уличката. Чувам как зад мен крещят Ловци: „Хванете го! Счупете му ръцете!“. Паникьосвам се, хуквам още по-бързо, виковете им приближават, не мога да си поема дъх... Събуждам се.

Гейбриъл е клекнал срещу мен и ме наблюдава.

Сопвам му се да се разкара, лягам отново и затварям очи. Колебая се дали да не му разкажа за случилото се днес. Не бива да излизам от апартамента, но пък ако разбере, че Ловците са ме видели, може да реши да ме заведе веднага при Меркюри. Решавам да си призная. Отварям очи, него го няма.

Ден пети. Докато мием чиниите след закуска, дебна сгоден момент да повдигна въпроса за Ловците. Гейбриъл ми подава една мокра чаша и аз я хващам с кърпата, само че той не я пуска веднага. Дръпвам леко и в този миг той казва:

— Швейцария е прекрасна страна. Почти няма Бели, а на Черните можеш да имаш доверие. Но е пълно с нечистокръвни, които веднага ще те издадат, ако някой им предложи пари. Затова Ловците ги използват.

Явно знае, че съм излизал от апартамента.

Подсушавам чашата.

— Женева е хубав град, нали? — пита той.

Още един начин да ми покаже, че знае.

Изругавам.

— Не бива да излизаш навън.

— Тогава ме заведи при Меркюри.

— А как да бъда сигурен, че не си шпионин? Как да съм сигурен, че вчера не си имал среща с някой Ловец?

Зяпам го. Виждам отражението си в очилата му.

— Как да съм сигурен, като не ми говориш?

Изругавам го отново и излизам на терасата.

След малко се прибирам, него обаче го няма.

Не знам какво да правя с Гейбриъл. Нямам никакво намерение да му разкажа всичко за себе си. Решавам да отбелязвам дните с резки, както правят затворниците по филмите. Издълбавам четири дълбоки вертикални линии в стената до прозореца и прокарвам една по диагонал върху тях.

Известно време зяпам навън, после правя лицеви опори. Пак зяпам навън. Правя коремни преси и още малко лицеви опори. Зяпам навън. Разгривам се с малко боксиране. Пак зяпам навън.

Едва ли има значение какво ще кажа на Гейбриъл. Лесно бих могъл да го излъжа. И той сигурно си дава сметка за това.

Просвам се на дивана. След малко ставам. Пак се просвам.

За нищо на света няма да му кажа нищо за себе си.

Ставам. Не ме свърта.

Решавам да оправя комина. Налага се да застана в камината и да набутам глава в отвора. Не знам как да го накарам да тегли по-хубаво, освен да го почистя от насъбралите се сажди. Напипвам една тухла, която стърчи навън и препречва пътя на пушека. Разклащам я насамнатам и я изваждам, в пролуката зад нея се показва голяма плоска тенекиена кутия.

Огънят се разгаря хубаво, аз обаче целият съм в сажди. Влизам в банята с дрехите. Ваната е едновременна, на крачета, дълбока, но тясна. Водата се оцветява в сиво. Свалям дрехите и ги мятам на терасата, после ще ги изпера. Имам чисти. Имам и още един чифт чорапи дори.

Пълня ваната с чиста вода. Намирам пемза и изстъргвам пръстите и ръцете си, но черното е в кожата и не излиза.

Потапям се във водата. Издържам малко повече от две минути, почти три, ако съм си поел хубаво дъх. Откакто не спазвам режима на Силия, съм позагубил форма.

Избърсвам се с хавлията, обличам чисти джинси и поглеждам татуировките. Не са мръднали. Белезите на гърба ми изглеждат още по-зле. Всеки път се изненадвам колко са големи. Белезите по дясната ми ръка са избледнели, изглеждат почти бели. Китката ми си е все така ужасяваща, обаче нямам проблем с ръката, движи се нормално и юмрукът ми е поразяващ.

Заставам пред мивката и се поглеждам в огледалото, лицето ми е същото, още по-нещастно и посивяло. Изглеждам състарен. Не на шестнайсет. Под очите ми има тъмни кръгове. Черните бездни в зениците като че ли са станали още по-големи и по-черни и от саждите в комина. Извъртам глава на една страна, опитвам се да хвана поне някакъв проблясък в тях, но вместо това виждам Гейбриъл, който стои на прага.

— Откога стоиш там? — питам.

— Справил си се с комина.

Той пристъпва в банята.

— Излез! — заповядвам ядосано.

— Намери ли нещо?

— Излез, казах!

— А аз те попитах дали си намерил нещо.

За първи път звучи като Черен.

Обръщам се и правя крачка към него, с лявата ръка го сграбчвам за гърлото и го приковавам към стената. Той не се съпротивлява.

— Да, намерих.

Виждам отражението си в очилата му. Очите ми са черни, в тях проблясват сребърни искрици, но те идват от лампата в банята. Не искам да го удрия. Отпускам пръсти и се връщам до мивката.

Той се прокашля и дрезгаво пита:

— Прочете ли ги?

Надвесвам се над мивката и се подпирам на нея. Взiram се в канала и в черните следи по фаянса, усещам погледа му в гърба си.

— Прочете ли ги?

— Не съм! Излез!

— Натан...

Гейбриъл пристъпва и сваля очилата си. Очите му не са на Черен.

Той е Безцветен.

Безцветен!

А какви ми ги разправяше за родителите си?

— Излез! — изкрещявам отново и го удрям.

Той се строполява на пода с окървавено лице. Ругая, бълвам най-грозните думи, които знам, а Гейбриъл се свива на пода. Ритам го в коляното, как можа да ме излъже, как можах да му повярвам на този лъжлив Безцветен! Насилвам се да отида в кухнята, преди да съм го пребил. След това се връщам, навеждам се, сграбчвам го за косата и се разкрещявам. Разкрещявам се така, както никога не съм крещял. Защото усещам как ме гледа. Ненавиждам да ме гледа така. Ненавиждам го! Удрям главата му в пода, не знам защо го правя, не съм на себе си от гняв. Разтреперан, излизам от банята.

Обикалям около дивана. Трябва да се върна да си взема ризата.

Гейбриъл простенва тихо. Изглежда ужасно.

Отпускам се на пода до него.

Седим на масата до прозореца. Гейбриъл потапя кърпа в купа с вода, порозовяла от кръвта му. Лявото му око е подуто и не вижда с него. То е светлокафяво със златистозелени точки, но без искрици. Око на Безцветен. Той обаче твърди, че не е излъгал, наистина е Черен, само че в тялото на Безцветен.

— Значи, не можеш да се възстановяваш, така ли?

Поклаща глава.

Дарбата му била да се преобразява. Същата като на Джесика, но той не е като нея, а е нейна противоположност.

— Аз харесвам хората — обяснява Гейбриъл. — Интересни са ми. Мога да бъда както мъж, така и жена, млад или стар. Разбирам какво е да си съответният човек. Проблемът е там, че след като веднъж се преобразих в Безцветен, за да видя какво е, не мога да си върна старото тяло.

— Заклещен си в това, така ли?

— Меркюри смята, че ще го преодоля. Способността да се преобразяваш не била само физически процес, не касаела само тялото. Обеща, че ще ми помогне да намеря пътя обратно... Но не бърза особено.

Потапя кърпата във водата, оплаква я, изцежда я и налага подутото си око.

— При нея съм от два месеца. — Поглежда ме. — Тя иска да те види. — Докосва с кърпата сцепената си устна, и тя се е подула. — Но е подозрителна. И с основание. Цял живот си бил при Белите. — Той вдига рамене. — Ти си наполовина Бял, идеалната примамка, която Съветът и Ловците биха използвали.

— Не ме изпращат те.

— Не би си признал, ако беше така.

— И как да ѝ докажа, че не лъжа?

— Това е проблемът. Няма начин. — Докосва устната си с върха на пръста. — Някой беше казал, че най-добрият начин да разбереш дали можеш да вярваш на някого, е да му се довериш.

Продължава да опипва устната си, но се усмихва леко.

— А ти вярваш ли ми? — питам.

— Вече ти вярвам.

— В такъв случай ме заведи при нея.

Гейбриъл отново потапя кърпата в купата.

— Не издържам повече в този апартамент. Ще полудея... или ще те убия.

Той слага кърпата на окото си.

— Утре.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— А защо не днес?

Поклаща глава.

— Утре.

Вземам кутията и я оставям на масата пред него.

— Не съм ги чел.

Гейбриъл отваря капака и внимателно изважда първото писмо, по което се виждат черни отпечатъци от пръстите ми. Листът е сгънат на две, от горната страна се вижда само една дума, написана с едър

почерк. По следващото писмо също има черен отпечатък. Той поклаща глава.

— Какви са тия писма? — питам.

— Любовни писма от баща ми до майка ми от едно време... когато все още са се обичали.

— И защо ги криеш?

Мълчи известно време, после казва:

— Не са само любовни обяснения, в тях има и друго. Ако Меркюри успее да ми помогне, ще иска да ѝ платя. А единственото, което притежавам, е това тук.

Не питам какво точно е. Вероятно някакво заклинание или пък рецепта за еликсир.

Той прибира писмата в кутията и внимателно натиска капака, обляга се с цялата си тежест.

— Не съм ги чел... Не мога да чета.

Поглежда ме.

— Не мога да спя на затворено... Става ми лошо, повръщам. Вече не мога изобщо да стоя вътре. От електрическите уреди главата ми започва да жужи. Но пък мога да се възстановявам бързо. И да позная дали някой е магьосник, или Безцветен.

— Как?

Вдигам рамене.

— Очите са различни.

Той погалва кутията, после я побутва настрана.

— А моите очи... На магьосник ли са?

— Не.

Не отговаря веднага, после свива рамене.

— Тялото ми е на Безцветен.

Бавно протяга ръка и докосва татуировката ми с върха на пръстите си.

— А това какво са?

Разказвам му за татуировките. Гейбриъл не помръдва и не ме прекъсва, слуша внимателно. Добър слушател е. Обяснявам му, че татуировките са като жиг, нищо повече. Искам да му кажа всичко. Искам да му се доверя, но не съм забравил думите на Мери: „Не вярвай на никого“.

— Меркюри ме предупреди, че няма да можеш да спиш вътре — казва той. — И ми заповяда да не свалям очилата.

Явно тя познава Маркус и предполага, че съм наследил способностите му.

ПОКРИВЪТ

Гейбриъл обеща да ме заведе при Меркюри на сутринта. Бил видял двама Ловци и искал първо да провери дали все още са в града. Обясних му, че са ме забелязали и че вероятно са ме познали. Думите ми не му направиха никакво впечатление, предпочитал да пообиколи и сам да се увери.

Оставам сам. Апартаментът е като затвор, дори на терасата не се чувствам по-добре.

През нощта се събуждам. Вали леко, ръми. Очаквам да видя Гейбриъл на обичайното му място в ъгъла. Него обаче го няма. Отново заспивам и пак сънувам кошмара за уличката. Събуждам се потен. Отдавна се е съмнало. Слънцето огрява терасата. От мокрия покрив се издига пара. Усещам аромата на кафе и пресен хляб.

Гейбриъл седи на масата и ме гледа как се муся. Не искам кроасани, искам да отида при Меркюри. Той намазва залька си с масло и го лапва, дъвче, отпива от кафето. Аз крача нервно.

— Видях Ловци.

Застивам.

— Колко?

— Девет.

— Девет!

— Засяхох една и я последвах. Тя ме отведе при друга, после при трета. Изобщо не ми обърнаха внимание. За тях бях обикновен Безцветен. Теб обаче лесно щяха да те разпознаят. Щом са се събрали толкова много, явно замислят нещо. Свързах се с една от агентките на Меркюри, Пайлът. Тя не знаеше нищо. Сутринта на връщане насам видях още една Ловджийка. Реших да я пробвам и уж случайно се блъснах в нея. Извиних ѝ се. И тя ми се извини на развален френски.

Той се размива.

— Те не разпознават Безцветните по очите като теб. Според Меркюри Ловците минават специално обучение как да различават

Черните. Следят за характерни особености в походката, стойката, как се движим сред хората. Но явно аз съм ги загубил.

— Щом си видял деветима, сигурно има и още.

— Определено.

И въпреки това Гейбриъл изглежда спокоен: обикаля из града, блъска се в Ловджийка, след това сяда да закуси.

Той ме поглежда и казва:

— Не се тревожи. Ако знаеха за апартамента, от нас вече щяха да са останали само кървави петна на пода на някоя килия. — Допива кафето си и добавя: — Но все пак според мен е по-добре веднага да отидем при Меркюри.

Подхвърлям подигравателно:

— Не се тревожи. Не бързай. Хапни още един кроасан.

Гейбриъл става и се усмихва.

— Не бива да закъсняваме. Меркюри те очаква. Изгаря от нетърпение да те види.

Дава ми знак да изляза на терасата, след това ме хваща за ръката, преплита пръсти с моите и ме придърпва към мястото, където обикновено клечи.

— Дръж се за мен. И не се пускай.

Прокарва другата си ръка във въздуха, все едно търси да напипа нещо.

— Тук има проход. Първо трябва да го намерим, усеща се като цепнатина във въздуха. След това се спускаме по улука, там се диша трудно и е по-добре да затаиш дъх, докато не се озовем от другата страна.

От четирите страни на покрива минава тесен метален улук, който в ъгъла тръгва надолу. Гейбриъл напипва входа на прохода и пъха ръка в улука.

Изведнъж усещам, че тялото ми като че ли олеква, пристъпвам след Гейбриъл и двамата заедно скачаме в улука. Понасяме се като в спирала в пълен мрак. Все едно ни е подхванала вода, изтичаща през канала на гигантска вана. Въртим се все по-бързо и по-бързо, страх ме е, че ще изтърва Гейбриъл, но пръстите му ме държат здраво. След това започваме да се изкачваме и забавяме ход; над Гейбриъл, който е пръв, се вижда светлина, нещо ме изсмуква нагоре и вихърът изчезва.

Отново усещам тежестта на тялото си и си поемам дъх. Лежа по корем на нещо твърдо и наклонено. Стомахът ми се бунтува; добре, че не закусих. Обръщам се по гръб и се надигам. Седя на покрив от черни каменни плочи. Отдолу има малка морава, отвъд нея започват гористи склонове, те са толкова стръмни, че трябва да отметна глава, за да видя синьото небе. Имам чувството, че главата и тялото ми са на две отделни въртележки, които се въртят с различна скорост.

— Не бива да мърдаме отгук, докато не дойде Меркюри.

Гейбриъл е яхнал билото на покрива. Приближавам се към него предпазливо.

Къщата се намира в единия край на подковообразна долина, обрасла с дървета. По високото, вляво от мен, има сняг. Върховете също са покрити със сняг, отсреща се вижда увиснал ледник. Цялата долина е като една огромна крепост.

Няма птички, но пък свирукат щурци, долавям и някакво глухо бучене. Не е в главата ми, не се усеща и жужене от електрически уреди. Бученето не секва и си давам сметка, че идва от реката в долината. Усмиввам се. Реката сигурно е голяма и пълноводна.

Покривът е направен от дебели каменни плочи с различна големина. От зидания комин се издига дим. Къщата е в горния край на ливада, заобиколена от дървета. Малко по-надолу се вижда един огромен дънер на повалено дърво.

— Това е къщата на Меркюри. Има специално заклинание за закрила и можеш да слезеш от покрива само ако тя те държи за ръката.

— И къде се намира?

— Пак в Швейцария. Понякога идвам тук с влака да се катеря. Или пък използвам прохода. Мога да се върна в апартамента оттам. — Той посочва улука. — Меркюри може да прави такива проходи. Първоначалната ѝ дарба е била да властва над времето. След това обаче се е сдобила с много други от хората, на които помага.

Вратата проскърцва. Обръщаме се.

Лъхва ни леден ветрец, Меркюри излиза на прага.

Тя е висока и слаба, кожата ѝ е прозрачно бледа, почти сива. Очите ѝ са черни ями със сребристи искрици. Струва ми се, че гледа към мен, но не съм сигурен.

— Замириса ми на прясно месце — обажда се тя и изведнъж вятърът става топъл и влажен. — Натан... Най-сетне...

Гласът ѝ като че ли не идва от тялото ѝ, а се носи от вятъра. Меркюри минава зад къщата, която е изградена в склона и отзад покривът е само на половин метър от земята. Вдига ръка и ми дава знак да се приближа. Вятърът се усилва и ме подхваща, повдига ме и ме блъска към нея. Все едно във въздуха има ръце, които ме побутват.

Протягам длан към Меркюри. Хващам я.

Най-сетне!

Все едно държа ръката на скелет.

ШЕСТА ЧАСТ НА СЕДЕМНАЙСЕТ

ОТПЛАТА

Премигвам и отварям очи. Още не се е съмнало. Гейбриъл спи до мен. В гората над къщата сме. Къщата на Меркюри е особена, мога да спя вътре, но досега съм го правил само два пъти. Макар и да не ми става лошо, нощем ме връхлита клаустрофобия. Затова предпочитам да спя в гората. Роуз спи в къщата. Не знам къде спи Меркюри и дали изобщо спи.

Първата вечер Гейбриъл ми каза:

— Това ѝ е къщата за гости. Предполагам, че домът ѝ е някъде далеч.

— Каменен замък на върха на някой зъбер?

— Това би ѝ подходило. Виждал съм я да върви към ледника. Според мен там има проход, който води до дома ѝ. Засичал съм и Роуз да тръгва натам.

Роуз е помощничката на Меркюри. Тя е на двайсетина години, брюнетка, красива и пухкава. Не е Черна, а от Дебилите — така наричат Белите, — само че е била отгледана от Меркюри. Дарбата ѝ е да се преобразява в незабележима мъгла, или поне така каза Гейбриъл. Не ми стана ясно какво означава това и той поясни, че не можел да го обясни, трябвало да го видя. Роуз използва дарбата си, за да снабдява Меркюри с всичко, което тя поиска.

Почти не съм говорил с Меркюри. Тук съм повече от седмица, а тя не се е появила нито веднъж след пристигането ми.

Казах ѝ, че ми е необходима помощта ѝ. Обясних, че седемнайсетият ми рожден ден е само след две седмици. Държах се любезно и възпитано. А в замяна не получих нищо.

Абсолютно нищо.

Гейбриъл ме успокоява, че тя ще се върне навреме.

Но дните отминават, а от нея няма и следа.

Знам, че е замислила нещо, прави го нарочно, ала все пак...

— Буден ли си? — прошепва Гейбриъл.

— Аха.

— Престани да се тревожиш за Меркюри. Ще ти даде трите дара.

Гейбриъл като че ли винаги знае за какво си мисля. Аз обаче се стремя да не показвам, че е прав.

— Не се тревожа за това. Мислех си какво ще правя, след като открия дарбата си.

— И какво измисли?

Ще потърся баща си. И ще го намеря, стига той да го иска. А след това все някак ще му докажа, че няма да го убия. Макар че се съмнявам той да иска да го открия и изобщо не ми е ясно как бих могъл да докажа каквото и да било.

— Хайде де, кажи!

Все още не съм разказал на Гейбриъл нито за татуировките, нито за видението на баща ми, нито за Феърборн.

— Ще се постарая да развия дарбата си. Не искам да се преобразя в куче и после да не мога да върна човешкия си облик.

— Да, дори и да си заклещен в тялото на Безцветен, е доста гадно. И какво друго?

— Защо смяташ, че има нещо друго?

— Ами защото понякога... как се казваше това, увесваш нос? Гледаш тъпо и унило.

Увесвал съм бил нос!

— Искаш да кажеш, че имам замислен вид ли?

— Не, не замислен, а унил. Все едно са ти потънали гемиите.

Поклащам глава.

— Харесвам едно момиче...

— И?

— Ами... това е доста глупаво. Тя е Бяла.

Очаквам да отговори, че наистина е глупаво и накрая ще ме убият или ще убият нея, но той мълчи.

На сутринта сядаме на тревата край поваленото дърво под къщата на Меркюри. Тук като че ли слънцето напича най-силно.

— Да отидем да се поразходим? — предлагам, присвивайки очи.

— Добре.

Не помръдваме.

— Може да се покатерим малко — казва Гейбриъл и изважда тревичката от устата си, но не става.

Всеки ден се разхождаме и се катерим.

— Или да поплуваме?

Езерцето не е далече, само че днес не ми се разхожда, нито ми се катери, нито ми се плува. Искам Меркюри най-сетне да се появи и да ми обещае, че ще ми даде трите дара.

— До рождения ми ден остава само седмица.

— Колко пъти ти повторих да не се тревожиш!

— А ако не получа трите дара...

Замълчавам, тъй като Роуз излиза измежду дърветата и тръгва към нас. Върви бавно, с големи крачки. Тънката ѝ рокля подчертава пухкавото ѝ тяло. Стига при нас и сяда в тревата до мен.

— Здравсти.

— Здравей, Роуз.

Тя се разкикотва. На вид не е от момичетата, които се кикотят, но пък често го прави. Освен това се изчервява, макар според мен да не е и от момичетата, които се изчервяват. Странна работа.

Роуз поглежда Гейбриъл.

— Трябва да отидеш до Женева. Отбий се при Пайлът, виж колко Ловци има и довечера докладвай на Меркюри.

Раздаването на команди не ѝ отива.

След това тя откъсва няколко тревички и се обръща към мен.

— Натан, Меркюри ме помоли да ти предам, че с радост ще ти даде трите дара на рождения ти ден.

Най-сетне!

— За нея това ще е чест.

На баба ми хвърчилото!

— А какво ще иска в замяна? Пари ли? Или честта ѝ стига?

— Не, не пари — отговаря Роуз. — Просто услуга. В знак на благодарност и уважение. Редно е да поблагодариш на благодетеля си, нали? Възпитанието го налага.

— И каква е тази услуга?

Тя се усмихва и се изчервява.

— Всъщност не е една, а са две.

Явно честта определено не е достатъчна.

— Добре, какви са тези две услуги?

— Тя ще ти каже довечера.

— Кога ги иска, преди или след церемонията по посвещаването?

— Едната преди, а другата — след.

Значи, едната трябва да не е много трудна. Нямам представа обаче за какво става дума. Не разполагам с нищо, което да мога да ѝ дам в отплата.

— Втората ѝ молба трябва да изпълниш след това, когато можеш.

— А ако се изметна?

Роуз се разкикотва и прокарва пръст по шията си.

Гейбриъл заминава за Женева през прохода, а аз отивам да се катеря, защото не ме свърта на едно място. Вечерта се срещаме отново в къщата. Ужасно съм напрегнат. Ще се видя с Меркюри. Ще стана Черен магьосник. Най-сетне ще бъда наистина син на Маркус.

Меркюри ме посреща церемониално с три целувки, едва-едва ме докосва, сякаш не ме целува, а вдъхва миризмата ми. Устните ѝ са ледени.

— Ухаеш прекрасно, Натан — казва тя.

След това ми обръща гръб и разпитва Гейбриъл какво е открил в Женева. От думите му става ясно, че Ловците използват града като база, според Пайлът обикаляли и из околностите, търсели следи и разпитвали за сина на Маркус. Меркюри изглежда доволна, че къщата е далеч и още не са разбрали за апартамента.

След вечеря тя ме пита:

— Различни ли ти се виждат очите ми, Натан?

— Не съм виждал други като твоите.

Приличат на черни ями, само тук-там просвятват искрици.

— Но не познаваш много Черни, нали?

— Да, така е. — Обръщам се към Роуз. — Но пък познавам много Бели.

— Роуз е от рядко срещаните Бели. Необичайно талантива и много способна.

Роуз се изчервява на мига.

— По рождение Роуз е Бяла, но ми е като дъщеря — продължава Меркюри. — В сърцето си тя е истинска Черна. Ти, Натан, на външен вид си Черен, ала се чудя какво ли е сърцето ти. Дали е наистина на Черен?

— Как бих могъл да преценя? Както казах, не познавам много Черни.

Меркюри потреперва и надава пронизителен писък, който отеква като в пещера.

— Събрали сме се чудна комбина!

Облягам се и я оглеждам. Тя е ужасно слаба. Не, не физически. Дори и посивялата ѝ почти прозрачна кожа изглежда непробиваема. Кльоцава е като парче тел, ръждясала и чуплива стара тел, но също толкова студена и безсърдечна. Косата ѝ е сива, дългите ѝ кичури са преплетени като телче за миене на чинии и са придържани с дълги игли, които от време на време Меркюри изважда и си играе с тях.

Облечена е с дълга рокля от пъстра коприна — освен ако не е ушита от различни парцалчета, — която не стои на едно място, постоянно шава и се надига, все едно Меркюри е под вода и течението развява полите ѝ.

Бих искал да науча от нея повече за баща си, но решавам тази вечер да се придържам единствено към церемонията за посвещаването. Зачеквам темата по следния начин:

— Благодаря за щедростта ти, Меркюри. Благодаря ти, че се грижиш за мен и ми даваш подслон.

Самата любезност.

Тя накланя леко глава. Роклята потрепва.

— Благодаря ти и за предложението да ми дадеш трите дара.

Отново накланя глава и подхвърля:

— До рождения ти ден не остава много.

— Осем дни.

Меркюри кима.

Продължавам с предварително приготвеното си слово:

— Бих искал да ти се отблагодаря по някакъв начин, да ти покажа признателността ти. Дори два пъти, веднъж преди посвещаването и веднъж след него.

— Да, така е редно. Нещо дребно предварително...

— За мен ще е удоволствие. Какво бих могъл...

Мълчание.

Меркюри обича играта на котка и мишка.

След няколко секунди тя казва:

— Някои сведения, да речем.

Мълча. И аз мога да я играя тази игра. След това питам:

— За нещо конкретно ли става дума?

— Не, за нещо абстрактно! Що за въпрос? Разбира се, че става дума за нещо конкретно.

Меркюри е подпряла лакти на масата, потрива пръсти и в тях се появява дълга игла.

— Оставете ни. Излезте — заповядва тя, без да поглежда Гейбриъл и Роуз; черните дупки на очите ѝ са впити в мен.

Те излизат, силен вятър разтраква вратата и прозорците. Меркюри върти иглата на пръста си.

— Първата ми молба е съвсем простичка... направо дреболия. Бих искала да ми разкажеш всичко, което знаеш за татуировките си.

— А другата?

— Тя е малко по-трудна. Макар че за теб може да се окаже и лесна.

Забива иглата в масата и я разклаща насам-натам, за да излезе.

— Не мога да се съглася, докато не разбера каква е.

— Нямах друга възможност, Натан.

Отново забива иглата в масата.

Скръствам ръце, мълча.

Устните ѝ се свиват и отново се разнася познатият писък на смеха ѝ, едвам се сдържам да не подскоча. Вятърът вие, Меркюри се надвесва към мен. Вдига ръка и иглата се появява отново в пръстите ѝ. Отваря уста и дъхът ѝ ме лъхва като леден вятър.

— Защо искаш смъртта му?

Не съм ядосан, а по-скоро любопитен.

Меркюри се обляга, не съм сигурен дали ме гледа, очите ѝ са черни бездни.

— Защото той отне живота на човек, на когото много държах. И аз искам да му покажа какво е. А единственият живот, който той цени, е собственият му.

— Кого е убил?

— Сестра ми. Моята близначка Мърси. Той я уби и изяде сърцето ѝ.

Мърси не беше в списъка с жертвите на баща ми.

— Съжалявам за сестра ти, но дори и да убия Маркус, това няма да я съживи. А той ми е баща.

— Отказваш ли?

— Предполагам, че ако сега се съглася, а после не изпълня обещаното, ще има някакви последствия.

— Разбира се. За теб, за близките ти, за приятелите ти. Клетвопрестъпниците заслужават единствено презрение. Затова ги карам да си платят прескъпо за стореното.

— В такъв случай не мога да приема.

Тя протяга ръка към мен и докосва татуировката на ръката ми.

— Баща ти не е герой, Натан. Той е суетен и жесток... Ако го познаваше, щеше да разбереш, че за него ти не съществуваш.

Отдръпвам ръка и се изправям. Заставам пред камината.

— Не би ли приела нещо друго в замяна?

Меркюри ме оглежда.

— Да видим... — Приближава се и прокарва пръст по татуировката на шията ми. — Да, защо не. Да ми служиш в продължение на една година.

— Да ти служа?

Тя изврещява отново.

— Винаги имам нужда от нови помощници.

Не съм сигурен, че мога да я изтрия цяла седмица, да не говорим за година. Предложението ѝ изобщо не ми е по вкуса, но имам ли избор? Няма какво друго да ѝ предложи.

— Но без да убивам хора.

Меркюри отстъпва крачка и разперва ръце.

— Да, наясно съм, че сега смяташ така. — Роклята ѝ потрепва. — Но с времето... нагласата ти ще се промени.

В очите ѝ виждам Киаран да коленичи пред мен, в ръката си държи пистолет. Премигвам и отмествам поглед, но усещам как натискам спусъка.

Тя отново изврещява.

— Убиването е в кръвта ти, Натан. За това си създаден.

Поклащам глава. А и ако наистина се наложи да убивам, искам сам да избира кого.

— Явно не държиш толкова на трите дара.

— Ще ти служи една година. Но няма да убивам.

— С радост ще ти припомня думите ти догодина.

— Добре. Ще ти кажа за татуировките сутринта на рождения ми ден.

Леден полъх удря лицето ми.

— Сега сме сами... Моментът е подходящ.

— Вярвам, че и на рождения ми ден ще намериш време да останем сами.

Затишие, никакъв ветрец, но във въздуха се усеща мраз. Дали може да ме вледени? Сигурно.

Нямам намерение да ѝ разкрия всичко за татуировките, нито за господин Уолънд. Трябва обаче внимателно да преценя какво точно да ѝ кажа, за да остане доволна.

Меркюри поема към вратата и без да се обърне, подхвърля:

— Предай на Гейбриъл, че има нов клиент. Утре трябва да е на мястото на срещата в Женева.

ОРЕЛЪТ И РОУЗ

До седемнайсетия ми рожден ден остава една седмица. Намерих Меркюри и тя ми обеща да ми даде трите дара. Защо тогава се чувствам толкова потиснат?

Гейбриъл отиде в Женева. Каза, че ще се върне вечерта. Топло е. Слънцето напича. Денят е идеален за плуване. След около час стигам до езерото, по пътя спирах няколко пъти да се любувам на долината. Мъча се да измисля какво да кажа на Меркюри за татуировките, но още нищо не съм решил.

Лягам по гръб и се взирам в небето. Тук бученето на реката се чува по-силно. Високо в небето се рее птица. Орел. Голям орел. Наблюдавам го дълго, след това ставам и хуквам към водата. Главата ми е замаяна, клатушкам се като пиян. Плуването ще ме освежи. Езерото е съвсем малко, заобиколено е от дървета, от едната страна има тесен каменист бряг и ивица висока трева. Събличам се и скачам във водата.

Тялото ми изтръпва. Водата в езерото идва от топенето на снега. Обръщам се по гръб и оглеждам безкрайната синева на небето, орелът е още там, малко по-ниско.

Наблюдавам го известно време, кръжи, издига се, после се спуска, след това пак се издига и отново се спуска толкова ниско, че виждам перцата на крилете му. На фона на слънцето изглежда черен. Потопям се във водата и изведнъж установявам колко ми е студено, целият съм се вкочанил. На дъното водата не е бистра, има кал и разни треволяци. Виждам повърхността. Виждам я, но ми се струва адски далече... все по-далече и по-далече. Прекалено дълго съм се застоял на дъното. Опитвам се да изплувам и нагълтвам вода.

Изскачам на повърхността. Носът ми е пълен с вода, едва си поемам дъх.

— Кротко!

Роуз. Зад мен.

— Спокойно!

Поглеждам орела. Все още е тук, рее се над мен. Разпервам ръце и полягам във водата.

— Измръзнал си. Ще те издърпам на брега.

Роуз загребва бавно и ритмично, влачейки ме към брега за косата.

За косата!

— Не ми се вярва да учат спасителите да дърпат хората за косите.

— Не се оплаквай. Откога си мечтая... да спася някого.

Усмиввам се, в устата ми влиза вода, плюя. Крайниците ми са изтръпнали, но усещам тялото на Роуз до мен. Късче топлина.

— Тук вече можеш да стъпиш.

— Не, издърпай ме на сушата.

Тя ме влачи за косата още няколко метра, след това ме пръсва по лицето.

— Оттук нататък се оправяй сам.

Стъпвам в калта и се изправям. Водата е до кръста ми. Роклята на Роуз е прилепнала към тялото ѝ и подчертава извивките ѝ. Отмествам смутено поглед и тя се разкикотва.

— Изчерви ли се, Натан?

Излизам на брега, без да ѝ отговоря.

Просвам се по корем на тревата, треперя от студ.

— Трябва да се подсушиш. Може ли да използвам тениската ти?

Взема тениската ми и избърсва водата от гърба ми. Очаквам да каже нещо за белезите ми, но тя си мълчи. Слънцето още е силно, тялото ми обаче е ледено. Треперя.

Роуз ляга до мен да ме стопли. Странно е да си толкова близо до някой друг. Сигурен съм, че Роуз ще ми пререже гърлото, ако Меркюри ѝ нареди, само че сега заповедта ѝ е да се грижи за мен. Претърколвам се настрани и се обличам.

Роуз носи сандвичи със сирене в чантата си, изяждаме ги.

Благодаря ѝ, че ме спаси, макар да не съм имал нужда от спасяване.

Тя се разкикотва.

— Направих го, за да накарам Гейбриъл да ревнува.

— От мен?

Не ми е направило впечатление Гейбриъл да проявява интерес към нея.

— Не.

Пак се размива и поклаща глава.

Не ми е ясно какво е замислила.

— Той би дал всичко на света, за да те спаси. Да ти покаже колко... нали знаеш? — Пак се разкикотва. — Да ти покаже колко те обича.

— Какво?!

— Той е влюбен в теб. Загубил си е ума.

Роуз ми се подиграва.

— Той ми е приятел!

— Хлътнал е до ушите. Лудо влюбен. И, уви, както изглежда, без никаква надежда за взаимност.

— Той ми е приятел, Роуз.

— Само че иска много повече от това, Натан.

Поклащам глава. Гейбриъл си е Гейбриъл. Със сигурност му е приятно да сме заедно. И на мен ми е приятно с него. Обикаляме, катерим се, плуваме и си говорим. Така правят приятелите. Нали?

Преди няколко дни ми подари нож. Изваждам го и го поглеждам. Красив е. С черна кожена дръжка и черна кожена кания. Острието е леко изпилено на върха като на ловджийските ножове. Гейбриъл

изглеждаше доста притеснен, когато ми го даде. Личеше си колко се надява да ми хареса. И на мен наистина ми хареса.

— Любовта е странно нещо — обажда се Роуз. Взема ножа и го оглежда. — Гейбриъл е готов да се жертва за теб, за да ти покаже колко те обича.

Тя поглежда отражението си върху острието.

— А ти за кого си готова да се жертваш, Роуз?

— Все още не съм срещнала човека, за когото да го направя. — Подава ми ножа. — А ти?

Замислям се, мълча.

— Страшно приличаш на баща си.

— Познаваш ли го?

— Виждала съм го. Веднъж. Преди десет години, когато бях на дванайсет. Много си приличате. И гласовете ви си приличат. Дори и мълчите по един и същ начин.

— И го помниш, макар да си била на дванайсет?

— Него няма как човек да не го запомни... А и аз не съм от тъпите Дебили.

— Да, определено не си, Роуз. Ти ли си ходила при Маркус, или той е идвал при Меркюри?

— Той дойде при Меркюри. Искаше да я помоли нещо. Тя отказа, разбира се.

— Защото той е убил Мърси?

Мълчание. Оставя ме сам да се досетя.

— И за какво я е помолил, Роуз?

Тя се размива.

— Мога да ти кажа... а мога и да не ти кажа.

Подпира се на лакът и ме поглежда.

— Харесва ми да те дразня, Натан. Толкова ти е къс фитилът. Забавно е да те гледа човек.

— И Маркус ли е същият? Бързо ли се разгневява?

— Видях го само за няколко минути. На мен ми се видя спокоен. По-скоро Меркюри беше бясна тогава.

— И какво искаше той?

— Не може ли да поувъртам още малко? Да те подразня още?

— Със сигурност можеш.

Отново се разкикотва.

— Искаше Меркюри да отгледа сина му. Теб. Тя отказа. Не обича момченца.

— Освен сготвени.

Роуз пак се размива.

Меркюри ми каза, че баща ми се интересува единствено от себе си. Значи, ме е излъгала. Не бива да ѝ вярвам за нищо. Маркус сигурно го знае, така че...

— И защо е помолил точно Меркюри за помощ?

— Според мен тя смята, че тогава е сгрешила. Би се радвала да има коз срещу Маркус. Но тогава беше твърде ядосана заради Мърси.

— Но защо е помолил точно нея?

— Смяташе, че ще му помогне. Все пак сте роднини.

— С Меркюри сме роднини?

— Нейната близначка Мърси е майка на Саба.

Какво?!

— Маркус е убил баба си?

— Не е кой знае какво, често се случва. Но Меркюри никога няма да му прости. Тя обичаше Мърси. И няма да го забрави. Може и да не е от хората, които ще се жертват за някого, когото обичат, но пък с радост би убила заради него. Смешна работа! Черните постоянно избиват роднините, съпругите, любимите си. Изобщо не е нужно Дебилите да се намесват, може да си стоят отстрани със скръстени ръце и да ги гледат как се самоизтребват.

Отново поглеждам небето. Орела го няма. Меркюри е сестра на прабаба ми... А баща ми ме е наблюдавал, цял живот не ме е изпускал от погледа си.

ДОВЕРЯВАМ СЕ НА ГЕЙБРИЪЛ

Връщам се край къщата и сядам на тревата отпред да чакам Гейбриъл.

Развълнуван съм заради откритието си за баща ми, даже направо съм въодушевен.

Искам да разкажа на Гейбриъл. Но следобедът отминава, идва вечерта, мръква се. Радостта ми също помръква, замислям се за Ловците. В Женева е пълно с Ловци, а Гейбриъл е твърде нехаен. Лесно може да допусне грешка или пък човекът, с когото има среща, да

го предаде. Или някой от нечистокръвните, за които ме предупреди да внимавам.

Той се появява на покрива на къщата едва на обяд на следващия ден. Не се усмихва, личи си, че не е спал.

Казвам му, че изглежда ужасно.

Гейбриъл се усмихва.

— Ти също.

Скачам на покрива и сядам до него.

— Капнал съм.

— Нали не си правил опити отново да се блъснеш в някой Ловец?

— Не, не. Но плановете се объркаха. Наложих се да пообикаляме доста. Мислех да преспим при Пайлът, тя живее извън Женева, но щом видях момичето, което трябваше да посрещна, Пайлът ни изгони. Момичето е Бяла, чисто Бяла, твърди, че е избягала и Съветът я преследва. Аз обаче не ѝ вярвам. На всичкото отгоре не беше на себе си от паника и това съвсем влоши нещата. Отвратителна история!

— И къде е тя сега?

— В апартамента. Не ми се искаше да я водя там, само че нямах друг избор. Не ѝ вярвам. — Гейбриъл поклаща глава. — Отказва да говори с мен, щяла да приказва само с Меркюри, а както знаеш, няма как да я доведе, докато не ми се изясни какво е положението. Тя държи на своето, аз на моето. И така напред-назад с часове. В буквалния и преносния смисъл.

— Малко понамирам тази история. Избягала от Съвета и пристига при Меркюри точно когато Ловците са по петите ми. Мислиш ли, че е техен агент?

— Не знам. Не успях да я разгадая, а по принцип лесно преценявам хората. И се изтощих ужасно. Трябва да я забравя за малко и да си почина. Нося новини от Пайлът за Меркюри. След това може да отидем да поплуваме.

Чакаме Меркюри на покрива. Разказвам му, че Маркус е убил Мърси, после за орела. И точно тогава се появява Меркюри и започва да ме разпитва за него. Вероятно ни е подслушвала. Сигурно и тя подозира, че може да е Маркус.

Не ѝ отговарям, вместо това я питам:

— Мислиш ли, че Маркус ме наблюдава?

Очаквам да ми се изсмее. И на мен самия въпросът ми се струва нелеп.

Тя обаче отвърща:

— Той се интересува единствено от себе си, Натан. Дори и да те държи под око, го прави заради собствената си сигурност.

Да, разбирам, че ако Маркус ме смята за заплаха, е логично да ме държи под око. Но аз съм негов син, единственият му син. А ако аз имах син, нямаше да го забравя и бих искал да се видя с него. Да го докосна, да го прегърна. Маркус обаче никога не е идвал при мен, не ме е държал като бебе и...

— Видя ли се с момичето, Гейбриъл?

— Да. В апартамента е. Не й вярвам, но нямаше къде да я оставя. Пайлът ме помоли да ти предам, че Клей е в Женева. Феърборн е у него.

Меркюри се засмива със зловещия си смях, издига се при нас на покрива и ни хваща за ръцете. Плочите по покрива се разхвърчават, вятърът ни издига и плавно ни спуска на тревата.

Меркюри ме погалва по бузата.

— Чувала съм за видение за Феърборн и за теб, Натан. Предполагам, че и ти го знаеш. — Щипва ме по бузата и ме поглежда в очите. — А, да, сигурна съм.

Отново ме погалва по бузата и се обръща към Гейбриъл.

— Ще ми е интересно да видя какво ще стане с Натан, когато кинжалът попадне в ръката му.

Гейбриъл премигва объркано.

— Натан ще ти обясни после. А довечера ще обсъдим как Феърборн да премине от ръцете на Клей в моите... или по-точно в ръцете на Натан.

Лежим по мъха на брега на езерото. Поплувахме и сега се припичаме на слънце да се стоплим и да изсъхнем. Мислите ми обаче са съвсем другаде.

— Сутринта отидох до къщата, в която според Пайлът се е настанил Клей. Исках да проверя за всеки случай, тя често греша. Оказа се права. Клей наистина е там.

— И как го позна?

Гейбриъл свива рамене.

— Всички ловци си приличат, адски са надменни. А той е най-надменният от цялата пасмина. Цар на надменността.

Наистина е такъв.

— Има си приятелка — добавя Гейбриъл.

— Вярно ли?

Спомням си палката, как ме просна на земята, как се мъча да закрия главата си.

— На всичкото отгоре е готина. Висока, слаба и млада... Поне за Клей е доста млада. Някои жени търсят красиви мъже, други — пари, трети — власт. Тази очевидно си пада по надменни старчоци.

Гейбриъл се опитва да ме разведри, да ме накара да се усмихна, но в Клей няма нищо забавно.

— Не е толкова стар — казвам. — И наистина има власт. Позиция в обществото. Умен е, хитър.

И жесток.

— С две думи, е добра партия за една Бяла.

Сядам и поглеждам езерото, тъмносинята вода на повърхността отразява небето, отдолу е зелена от тревите по дъното. Сецам се за Елън.

— В Лондон се запознах с една нечистокръвна. Имаше невероятни очи. Малко като водата в езерото, синьо-зелени, само че още по-тюркоазени и...

Не мога да ги опиша. Очите на Клей бяха като лед.

Гейбриъл също се надига.

— Какво те притеснява?

— Имал съм си работа с Клей. На два пъти.

Спомням си дъха му във врата ми. Искане ми се да разкажа на Гейбриъл за Феърборн, за татуировките, за обучението при Силия и предупреждението на Мери. Но не знам как да започна, коя да е първата дума.

— Това момиче с тюркоазените очи — подхвърля той, — явно е готина.

— Да, готина е. Ще ти хареса. Умна е.

Обяснявам му за Елън и от нея е лесно да се прехвърля към Боб и Мери, после към оценките в Съвета, Клей и всичко останало.

Накрая Гейбриъл се обажда:

— Мери ти е казала да не вярваш на никого. Но ти си се доверил на Елън, а сега и на мен.

Свивам рамене. Наистина му вярвам.

Той ме прегръща. Смуствам се.

Гейбриъл е убеден, че Меркюри ще иска да открадне Феърборн. Ще го тикне в ръката ми и ще ме изправи срещу Маркус. Според него, ако се съглася да ѝ служа една година, тя ще използва всичките си способности, за да ме накара да убия Маркус. Щяло да ѝ достави удоволствие да ме командва и да ме настрои срещу него.

— Вярвай повече в баща си — съветва ме той.

— Само че ми е нужна помощта ѝ — напомням му. — Остават само шест дни до рождения ми ден.

— Да, това е проблем. Трябва да измислим план.

Това се оказва трудна задача. Решаваме да унищожим кинжала или да го хвърлим в езерото, там никой не би могъл да го намери. Меркюри обаче ще е бясна и ще търси начин да си отмъсти. А и баща ми може да не ни повярва. Може да се опитаме да му дадем Феърборн, макар че това има два минуса: първо, че ще е у него, и второ, няма как да го намерим, ако не ми вярва.

В крайна сметка постигаме съгласие да се подчиним на Меркюри и да откраднем Феърборн, тъй като е по-добре кинжалът да е у нея, отколкото при Ловците. И да се надяваме, че след като получа трите дара и започна да ѝ служа, ще успее някак да го унищожи. Не е кой знае какъв план, но е по-добре от никакъв.

Вечерта Меркюри е в приповдигнато настроение. Роуз се връща от Женева и потвърждава сведенията на Гейбриъл. Клей е отседнал в къща в покрайнините и в града има поне двайсет Ловци, което според мен хич не е повод за празнуване. Пайлът била заминала за Испания.

Меркюри не сяда, обикаля около масата, роклята ѝ трепка доволно. Като че ли хич не ѝ пука колко Ловци са се събрали. Исква Феърборн и явно смята, че Роуз може да го отмъкне.

— Стига да е у Клей — обажда се Гейбриъл. — Пайлът може и да греши.

— Тя ми каза, че определени хора се редуват да пазят Феърборн. Сега бил редът на Клей. И където и да го пратели, кинжалът заминавал

с него.

— Няма да е лесно да му го измъкнеш.

— Да, така е — съгласява се Меркюри. — Няма да е лесно, но не е и невъзможно за моята прекрасна, гениална Роуз, която умее да се докопва до всичко, което пожелае, независимо кой и къде го пази.

Роуз се изчервява и се изкикотва.

— Утре — продължава Меркюри — двамата с Гейбриъл ще отидете в къщата, ще намерите Феърборн и ще ми го донесете.

За нея това явно е фасулска работа.

— И как ще... — понечвам да се обадя, но Гейбриъл ме хваща за ръката.

— Ще се справим. Ще внимаваме. Меркюри е права. Роуз е много добра. Мъглата ѝ заблуждава дори и Ловците. Но няма да рискуваме. Ако къщата е охранявана от заклинание, няма да влезем.

— Макар че Дебилите не обичат да използват заклинания, защото може да пострадат Безцветни — добавя Роуз. — Ако загине някой обикновен крадец, това ще привлече вниманието на полицията.

— Значи, ти просто ще влезеш в пълна с Ловци къща, ще вземеш кинжала и ще си излезеш, така ли? — питам.

— Никой няма да ме види.

Поклащам глава.

— Опасно е.

— Станал си същински Безцветен — подхвърля Гейбриъл. — Ще внимаваме.

Меркюри се размива.

— И аз ще дойда — казвам.

— Не — обажда се тя. — Ти няма да мърдаш оттук.

Изругавам и Меркюри отново се засмива. Над къщата отеква гръмотевица, из стаята политат игли от косата ѝ.

— А момичето? — пита Роуз.

— А, да, момичето... — Меркюри поглежда Гейбриъл. — Как се казваше тя?

— Аналис. Аналис О'Браян.

Не мога да повярвам на ушите си. Как така Аналис ще търси Меркюри? За какво?

Гейбриъл ме пита какво ми става.

Не отговарям и той се вира разтревожено в мен.

— Познаваш ли я?

Не зная какво да отговоря.

— Тя ли е... дето я харесваш?

Виждам изписаното на лицето му отвращение. Обръщам се към Меркюри.

— Трябва да я видя. С нея сме приятели.

— Колко романтично! — изписува Роуз и се изчервява.

Меркюри ме гледа изпитателно, от очите ѝ хвърчат мълнии.

— Приятелка, а? Която се появява навръх рождения ти ден точно когато в Женева е пълно с Ловци?

Поглежда Роуз и заповядва:

— Искам утре вечер Феърборн да е в ръцете ми.

Отправя се към вратата, но на прага се спира и подхвърля на Гейбриъл:

— Натан не бива да се вижда с момичето. Първо трябва да помисля хубаво за нея.

Накрая се обръща към мен:

— Ако изчезнеш, Гейбриъл ще си плати, задето не е успял да те спре.

Роуз поглежда Гейбриъл, после мен, изчервява се и изчуруликва:

— Истинската любов иска жертви.

Разкикотва се и го хваща за ръката.

— Но аз съм с теб, Гейбриъл.

Той се дръпва рязко и се завърта към мен.

— Има нещо гнило в нея, Натан. Усецам го. Тя е техен агент. Работи за Съвета.

Поклащам глава.

— Не, не си прав.

— Дошла е да им помогне да те заловят или да те убият.

Използват я, за да стигнат до теб.

— Не си прав.

— Така ли? Тя е Бяла. Чисто Бяла. Бас лоя, че половината ѝ роднини са Ловци или членове на Съвета.

— Това не означава, че е като тях.

— Да, бе! Тя е различна! — възкликва той подигравателно. — Вярва, че ти си изключителен, разбира те, знае, че не си лош, няма нищо против това, че баща ти е най-издирваният Черен магьосник, той

не я интересува, интересуваш я само ти. Единствено тя вижда истинския Натан. Нежния, обичливия Натан. Отмята русата си коса, усмихва се с белите си зъби и...

Изскачам навън.

Хуквам. Не ми идва на ум какво друго мога да направя. Тичам, докато остана без сили. Свивам се да поспя под едно дърво, но макар че съм изтощен, не мога да затворя очи. Оставам в гората през целия ден, обикалям, оглеждам небето. Остават само пет дни до рождения ми ден, а изведнъж всичко се обърка. Единственото обяснение за появата на Аналис е, че се е скарала с техните. И щом е дошла да търси помощ от Меркюри, явно положението вкъщи наистина е било адски зле. Само че за какво ѝ е необходима помощ, нали е получила трите си дара миналия септември?

Късно следобед се връщам в къщата. Там тече подготовка за открадването на Феърборн.

Гейбриъл не обръща внимание на появата ми, почиства пистолет.

— Можеш ли да стреляш? — питам. Въпросът ми прозвучава ядосано.

— Живял съм повече от година в Америка.

Неговият глас е мек, шеговит.

— Стрелял ли си по някого?

Той оставя пистолета и ме поглежда, но не отговаря.

За миг зървам Черния в него.

— И кого си убил?

— Един шпионин — отвръща тихо Гейбриъл.

— Това е специалността ти, така ли? Да убиваш шпиони?

— Недей, Натан.

Той отново се захваща с пистолета.

— Познавам Аналис. Тя не работи за Съвета. Вярвам ѝ.

— Точно затова са избрали нея.

— Значи, е решено, така ли? И тя по никакъв начин не би могла да ви убеди? Каквото и да направи, вие ще я подозирате само заради миналото ѝ?

Не отговаря, продължава да почиства пистолета.

— Ако Меркюри ти заповяда да я убиеш, ще се подчиниш ли?

Той не вдига глава, но поне оставя оръжието.

— Ще се подчиниш ли? — повтарям с разтреперан глас.

Гейбриъл поклаща глава, поглежда ме в очите и казва:

— Ако съм сигурен, че възнамерява да те предаде, ще я убия, каквото и да ми заповяда Меркюри.

— Значи, още не си сигурен?

— Не съм сигурен сто процента. Натан, имам дарба да преценявам хората и те уверявам, че надушвам нещо подозрително у нея.

— Или поне така ти се иска. Аналис никога не би ме предала. Тя е добър човек. Но ти не искаш да го повярваш. Предпочиташ тя да се окаже шпионин!

Треперя от гняв.

— Натан... Знам, че не ти е лесно...

Приближава се и ме прегръща. Аз не го прегръщам, но поне не го удрям.

Роуз се появява от стаята си, вижда ни и ми изпраща въздушна целувка.

Изругавам я и сядам в ъгъла.

Както винаги, Роуз е облечена изключително неподходящо: с дълга, подчертаваща тялото сива рокля, която прилича малко на тази на Меркюри. Косата ѝ е вдигната на кок. Все едно отива на бал, само дето е боса. Показва на Гейбриъл иглите в косата си, в краищата си те са украсени с черепчета. Черните черепчета са за отключване на брави, червените — за сейфове или по-сложни механизми, а белите... Тя се изчервява и прошепва:

— За убиване на Дебили.

Меркюри нахлува през вратата. Усмивва се.

— Преди да заминете, Гейбриъл, искам да доведеш приятелката на Натан.

Той се намръщва.

— Ако са я изпратили да шпионира, предпочитам да е тук, при мен, да я държа под око.

Иска Аналис да е при нея, за да има още един коз срещу мен.

— Когато се пригответе, иди да я вземеш. И внимавай да не направи опит да ги предупреди по някакъв начин.

Гейбриъл и Роуз съгласуват плана си за действие. След това вечеряме мълчаливо. Дори Роуз изглежда сериозна.

Щом се смрачава, Гейбриъл се качва на покрива и изчезва в прохода.

Сядам на тревата.

Не чакам дълго.

Гейбриъл и Аналис се появяват хванати за ръце. Той я пуска и се дръпва, все едно е чумава. Аналис се просва на покрива по корем със затворени очи.

Гейбриъл вика Роуз и тя излиза, приближава се към мен, целува ме по бузата, качва се на покрива, прекрачва Аналис и го прегръща. През цялото време Гейбриъл не ме изпуска от очи. Чувам как Роуз се разкикотва и двамата се скриват в прохода.

АНАЛИС

С Аналис седим един до друг. Преди ми се струваше по-голяма от мен, а сега е обратното. Променила се е, лицето ѝ е издължено, по-слабо, още по-красиво. Облечена е с джинси, тениска и светлосиня жилетка, краката ѝ са боси.

Меркюри я няма. Щом ни е оставила сами, значи, е замислила нещо.

Хващам Аналис за ръката и я питам какво е станало.

Тя премигва, по бузите ѝ се търкулват сълзи.

— Всичко се обърка, Натан.

Избърсвам сълзите ѝ с върха на пръста, едва докосвам кожата ѝ.

— Киаран разказа на баща ми за нас. Той страшно се ядоса, но реши, че няма да ме накаже. Трябвало само да спечеля отново доверието им. Да правя само каквото ми кажат. Нямах друг изход, така че се опитах да бъда послушна. Те обаче не ми вярваха. Излезех ли от къщи, винаги ме придружаваше баща ми или някой от братята ми. Не ми позволяваха да се виждам със старите ми приятели. Бях ужасно самотна, но беше поносимо. След церемонията по посвещаването получих известие да се явя пред Съвета. Чичо Соул беше там. Държеше се с мен, все едно съм предателка. Не им казах нищо, оправдах се, че съм забравила. Но се изплаших. После ме извикаха отново и тогава се видяхме за миг в онзи коридор, помниш ли? Няколко дни след това чичо дойде у дома и го чух да говори с баща ми,

бил си избягал и щели да ме привикат да ме разпитват отново. Не знаех какво да правя. Беше ми писнало. И реших, че след като ти си успял да се измъкнеш, и аз мога да се пробвам. И избягах от къщи.

Поглежда ме в очите, сребристите искрици в нейните се въртят бавно.

— Мислех, че ако те намеря... Не знам, изобщо не разсъждавах какво ще правя после. Важното беше да те намеря. Бях чувала, че Меркюри помага на Бели срещу съответното заплащане. А имах пари. Не мога да повярвам, че си тук... че си до мен.

Отново изтривам сълзите ѝ, прокарвам пръст по страните ѝ, наслаждавам се на гладката кожа. Тя се мъчи да се усмихне, посяга да отметне косата ми от челото.

— Очите ти са същите. Не са се променили. — Пръстите ѝ докосват скулите ми и аз ги целувам, притискам ръката ѝ към устните си, целувам дланта ѝ.

Тя прокарва пръсти по татуировката на ръката ми, поглежда шията ми и поглажда татуировката там. Не ме разпитва за татуировките и белезите. Сребърните искрици в очите ѝ се завихрят, луната проблясва в тях. Анализ отново заплаква.

Меркюри още я няма.

— Ще ти помогна, Анализ. Само че те мислят за шпионин. Не ти вярват.

— Ти обаче ми вярваш, нали?

— Разбира се. — Прегръщам я, тя трепери. Толкова е слаба. — Ще говоря с Меркюри... ще се опитам да я убедя.

Анализ кима.

— Трябва да я чакаме тук. Не можем да слезем от покрива, ако нея я няма.

— Защо?

— Гейбриъл ми каза, че ако стъпиш на земята, без Меркюри да те държи за ръката, ще заспиш мъртвешки сън.

— Той не ми вярва. Не ме харесва.

— Ти си Бяла, той е Черен...

— Пайлът не ме пусна в дома си.

— Меркюри е... по-делова.

Анализ кимва.

— Пайлът спомена, че Клей е в Женева.

Усещам топъл полъх.

Очаквам Меркюри да се появи, но от нея няма и следа. Навярно ми подсказва, че иска да разбере какво знае Аналис.

— Чувала ли си за кинжала Феърборн? — питам. — Мисля, че сега е при Клей.

Тя се намръщва.

— Да, веднъж татко и Киаран говореха за него. Бил много важен, не разбрах защо. Редували се различни хора да го пазят. Само тези, на които Съветът имал пълно доверие. Бил при баща ми известно време миналата година, после при чичо. Явно сега е при Клей.

Аналис ме стисва за ръката, дланта ѝ е влажна.

— Нали не възнамеряваш да се опиташ да го откраднеш?

Поглежда ме в очите.

Вдигам рамене.

— Това е лудост. Там ще е пълно с Ловци.

— Ако човек е невидим и успее да се промъкне в щаба на Клей...

Тя поклаща глава.

— Сградата ще е охранявана със заклинание.

— Като това на покрива?

— Да. Клей знае такива заклинания. Магията няма да те убие, просто ще те вцепени. Киаран веднъж ми разказа как един Безцветен се опитал да проникне в къща на Ловци и после го намерили да обикаля навън като пиян. Присмивали му се, карали го да танцува, какво ли не...

— Всички врати и прозорци ли ще са закриляни от заклинание?

— Освен вратата, през която минават Ловците. Ако влезеш от друга врата или се опиташ да се промъкнеш през прозореца, магията ще се задейства.

Топлият полъх отново докосва бузата ми. Навярно Роуз ще успее да се справи със заклинанието.

— Също така чух Киаран да казва на Нийл и Конър, че Ловците използват и друг номер. Вратата, през която минават те, ще е закриляна от друга магия. Тя престава да действа само ако произнесеш вярната парола. Даже може паролите да са различни за влизане и излизане...

Ветрецьт сега е студен. Явно Роуз не знае за тези заклинания.

Леденият полъх се усилва и се появява Меркюри. Изглежда ядосана. Вятърът ме притиска към покрива.

Аналис е на колене, косата ѝ се вее.

— Аналис, какво очарователно дете... — Гласът на Меркюри е студен. — Ела, радвам се да се запознаем.

Меркюри стои на тревата и протяга ръка към нея. Аналис ме поглежда, опитвам се да се приближа към нея, но вятърът ме спира. Аналис става и хваща Меркюри, но в мига, в който скача от покрива, я блъсва ураганен вихър. Аналис протяга ръка, само че не успява да достигне Меркюри и пада на тревата. Опитвам се да стигна до нея, но вятърът не ми позволява да мръдна.

Не чувам какво ми говори Меркюри, тъй като крещя и вятърът фучи в ушите ми. Аналис лежи на земята, гърдите ѝ се надигат, устата ѝ е отворена.

Меркюри се изправя над нея. Не спирам да крещя.

Гърдите на Аналис застиват. Тя лежи неподвижно. Очите ѝ са отворени. Нахвърлям се на Меркюри.

Тя прокарва ръка и затваря очите ѝ.

Лицето на Аналис е снежнобяло на фона на тъмната земя.

Вятърът не секва, размята ме насам-натам, в него отеква гласът на Меркюри:

— Трябва да предупредиш Роуз и Гейбриъл за паролите. Все още не е късно да стигнеш навреме.

— А Аналис?

— Тя просто спи. Не е мъртва. Щом се върнеш, ще я събудя.

Не е мъртва! Не е мъртва... И Гейбриъл каза, че заспиваш мъртвешки сън, а не че умираш.

— Ако умре, Меркюри...

— Достатъчно! Върви!

ФЕЪРБОРН

Както винаги, Меркюри е делова. Нарисува ми карта как да стигна до наетата от Клей къща. Тъй като присъствах на изготвянето на плана, знам, че тя е на около час пеша от апартамента. Вземам разстоянието за двайсет минути. Стига Гейбриъл и Роуз да не са се замотали някъде, би трябвало вече да са тук, да наблюдават къщата и да чакат Ловците да заспят.

Мъча се да се фокусирам върху задачата и да прогоня образа на проснатата на тревата Аналис: смъртнобледа, застинала като труп с отворени очи.

Наближавам. Трябва да се съсредоточа.

Къщата е в тихо предградие с големи резиденции с просторни дворове. Зад нея започва гората. Заобикалям през съседната пряка и се скривам сред дърветата.

Зървам сянка до един ствол. Някой стои там с гръб към мен. Наблюдава къщата.

Наученото от Силия изведнъж се пробужда. Съвсем лесно е, втора природа, както е четенето за Гейбриъл. Приближавам бавно и безшумно с нож в ръката. Човекът пред мен се обръща, сграбчвам го и опирам острието в гърлото му. Поезия в действие.

Тялото на Гейбриъл застива. Притискам острието към кожата му.

— Блееш — изсъсквам в ухото му.

— Натан? Какво правиш тук?

— Къде е Роуз?

— Наблюдава отпред. Какво става?

— Меркюри ме изпрати да ви предупредя. Аналис ми даде ценна информация.

Той не отговаря. Пускам го и отстъпвам.

— И какво ти каза?

Обяснявам му и Гейбриъл кимва.

— Трябва да намерим Роуз.

Заобикаляме къщата, за да излезем отпред. Все още е рано, няма полунощ. Роуз е в градината от другата страна на улицата. Обяснявам й положението, този път не се разкикотва, но не иска и да се откаже. Щяла да се справи. Ловците влизали и излизали през парадния вход. Щяла да проследи някого от тях и да чуе паролата.

Връщам се отзад и се облягам на едно дърво. Няма ограда, направо от моравата започва гората.

Роуз и Гейбриъл са отпред.

Къщата е разделена на две, на първия и втория етаж са разположени Ловците, в приземието е Клей. Доколкото успявам да се ориентирам, той разполага с кабинет и спалня, която гледа към гората. Виждам Ловци да обикалят из стаите, не използват задната врата и прозорците, явно влизат и излизат само от парадния вход.

Не е студено, но има облаци, започва леко да ръми.
Попитах Роуз какво да правя, ако нещо се обърка.
Тя се усмихна.

— Ако можеш, бягай. Плуй си на петите. Ако те настигнат, постарай се да убиеш колкото се може повече Ловци. Те са убили предците ти и ще направят всичко по силите си, за да убият и теб, Натан. Така че не се замисляй, убий ги всичките! — Целуна ме по бузата и мило добави: — Като ги избиеш всичките, няма да се налага да бягаш повече.

Не искам да убивам. Ако се наложи да се защитя, ще го направя, разбира се, но все пак ще се старая да не убия никого. Ако обаче се изправя срещу Клей или Киаран...

Какви ги мисля?

Роуз се появява до мен. Минала е през двора, използвайки дарбата си да се скрива в мъгла. Мъглата забулва не само тялото ѝ, а и споменът за нея. Забравяш я на мига. Странна работа... объркваща. Ако те докосне, се осъзнаваш; докато тялото ѝ допира твоето, я виждаш. Заради тази мъгла с Роуз се работи трудно, няма как да я държиш за ръката през цялото време. Гейбриъл твърди, че е най-добре изобщо да не я гледаш, а да знаеш какво ще направи и да отклоняваш поглед, когато се забулва с мъгла, за да не се поддадеш на илюзията.

— Колко Ловци преброи? — пита Роуз.

— Четирима на горния етаж. — Нито един от тях не е едър като Киаран. — Мисля, че Клей е в кабинета долу.

— Ще изчакам да си легне, а след това ще вляза. Вече разбрах паролата: „Червен дъжд“.

Поетично, а?

— Според мен има и изба — казвам. — Вляво от къщата мярнах желязна решетка, сигурно оттам се влиза. По едно време светеше. Подозирам, че Клей е там.

— Вероятно държат оръжието вътре.

— Възможно е. Ако бях на мястото на Клей, едва ли бих се разделил с Фейрборн. Но пък някъде трябва да съхранява снаряжението на хората си, пистолети, пълнители и така нататък.

— Нещо друго?

— Как ще разбера, че си излязла с кинжала?

— Не чакай тук. Щом вляза, иди отпред при любимия си.

— Ужасна си, Роуз.

Тя се изкикотва тихо.

Побутвам я и кимвам към къщата. Светлината в кабинета угасна. След няколко секунди светва прозорецът на избата.

— Може би прибира Феърборн? — измърморва Роуз.

Едва ли.

— Не. Той е Ловец. Спи с оръжието си.

— Под възглавницата?

— Предполагам, че си ляга с обувките и държи Феърборн в кания на бедрото.

— Обичам предизвикателствата.

Светлината в избата угасва, светва лампата в спалнята. Сянка. Още една. Клей и приятелката му обикалят насам-натам, спират се един до друг, целуват се, разделят се. Сянката на Клей изчезва. Лампата в кабинета светва отново.

— Тъкмо стана интересно — прошепва недоволно Роуз.

Оглеждам внимателно сянката в стаята на Клей, има нещо познато в нея — стойката, движенията, силуетът...

Малко по-късно светлината в кабинета отново угасва. В спалнята светва за миг, явно Клей си ляга.

— Ще се видим отпред — прошепва Роуз и спокойно поема през градината. Взирам се в мъглата и за миг се зачудвам дали наистина е била при мен, или не.

Правя една широка дъга в гората и излизам на улицата две къщи по-нагоре. Отправлям се бавно към Гейбриъл. Не съм сигурен колко време ще й трябва на Роуз, но пък не бива от бързане да допусна грешка. Впечатлението ми е, че Ловците не са нащрек. Не са поставили постове и явно изобщо не им минава през ума, че някой би направил опит да проникне в къщата.

Гейбриъл е в градината отсреща. Поглежда ме, но не казва нищо. Наблюдава къщата. Аз държа под око градината зад нас.

Нищо.

Не минават коли, няма и следа от Ловци. Някъде към два след полунощ е.

Гейбриъл ме побутва. Обръщам се, виждам как вратата се отваря, излизат двама Ловци. Нещо обаче не е наред, не ги виждам ясно. Чудя се какво става, премигвам и присвивам очи. Гейбриъл ми се усмихва и прошепва:

— Роуз е с тях.

Кимвам.

Роуз е успяла да влезе и да излезе, без да я забележат. Сърцето ми препуска. Дали е взела Феърборн?

— Да вървим.

В този миг от къщата долита вик. Не чувам ясно думите, гласът обаче е на Клей. След това се разнася:

— Намерете го! Веднага!

Привеждаме се и хукваме през градината, минаваме зад къщата и прескачаме оградата. Гейбриъл се отправя към кръстовището.

— Разбрахме се там да се срещнем.

Той оглежда улицата, а аз проверявам дали някой не ни преследва.

Чувам тих кикот и се обръщам.

Роуз се обляга на Гейбриъл. И двамата се усмихват. Като деца, откраднали пакетче бонбони от магазина. Роуз държи дълъг кинжал. Черна дръжка, черна кания.

— Браво, лесно се справи — похвалва я Гейбриъл. — Но пък Клей вече е забелязал, че Феърборн го няма.

— Хайде — обаждам се аз и поемам внимателно напред.

Изведнъж пред нас изниква Ловджийка. Сепва се, явно и тя е изненадана не по-малко от нас. Премигва и извиква:

— Тук са!

Аз съм най-близо. Хвърлям се към нея, тя вади пистолет. Насочва го към мен и в този миг дясната ми ръка се стрелва към шията ѝ, а лявата сграбчва пистолета. Чува се изстрел, стоварвам се върху Ловджийката и я стискам за гърлото. Млада е, почти колкото мен, искрите в очите ѝ премигват лудешки. При удара в земята черепът ѝ изхрущява и очите ѝ угасват.

Лежа върху нея.

Зад главата ѝ има метална решетка, по нея се стича кръв. Изправям се. Вратът на Ловджийката е изкривен неестествено на една страна. Мъча се да се убедя, че виновна за смъртта ѝ е металната

решетка. Не мога да повярвам, че аз съм я убил. Толкова е млада... Полюлявам се, май съм ранен.

Разнасят се изстрели. Прикляквам и обръщам глава. Роуз лежи по корем, Гейбриъл е коленичил до нея, в ръката си държи пистолет, дулото му сочи към тялото на Ловец, проснато на улицата на няколко метра от нас. Никой не помръдва.

Роуз е застинала като Ловджийката до мен.

Гейбриъл се пресяга да вземе Феърборн. Разтваря пръстите ѝ и пуска внимателно ръката ѝ на земята. Заставам до него. Главата на Роуз е извита на една страна, искриците в очите ѝ са угаснали, на гърба ѝ се вижда голямо кърваво петно.

Гейбриъл ме дръпва и тичешком завиваме зад ъгъла, зад нас проехтяват изстрели. Отпред се появява още една Ловджийка, той стреля по нея. Пресичаме нечия градина, прескачаме оградата и аз спирам.

Убих жена. Не беше нарочно, но тя е мъртва. Роуз също е мъртва. Треперя. Ръцете ми лепнат от кръвта на момичето. Изтривам ги в тениската си, само че кръвта се увеличава. Идва от мен.

— О, не! — възкликва Гейбриъл. — Натан...

Вдигам глава. Той се вира в корема ми. После дръпва тениската нагоре и коленете ми омекват.

— Мамка му!

Под тениската ми има тъмно петно. Кръвта изглежда черна.

— Нищо ми няма — измърморвам автоматично, макар че не се чувствам добре. — Мога да се възстановя.

Усещам жужене в главата си, поизправям се. Поемам си дъх. Така, по-спокойно.

— Добре съм.

Простреляла ме е в лявата страна под гърдния кош.

— Ще се оправя.

Ръцете ми треперят. Не мога да ги овладея.

— Сигурен ли си? — разтревожено пита Гейбриъл.

— Да, да вървим.

Хукваме отново, през следващите пет минути се държа, после обаче болката се завръща. Уж се възстанових, а тя се появява пак, още по-силна отпреди. Това не е нормално. Спирам.

— Ловците не използват обикновени куршуми, а отровни — казва Гейбриъл. — Все още ли е вътре?

— Май да.

— Трябва да го извадим.

— Няма време. Ще го извадим, когато се приберем.

— Не бива да остава толкова дълго в тялото ти, Натан.

— Ще се оправя. В момента повече ме безпокои възможността да ме прострелят отново в гърба.

Поемаме, само че този път по-бавно. Трудно ми е да поддържам темпото на Гейбриъл. Той нарочно забавя ход. Срещу нас се движи джип. От него изскача Ловец и открива огън, Гейбриъл отвърща. Затичваме се, едва го настигам. Предполагам, че е убил Ловеца, иначе вече щеше да ни е хванал.

Пресичаме някакви градини и излизаме на задна тиха уличка. Гейбриъл ми помага да се прехвърля през високата ограда. След това скача до мен. Аз се облягам на зида, за да не падна.

— Натан, не можеш да бягаш с такава рана — казва тихо той. — Ще те хванат. Затова ще им привлека вниманието и ще ги отклоня настрана. Внимавай. Не рискувай. Не ме чакай в апартамента. Мини през прохода и ще се видим при Меркюри.

Прав е, не мога да надбягам Ловците, но предложението му не ми харесва. Спомням си думите на Роуз, че Гейбриъл би направил всичко, за да ме спаси. Но да отвлече вниманието на Ловците в този момент е равнозначно на самоубийство.

Поклащам глава.

— Няма друга възможност — прошепва той и ми подава Феърборн. Увесвам го на врата си на ремъка на канията му.

— Прекалено опасно е, Гейбриъл.

— Ще внимавам.

— Ти не знаеш какво означава да внимаваш.

Той се усмихва, целува ме по бузата и добавя няколко думи. Нищо, че са на френски, досещам се какво означават. Прегръщам го.

— Колко дни остават до церемонията за посвещаването ти? — пита Гейбриъл.

— Четири, както много добре знаеш.

— Ще се видим тогава.

Прескача оградата и изчезва.

Чакам дълго, докато се осмеля да се покажа. Чува се приглушен гръм, вероятно изстрел или пък от ауспуха на кола. Сигурен съм обаче, че не е от кола. След това се разнасят полицейски сирени. Не са близо, но са много. Ловците едва ли ще са доволни.

Трябва да стигна до апартамента.

ПРИ МЕРКЮРИ

Не знам къде съм. Не мога да намеря езерото. Проснатото тяло на Роуз е постоянно пред очите ми, усещам между пръстите си топлата кръв на Ловджийката. Не биваше да го правим. Планът ни беше чиста лудост. Отдавна трябваше да съм стигнал в апартамента.

Отново падам на колене на мокрите павета. Краката не ме държат.

Почивам си малко, облегал чело на влажните камъни, мъча се да се възстановя, само че вече не са ми останали сили. Изчерпал съм се.

Развиделява се. Тихо е. Няма хора. Дъждът е спрял.

Ставам. Трябва ми нещо сладко. Трябва да си набавя малко захар, за да мога да се възстановя и да мисля по-ясно, да намеря апартамента и Гейбриъл.

Един мъж отваря магазинчето си. Влиза вътре, аз се шмугвам след него и го притискам към стената. Не мога да му обясня какво искам на френски, затова само му запушвам устата, за да не вика. Той ме поглежда в очите, сигурен съм, че и без обяснения му е ясно какво се случва. Нямам време да го връзвам. Силия все обясняваше, че в реални условия не е като при тренировките. Повтаряше ми да контролирам дишането си. Да се съсредоточа върху това, което ми предстои да сторя. И да го направя както трябва. Удрям мъжа. Както трябва.

Изправям се пред хладилника и вадя една енергийна напитка. Изпивам я, после отварям още една. Сега съм по-добре. Мога да се възстановя.

Грабвам малката раница на мъжа и я пълня с енергийни напитки и шоколад.

Сега трябва да намеря апартамента. Спускам се към езерото. Стигна ли до него, лесно ще се ориентирам. Краката ми вече не треперят.

Най-сетне стигам до познатата улица, сградата е отсреща. Само че нещо ме спира.

Край тротоара са спрели две коли, една синя и една червена, която ми е позната. Вляво, малко след входа, е паркирал микробус. И него съм го виждал, макар че не мога да се сетя къде. Не е на Ловците. Уж всичко е нормално, ала все пак нещо ме възпира да продължа. Мога да изтичам вътре и след минута ще съм в апартамента, а след две — обратно при Меркюри. Само че нещо не е както трябва.

Свивам се в един вход на десетина метра. Отново започва да вали. По големия булевард встрани бръмчат коли.

Чакам.

Нищо. Абсолютно нищо. А аз вече едва се държа. Гейбриъл го няма, Роуз е мъртва, вратът на момичето беше толкова тънък... Опитвам се да не мисля какво могат да направят на Гейбриъл, ако го заловят. Не мога да мисля за това сега.

Дъждът се усилва.

По улицата минава кола.

Една жена излиза от сградата, отваря чадър и забързано тръгва по тротоара.

Тениската ми е мокра от пот. Не е студено, продължава да вали. Зад мен се чува приближаването на кола. И в този момент зървам движение, нечий силует в съседния вход.

Всичко изглежда нормално, но сега вече знам какво ме е възпряло да вляза. Знам чий е силуетът. На Ловджийка с изваден пистолет. Долавям пищенето от мобилния й телефон.

Мога само да се надявам, че ако са проследили Гейбриъл дотук, той им се е изплъзнал през прохода. Ловците няма как да минат през него, освен ако не знаят къде точно се намира, а дори и да го открият, Меркюри ще им види сметката още докато са на покрива. Гейбриъл навярно е в безопасност в къщата и няма как да се върне да ме предупреди.

Но той каза, че ще им отвлече вниманието.

Какво тогава правят Ловците тук?

Ако са го хванали и подложили на мъчения... Колко време би издържал, преди да им каже за апартамента?

От отсрещното кръстовище завива кола. Черен джип, същият, който видях пред къщата на Ловците. От него излиза Клей. Изглежда

ядосан. Приближава се към скритата Ловджийка, след това влиза в сградата. Ловджийката се качва в джипа и потегля. След минута се връща тичешком, явно го е паркирала някъде, и застава отново на поста си. Отново се възцарява тишина.

Не мога да остана тук.

Целият съм в кръв, ако някой ме види, ще вдигне тревога.

Трябва да се скрия някъде да се измия и да си почина малко. Тръгвам, макар и да не знам къде отивам.

След двацет минути я забелязвам. Стои на улицата, един микробус я скрива частично, но въпреки това веднага я познавам. Трябва да отмина, знам, но Роуз, Гейбриъл и всичко останало не ми позволяват да постъпя разумно. Не знам къде е партньорът ѝ, само че нямам намерение да се бавя.

Възстановявам се, промъквам се безшумно и вадя Феърборн от канията.

Изведнъж усещам промяна.

Феърборн е като жив в ръката ми. Става част от мен, но и аз съм част от него.

Сграбчвам Ловджийката и я дръпвам рязко, опирам Феърборн в гърлото ѝ.

— Търсиш ли някого? — прошепвам.

Тя трепва. Мрази да я докосвам, но се овладява за по-малко от секунда и започва да се преобразява в едър здравеняк. Само че аз съм ѝ сърбал попарата и съм готов за номерата ѝ. Феърборн също. Промушваме Джесика в рамото и я приковаваме към стената. Промушваме и другото ѝ рамо и тя изпищява. Ако партньорът ѝ е наоколо, ще пристигне тук за нула време.

Джесика вече напълно се е преобразила в мъж, но не може да използва ръцете си. Отново се преобразява, този път в Аран.

— Моля те, пусни ме, Натан — моли ме гласът на Аран. — Знам, че не искаш да ме нараниш.

— Млъкни!

— Знам, че си добър. Винаги съм го знаел. Моля те. Пусни ме!

Не бива да се бавя. Но откога мечтая да видя Аран. Искам да го погледам още малко. Само че това не е Аран, а Джесика, злата Джесика. Насочвам кинжала към очите на Аран. Феърборн иска да ги извади.

— Натан, моля те. Ти си добър, добър...

Хубаво би било да ѝ извадя поне едното око. Колкото и да се преобразява, не би могла да го прикрие. Но не мога да го направя. А и не искам. Не бих могъл да посегна на Аран, макар да знам, че това не е той. Повтарям си, че е Джесика, но и на нея не бих могъл да ѝ извадя окото... само че Феърборн намира...

С трепереща ръка прибирам кинжала в канията. В този миг Джесика ме блъсва, съвсем слабо, но това е достатъчно, вдигам Феърборн и замахвам към лицето ѝ.

Влизам в една къща в предградията. Празна е, няма алармена система. Собствениците сигурно са на работа. Изкъпвам се. Треперя, целият се треса.

От раната в корема е останал кръгъл белег, но посегна ли да го докосна, имам чувството, че ще припадна. И през ум не ми минава да се опитам да извадя куршума. Освен това енергийните напитки и шоколадът засега ми помагат да се държа.

Изяждам една купа с мюсли, после и един банан, а след това още един, докато размишлявам как да се върна при Меркюри. Имам някаква представа къде се намира къщата. Гейбриъл беше споменал, че понякога пътува до нея с влак или пък се катери през планината. На гарата сигурно ще има Ловци, ще наблюдават и пътищата, но може да успее да се кача на някой автобус, без да ме забележат. Ще напусна Женева с автобус и после ще се прехвърля на влак. До рождения ми ден остават четири дни. В момента по-важна е не бързината, а предпазливостта.

Трябва ми карта.

На бюрото има компютър, само че не зная как се работи с него. В едно чекмедже намирам пътна карта на Швейцария, на нея обаче не са обозначени долините и върховете и не мога да се ориентирам. Явно ще трябва да си купя туристическа. Добрата новина е, че в раницата, която взех от магазинера, намерих портфейл. По принцип не бих ограбил човек като него и строго погледнато, нямаше откъде да зная, че портфейлът му е в раницата, но пък ситуацията е извънредна.

Преди да тръгна, се поглеждам в огледалото. В къщата явно живеят мъж и жена на средна възраст. Дрехите му са ми малко големи.

Не можах да намеря очила, затова си сложих червена бейзболна шапка с бял кръст над козирката, на врата си вързах дамски шал с маргаритки. Ръкавици! Намирам едни кожени ръкавици и отрязвам върховете на пръстите им.

Преди да изляза, искам да огледам хубаво Феърборн. И да го усетя. Изваждам го от канията и едва го удържам да не се забие в ръката ми, сякаш има собствена воля, която го тласка да промушва и кълца всичко, което му се изпречи. Острието е необичайно, не е лъскаво, а матовосиво, почти черно. Изглежда мъртво, но аз имам чувството, че кинжалът е като жив. Не бива да попадне в ръцете на Меркюри, нито пък у Ловците, аз също не го искам. Въпреки това го вземам с мен. Ще го заровя някъде. Не мога да го занеса на Меркюри, не мога да допусна да разбере, че е в мен. Само че тя държи за заложник Аналис... Спокойно, не прибързвай. Едно по едно. Напусни къщата. Зарови някъде Феърборн. Стигни до къщата на Меркюри. Получи трите дара.

Излизам на главната улица и заставам на автобусната спирка.

Идеята за автобуса е добра. Слязох на една гара в градче на половин час път от Женева. Купих си карта от близкия магазин за катерачи. Невероятно подробна и добре направена. В Швейцария е пълно с долини, само че тази на Меркюри е единствена по рода си и лесно се разпознава заради ледника и подредените покрай реката селца. Ще взема влака, после ще се прехвърля на автобус и накрая ще повървя малко пеш, но ще стигна късно вечерта. Купувам си няколко енергийни напитки, шоколад и плодове и се качвам във влака. Пълен е. Намирам си място и сядам, свеждам глава.

Мамка му! Мамка му!

По перона върви Ловджийка. Оглежда пътниците. Качва се. Аз слизам. Небрежно.

Призори е, още не е съмнало. Някъде в гората съм. Ловджийката не ме е видяла, ако ме беше забелязала, вече щях да съм мъртъв или окован в килия. Не бих могъл да ги надбягам в това състояние. Изобщо не мога да тичам. Подгизнал съм от пот, треперя, раната се е подула.

Под ребрата ми стърчи оток с големината на яйце. Добре поне, че разполагам с енергийни напитки. Не мога да рискувам да се върна на гарата. Колебаех се дали да не се пробвам на автостоп, но ако се застоя на шосето повече от десет минути, Ловците ще ме забележат. А и не бих могъл да се накарам да вляза в кола, ще се чувствам като хванат в капан. Освен това имам карта. Знам къде отивам и имам достатъчно време. До долината на Меркюри се стига за два дни пеша, а до рождения ми ден остават три. Мога да се справя. Ще намеря Меркюри, ще получа трите дара и някак си ще помогна на Аналис.

Просветлява. Изминал съм немалко разстояние. Вървя с умерена крачка в гората успоредно на пътя. Вече мога да си почина малко. Влача се като старец. Мога да си позволя да подремна няколко часа.

Смрачава се. Проспал съм целия ден. Но сега, по тъмно и отпочинал, би трябвало да наваксам. Останали са ми само две енергийни напитки, надявам се, че ще успея да си купя отнякъде. Потеглям бойко, с наперена крачка. Отминавам бързо пет дървета, после забавям ход. Буцата над раната вече е станала голяма колкото юмрука ми.

Съмва се, нямам сили.

Ще си почина малко. Без да спя.

Мамка му! Колко ли е часът? Сигурно вече е обед. Защо все заспивам? Трябва да продължа.

Хайде, върви! А как ми се вие свят...

Стигам до някакво село. Ще купя няколко енергийни напитки. Нуждая се от повече захар.

А и трябва да проверя кой ден сме.

Кой ден сме?

Пак ми се вие свят.

Отново съм в гората. Вървя уверено. Захарта ми дава сили. Вдругиден е рожденият ми ден.

Нали така беше? Проверих, нали? Или някой друг провери.

Да не би да си въобразявам? Не, изпих една напитка. Проверих. Видях вестниците. Да, точно така.

Вече всичко забравям.
Денят е идеален за разходка в планината. Грее слънце.
Не се движа много бързо. Но пък поне има слънце.
Ако вървя цял ден и цяла нощ, ще стигна до къщата на Меркюри
преди рождения ми ден. Нали така?
Не спирай.
Кой ден сме днес?
Целият съм плувнал в пот.
Буцата продължава да расте.
Гърдите ме болят. Всичко ме боли.
Не я докосвай, не спирай.
Вървя бавно, но пък грее слънце.
Слънчице, слънчице, слънчице...
Стой! Сред дърветата има някой. Видях го.
Кой е там?
Момиче.
Слънцето блести. Дълга руса коса. Припка като кошута.
— Аналис! Чакай!
Втурвам се след нея, но не мога да направя повече от две крачки.
— Аналис!
Подпирам се на едно дърво, трябва да си почина малко.
Аналис изчезва. Отпускам се на земята.
Дали ще се върне?
— Аналис!
Издад дървото се чува кикот.
Роуз?
Пропълзявам да погледна, Роуз лежи на земята и се смее. Как
така се смее, нали е мъртва? Знам, че няма смисъл да проверявам, но
го правя, повдигам главата ѝ и Роуз се преобразява в Ловджийката,
усещам кръвта ѝ и прекършения ѝ врат в ръката си.
Събуждам се изпотен. Едва си поемам дъх. Отново треперя.
Тъмно е. Време е да тръгна. Прекалено дълго съм спал.
Надигам се. Коленете ми се подкосяват.
Вече е светло. Слънцето блести над дърветата. Отново чувам
смеха на Роуз.
— Роуз?
Тя надниква издад едно дърво.

— Честит рожден ден, Натан! Утре навършваш седемнайсет.
Утре ли е рожденият ми ден?
Хей, вече съм почти на седемнайсет!
Но къде са всички?
Къде е Гейбриъл?
— Роуз, къде е Гейбриъл?
Тя дори не се разсмива.
Тишина.
Къде съм?
Картата! Къде ми е картата?
Бяха ми останали и няколко енергийни напитки, нали?
Феърборн поне е у мен. Да, тук е.
Наблизо тече поток. Не ми трябва енергийни напитки. Ще пия
от потока. Добро място за почивка. Идеално.
Я да видим отока.
Доста е зле.
Жълтеникавозелен, с множество червени венички по
повърхността, белегът от раната почти не се вижда.
Лошо. Много лошо.
Ако го докосна...
Ау!

Роуз отново се появява. Обикаля край мен. Надвесва се и
поглежда отока.

— Пфу! Трябва да го изрежеш.
— Къде е Гейбриъл?
Тя се изчервява, но не отговаря. Изкрещявам:
— Къде е Гейбриъл?
Мълчание.
Стъмва се.
Поглеждам отока. Май е станал още по-голям.
Не след дълго от мен ще остане само една голяма буца.
Кой ден сме днес?
Не мога да мисля. Не мога да мисля!
— Роуз, кой ден сме днес?
Никой не отговаря. О, да, Роуз е мъртва.

Буцата е пълна с отрова... Гейбриъл каза, че куршумите на Ловците са отровни... И сега той продължава да ме трови...

Трябва да я махна.

Да я изрежа.

Хващам Феърборн. Той е готов да го направи.

Светло е. Лежа на брега на поток. Боли ме, но по-малко отпреди.

Изрязах ли буцата?

Не помня.

Свеждам поглед, тениската ми е покрита със засъхнала кръв и жълтеникава гной. Страшно много гной. Но пък буцата я няма.

Водата в потока е студена и сладка. Чувствам се по-добре. Замаяността е изчезнала. Не спирам да пия, ще пресуша потока. Раната е по-добре, след като изчистих гнойта. Леко е подута, но не много. Тялото не ме боли толкова. Изкарах гнойта, куршумът обаче още е вътре и може би ще продължи да ме трови. Но най-лошото мина, чувствам се много по-добре.

Не съм сигурен кой ден е, по моите сметки би трябвало да е рожденият ми ден.

Вече съм на седемнайсет.

На седемнайсет!

И се чувствам добре. Ще се справя. Вече не ми трябва карта. Познавам района.

Тръгвам и изведнъж осъзнавам, че Феърборн не е в мен. В мен е ножът, който ми подари Гейбриъл, но Феърборн го няма.

Хуквам обратно към потока.

Ето тук срязвах отока. Ето я гнойта. Кинжалът трябва да е някъде тук. Пробих буцата с него. Седях край потока, пробих буцата и когато се свестих, Феърборн беше изчезнал.

Нямам време да се занимавам с това. Трябва да стигна до къщата на Меркюри. Забрави за Феърборн. И без това не го искам. Ако поддържам добро темпо, ще стигна при Меркюри точно на свечеряване.

Отново започва да вали, този път студен дъжд. Вървя покрай пътя, който води към долината. По пътя е по-бързо, а аз нямам много време. Чат-пат минават коли, фаровете им ме заслепяват; пресичам три

селца и поемам нагоре през планината. Познавам пътеката, но напредвам бавно, тъй като е кално и постоянно се подхлъзвам. Още час и ще съм там.

Усещам болка в ребрата, но не толкова силна както преди. Не се възстановявам. Може би това влошава нещата. Все някак ще я изтърпя. Ще се справя. Ще получа трите дара и ще помогна на Аналис.

С изкачването дъждът преминава в сняг. Вали на парцали, снежинките бавно се спускат към земята. Доста високо в планината съм, но е твърде студено за юни. Натрупал е сняг чак до коляно и това още повече ме забавя. Поглеждам назад, не си личи откъде съм минал, снегът покрива следите ми, все едно нарочно ги заличава. Мисля, че вече съм съвсем близо до къщата, но не се виждат светлинки, мъждукат само лампите в селцата зад мен.

Стигам до поваленото дърво; там, където стволът се е пречупил, стърчат остри трески, по които са полепнали снежинки. Странно, защо не се вижда никаква светлина от къщата?

Ускорявам крачка, после се насилвам да се успокоя. Къщата е тъмна. Насочвам се към вратата. Щом стигам до нея, някъде в далечината вляво от мен припламва искра. След това се чува гръм. Изстрел. Още един. После проблясва светкавица. Меркюри се бие с Ловците.

Явно Ловците са намерили прохода, само че са си дали сметка, че ако минат през него, няма как да слязат от покрива. И някак си са успели да разберат къде е къщата и са дошли през долината. Изпреварили са ме съвсем за малко. Може би са заловили Гейбриъл и са го измъчвали и той им е казал как да стигат дотук...

Не, не мога да мисля за това. Трябва да намеря Меркюри. Най-добре да тръгна към изстрелите. Тя сигурно е там. В ниското, близо до ледника, се вижда черен облак. От него изскача светкавица. Това ще да е Меркюри.

Но първо да проверя дали Аналис е тук. Не знам колко време ми остава, едва ли е много.

В къщата е подредено и чисто. Нещата ми са по местата си. Както и на Гейбриъл. Не се е връщал.

Проверявам стаите.

Не знам какво очаквам да намеря, надявам се поне Аналис да е тук. Но нея я няма. Сигурно Меркюри я е пренесла в замъка си. Дали

Аналис все още спи? Може Меркюри да я е събудила... Макар че едва ли би го направила.

Обличам си якето и поглеждам часовника в кухнята. Ако се съсредоточа, мога да разгадая циферблата.

Изненадвам се колко е късно. До полунощ остават десетина минути.

Или по-малко. С тичане ще успея да стигна при Меркюри навреме.

Изскачам навън, правя две крачки в посока към изстрелите и нещо ме сковáva, не мога да помръдна.

Снежинките също забавят ход и накрая застиват във въздуха.

Всичко около мен замира и аз благоговейно падам на колене.

ТРИТЕ ДАРА

Това е баща ми.

Сигурен съм. Само той може да спира времето.

Стоя мълчаливо, не помръдвам. Снежинките са увиснали неподвижно във въздуха и тяхната пелена скрива всичко, земята сивее в мрака. Не виждам дори дърветата.

И тогава се появява той.

Тъмен силует на фона на черната нощ.

Приближава се, побутва настрани една снежинка, друга нежно отлита от дъха му. Върви към мен, не лети, а газии в снега до колене.

Спира пред мен, разритва снега и сяда с кръстосани крака на ръка разстояние.

Лицето му остава скрито, различавам само силуета. Като че ли е облечен в костюм.

— Най-сетне.

Гласът му е спокоен, прилича на моя, само дето е малко по-плътен.

— Да — отвърщам пискливо като малко момче.

— Откога го чакам този миг.

— Аз също — казвам. — Седемнайсет години се надявам...

— Толкова ли станаха? Седемнайсет години...

— Защо не дойде по-рано?

— Ядосан ли си ми?

— Малко.

Баща ми кима.

— Защо не дойде? — повтарям жално, но съм толкова уморен, че не ми пука как звучи.

— Натан, ти си само на седемнайсет. Млад си. Когато остарееш, ще разбереш, че времето може да тече по различен начин. Понякога по-бавно, друг път по-бързо — той протяга ръка и снежинките се завихрят, за миг ми заприличват на звезди в далечна галактика, после се издигат нагоре и изчезват от поглед.

Не съм на себе си. Виждам баща ми, виждам неговата мощ. Той е тук, до мен. И все пак това трябваше да се случи преди години, не чак сега.

— Не ме интересува как тече времето. Попитах те защо не дойде по-рано.

— Ти си мой син и очаквам известно уважение от теб...

Поема си дъх и издиша, няколко снежинки политат настрани.

— А ти си ми баща и аз очаквам известна отговорност от теб.

Той се засмива.

— Отговорност ли? — Накланя глава надясно, после пак я изправя. — Не ми е много позната отговорността... А ти знаеш ли какво означава уважението?

Поколебавам се.

— До този момент не съм имал много вземане-даване с него.

Баща ми мълчи, гребва шепи сняг и го разпръсква.

— Предполагам, че Меркюри е имала намерение да ти даде трите дара.

— Да.

— И какво поиска в замяна?

— Някои сведения.

— Доста евтино.

— И друго, освен тях.

— Не е трудно да се досетя: пожелала е смъртта ми. Меркюри е толкова предсказуема.

— Нямам намерение да те убивам. Казах ѝ го.

— И тя го прие?

— Смята, че ще размисля.

— Ха! Сигурен съм, че ще ѝ е приятно да те настрои срещу мен.

— Вярваш ми, нали? Че не искам да те убия?

— Все още не съм сигурен в какво да вярвам.

А аз не съм сигурен какво да отговоря. Не е прието да се молиш да получиш трите дара. Не мога да го помоля, но щом се е сетил за мен сега, на седемнайсетия ми рожден ден, едва ли е дошъл за друго. Нали?

— И какви по-точно сведения искаше да получи от теб?

— За Съвета и за татуировките ми. Не й казах всичко.

— Не харесвам татуировки.

Протягам ръка да му покажа. Татуировките на дланта и на пръста чернеят, кожата ми изглежда млечнобяла в мрака.

— Целта им беше да използват пръста ми като вещерска бутилка. За да ме накарат да те убия.

— Извадил съм късмет, че не са успели да го направят. А ти си извадил късмет, че не си го казал на Меркюри. Щеше да ти отсече пръста, без да се замисля.

— Искаше да вземе Феърборн.

— А, да... И къде е Феърборн сега?

— Роуз го откридна от Клей, но... нещата се объркаха. Ловците я застреляха. И аз загубих Феърборн.

Мълчание.

Той свежда поглед и се почесва по носа.

— Малко трудно ми е да ти повярвам. Къде точно го загуби?

— В гората, докато идвах насам. — Болката в корема ме прорязва силно, потрепервам. — Бях ранен и...

— Какво е станало? Къде си ранен? — пита баща ми и се привежда към мен. Звучи загрижен. Загрижен! Едва не се разплаквам.

— Простреляха ме. Възстановявам се, но раната не заздравява. Куршумът още е вътре.

— Трябва да го извадим.

— Боли.

— Не се и съмнявам. — Той като че ли се усмихва. — Покажи.

Разтварям якето и вдигам тениската.

— Съблечи се. Легни в снега.

Свалям дрехите, баща ми става и пристъпва към мен. Взема ножа от Гейбриъл.

— А това какво е? — Прокарва пръст по белезите на гърба ми. Усещането от досега му е странно. Ръцете му са студени като снега.

— Белези.

— Виждам, че са белези. — Той отново се засмива тихо. — От кого са?

— Киаран О'Браян. Ловец. Отдавна са.

— За някои хилядолетието е само миг.

Прокарва грубата си длан по тях, но го прави нежно, необичайно нежно.

— Легни по гръб. И не мърдай.

Не бърза.

Стискам зъби, имам чувството, че остъргва плътта от реброто ми, а тя е прикрепена към него изненадващо здраво.

Започвам да броя наум. След като стигам до девет, вместо числа бълвам ругатни.

Изведнъж болката изчезва.

— Куршумът беше заседнал зад костта. Едва го извадих. Вече можеш да се възстановиш.

Наблюдава с интерес колко бързо се затваря раната.

В главата си усещам жужене; сега, след като куршума го няма, се възстановявам много по-добре.

Понечвам да се изправа и в този момент баща ми ме сграбчва за косата и ме обръща по корем. Забива коляно в гърба ми и опира нож в гърлото ми. Прокарва плоската страна по кожата, след това го обръща, но не ме пробожда.

— Животът ти е в ръцете ми, Натан.

Острието е притиснато към адамовата ми ябълка, не смее да преглътна. Главата ми е извита назад, имам чувството, че вратът ми ще се пречупи.

— Но сега съм в добро настроение и затова те моля да приемеш живота си като дар от мен за рождения ти ден.

Той ме пуска, падам в снега. Не се надигам, чудя се дали най-сетне ще го направи. Дали това се брой за дар? Колко ли е станал часът?

Обръщам се, баща ми пак е седнал по турски. Облечен е с костюм, но няма вратовръзка, горното копче на ризата му е разкопчано. Лицето му е скрито в мрака.

Обличам си тениската и сядам срещу него.

Той ми подава куршума.

— Това е вторият ми дар. Да ти напомня да бъдеш по-внимателен с Ловците.

Куршумът е кръгъл, зелен, с метален отблясък, по него има драскотини.

— Науката на Безцветните, примесена с магия. Грубо, примитивно оръжие, но въпреки това може да те убие.

От тона му разбирам, че говори за мен.

— Няма да те убия! Мери ми каза за видението, но аз няма да те убия!

— Ще видим. — Баща ми се привежда към мен и прошепва: — Времето ще покаже.

— Но Меркюри ти е вдигнала мерника.

— Тя смята, че съм ѝ сторил зло. И може и да е права. Сега вероятно ще реши, че аз съм довел тук Ловците. Обясни ѝ, че греши. Никога не бих го направил. Ловците са много добри, Натан. Не се нуждаят от помощта ми. Предай на Меркюри, че те са намерили начин да откриват проходите ѝ. Трябва да е по-предпазлива отсега нататък.

— Стига да я видя, ще ѝ предам. Но...

Това означава ли, че няма намерение да ме вземе със себе си?

Мълчание. Сковано мълчание. Застинали в очакване снежинки.

— И какво сега? — питам.

— Какво ще правим аз и ти ли?

Кимам.

— Не вярвам сляпо в предсказанията, Натан, но съм предпазлив. Затова ти предлагам да се пазиш от Ловците и да внимаваш да не загубиш пръста си, както си загубил Феърборн, ако се вярва на думите ти.

— Ама...

Не мога да го попитам дали не мога да тръгна с него. Той ми е баща. Но не мога да го попитам. Ако ме искаше, щеше да го каже.

— Защо никога не идваше да ме видиш?

— Смятах, че си добре. Зървах те във виденията си от време на време. Справяше се нелошо. След като те отведоха, изчезна от виденията ми. Бяха те скрили добре дори и за човек с моите способности. После ти избяга. Радвам се, че го направи, Натан. И за двамата ни така е по-добре.

Поглежда китката си, само че аз не виждам часовник там.

— Време е да вървя.

Издърпва пръстен от ръката си и го надява на десния ми показалец.

— Пръстенът на баща ми, който му е бил даден от неговия баща.

След това взема ножа, прорязва дланта си и я протяга към мен.

— Моята кръв е и твоя, Натан.

Неговата ръка, неговата плът и неговата кръв. Внимателно я поемам в шепи. Кожата му е груба и студена, поднасям дланта му към устните си и отпивам от кръвта. Всмуквам и преглъщам, а той прошепва няколко думи в ухото ми. Кръвта му е силна, сладка и топла, плъзва се от гърлото към стомаха и гърдите ми, думите се завихрят в главата ми, разтварят се в кръвта ми, звучат неразбираемо, но събират всичкото познание на света, долавям мириса на пръст и усещам как земята тупти вътре в тялото ми, в тялото на баща ми, и на неговия баща, и на неговия баща преди това... Най-сетне вече зная кой съм.

Пускам ръката му, вдигам очи и се вирам в неговите.

Моите очи.

Маркус става.

— Винаги съм приемал сериозно бащинските си задължения, Натан.

Той тръгва и снежинките отново започват да се стелят бавно. Вятърът се усилива, едва не ме събаря, заслепява ме.

— Надявам се, че някой ден отново ще се срещнем, Натан.

Снегът се сипе на парцали, вилицата ме обвива в бяла пелена и ме заслепява. Баща ми изчезва.

Пръстенът е тежък. Плътен, топъл. В тъмното не мога да го разгледам хубаво. Завъртам го на пръста си, усещам тежестта му, целувам го и прошепвам:

— Благодаря.

Вече съм истински магьосник.

Видях баща си. За миг, но го видях. И според мен той знае, че няма да го убия. Ако го вярваше, нямаше да ми даде трите дара. Чувствам се необичайно добре, ведър и бодър. Усмивам се.

В небето над мен проблясва светкавица и гръм раздира въздуха.

В ДВИЖЕНИЕ

Обръщам се към къщата, Меркюри стои на прага, косата ѝ не е много по-рошава от обикновено, но самата Меркюри е бясна, от нея изскачат светкавици.

— Предполагам, че си се видял с баща си.

Гласът ѝ е загубил спокойния си тон, вие заплашително.

— Да.

— И той ти е дал трите дара?

— Да.

— И е довел Ловците.

— Не. Ловците са те намерили сами. Маркус каза, че са намерили начин да засичат твоите проходи. И ме помоли да те предупредя да внимаваш повече.

Светкавица удря земята в краката ми.

— Същото важи и за теб. Къде са Роуз и Гейбриъл?

— Не знам къде е Гейбриъл. Ловците застреляха Роуз.

Меркюри изпищява.

— Знаеше, че е опасно. И въпреки това я изпрати.

— Но ти оцеля, нали? В теб ли е Фьърборн?

Очите ѝ са черни дупки.

— Не.

— Роуз го е взела от Клей, нали?

— Да.

— И къде е сега? В Маркус ли?

Поколебавам се за миг, после кимвам.

— Да, у него е.

Тя изпищява отново, около нея се завихря торнадо, после изведнъж изчезва.

— Явно за мен остава само Аналис.

— Къде е тя?

— На сигурно място. В безопасност е. Поне засега. Искаш ли я?

— Разбира се.

— Донеси ми главата на баща ти. Или сърцето му. Няма значение кое от двете.

Меркюри се завърта, покрива я сив облак на миниторнадо, лицето ѝ ту се мярка, ту изчезва в средата му. След това вихърът се понася през долината към ледника.

Виелицата утихва.

Дали Ловците ще успеят да намерят къщата в мрака? Разбира се. Те са Ловци.

В този миг долавям пищенето от телефоните им. Вече са тук.

Изстрел, още един.

Хуквам. Сега тичам още по-леко отпреди. По-силен съм, по-бърз, в хармония с всичко наоколо. Нощ е, но не е проблем да намеря пътя си. Знам къде отивам. Отивам да намеря приятеля си Гейбриъл.

БЛАГОДАРНОСТИ

Започнах да пиша на доста късна възраст, едва през 2010 година, като се стараех да скрия това си занимание, което бързо се превърна в страст, от приятелите и близките си. Не желяех да ми се присмиват, та преди това бях писала само бележки на млекаря! Съпругът ми обаче бързо забеляза, че вечер се застоявам в малкия ни кабинет до два след полунощ. Реших да бъда смела и да си призная.

— Пиша книга.

Опасявах се, че ще ми се изсмее в лицето. Ще ми каже, че се излагам. Вместо това той отвърна:

— О! Чудесно!

Не очаквах такава реакция, но точно от нея имах нужда. Нямах да напиша „Полулош“ без подкрепата от негова страна.

Така посъбрах кураж и подхвърлих за книгата на неколцина приятели, които след това трябваше да изтърпят дълги и досадни разговори на тази тема. Лиса и Алекс бяха (и все още са) невероятно добри слушатели, не се прозяваха и винаги вметваха „Ама наистина ли?“ точно където трябваше (и бяха сред първите, прочели ръкописа).

Благодаря и на другите, които ми помагаха. Благодаря им за отделеното време и искреността им. Дейвид ми даде ценни съвети за първата ми творба. Моли е първото дете, прочело „Полулош“, и аз приемем като похвала това, че тя реши да сподели времето си с Натан. Приятелите ми от университета Джилиан и Фиона също бяха страхотни със своето неподправено откровено мнение.

През януари 2013 година изпратих „Полулош“ на Клер Уилсън от „Роджърс, Коулридж и Уайт“ с надеждата, че тя ще прояви желание да ми стане агент. И Клер се съгласи. Направи чудеса за „Полулош“ и мъдро ме напътства през непознатия свят на книгоиздаването. Клер беше отхвърлила първата ми творба с думите, че не е завладяваща, за което съм й благодарна, тъй като без това „раздрусване“ нямаше да се появи „Полулош“.

В „Пъфин“ с мен работи чудесен екип от специалисти. Бен Хорслън, редакторът, заслужава награда за ентузиазма (и тактичността си), а край себе си е събрал невероятни хора: помощничката му Лора Скуайър, Таня Виън-Смит и Джема Грийн от рекламния и маркетинговия отдел, художничката Джаки Макдъно, Зосия Кноп от отдела за продажба на правата. Благодаря на всички в „Пъфин“.

Радвам се също така и че имах възможността да работя с редактора Кен Райт във „Вайкинг“ в САЩ, както и с помощничката му Лейла Сейлс. Неговият екип също е страхотен, но бих искала да благодаря най-вече на Дебора Каплан и нейните художници за прекрасната корица.

Докато пишех „Полулош“, отново прегледах любимите си книги от детско-юношеската литература (тогава тя все още не се наричаше „тийнейджърска“) и най-вече „Един ден на Иван Денисович“ на Солженицин, която ми вдъхна увереност, че престоят на Натан в клетката е поносим.

Думите „Някой беше казал, че най-добрият начин да разбереш дали можеш да вярваш на някого, е да му се довериш“ са на Ърнест Хемингуей.

Докато търсех име за Феърборн, попаднах на статия в Уикипедия за ножа на Феърбеърн-Сайкс и така измислих Феърборн.

Отдавна не съм гледала филма „Лорънс Арабски“, но сцената с кибритените клечки се е запечатала в главата ми.

А „Хамлет“ — ако трябва да съм честна, много отдавна съм чела пиесата и никога не съм гледала постановка (освен филмовата версия по телевизията), но думите: „Няма нищо, добро или лошо, което да не е направено такова от нашето мислене“ са в основата на цялата история в „Полулош“. През последните десет години Шекспир не е играл кой знае каква роля в живота ми, тъй като се занимавах основно с децата, но като гледах сина си, често размишлявах върху въпроса кое е вродено и кое е плод на възпитанието, постоянно се питах: „Защо се държи така? Какво определя неговия характер? Защо всеки от нас е такъв, какъвто е?“. И тези въпроси повлияха върху творбата ми.

Намирах вдъхновение в дългите си обиколки в планините в Северен Уелс, както и по маршрута на Сендстоун Трейл в Англия и в долината Лютшентал в Швейцария. Ако на някое от тези места сте

срещнали жена, която си говори сама (или досажда на някой отегчен приятел) за Безцветни, три дара и т.н., сигурно съм била аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.